

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

21 Temmuz '96, Sayı:10, Fiyatı: 50 000 TL. (KDV d.)

KAZANACAĞIZ!

"Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını..."

**Zindan direnişçileri
şehitlerimizle zafere
yürüyorlar**

**"Vaktimiz yok onların
matemini tutmaya!"**

● Sayfa 2

**İllegalite yükünden
kurtulmuşlardı, sıra "sokak"ın
getirdiği risklerden kurtulmada**

EP'in sokak korkusu

● Sayfa 14

**Devrimci Güç ve Eylem
Birliği'nin Sorunları-I**

● Orta Sayfa

**SSK Kurultayı
toplandı
Komünist ve Devrimci
İşçiler Meydanı
Reformistlere Bırakmadı**

● Sayfa 24

“Vaktimiz Yok Onların Matemini Tutmaya!”

Ben yanmazsam
sen yanmazsan
biz yanmazsak,
nasıl
çıkarmak
karan-
lıklar
aydınlığa

Aygün UĞUR
TKP(ML)

Altan Berdan
KERİMGİLLER
DHKP-C

İlginç ÖZKESKİN
DHKP-C

Müjdat YANAT
DHKP-C

Hüseyin DEMİRCİOĞLU
MLKP

Ali AYATA
TKP(ML)

Tahsin YILMAZ
TİKB

Ayçe İdil ERKMEN
DHKP-C

**Ölüm Orucu
ve
Süresiz Açlık
Grevi
Şehitleri
Ölümsüzdür!**

Tutsakları başeğmez direnişi şehitlerimizle zafere yürüyor. İlk şehit Umraniye Cezaevinde verildi. TKP (ML) tutsağı Aygün Uğur ölüm orucu direnişinin 62. gününde ölümü yenerek, şehitler kervanına katıldı. Aygün'ü DHKP-C tutsakları Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Müjdat Yanat; MLKP tutsağı Hüseyin Demircioğlu, TKP(ML) tutsağı Ali Ayata, süresiz açlık grevcisi TİKB tutsağı Tahsin Yılmaz ve DHKP-C tutsağı sanatçı Ayçe İdil Erkmén izlediler.

Onlar ölümü yüreklerinde inanç ve yüzlerinde gülümseme ile kucakladılar. Abtullahların, Hasanların, M. Fatihlerin, Ali Haydarların yolundan ölümü yendiler. Faşist zulme karşı, bedenlerini açlığa yatırarak direndiler. Düşman onların ölümleri karşısında bir kez daha yenilgiye uğradı. Her bir ölüm orucu şehidi devletin yüzüne patlayan bir tokat oldu. Devlet kendisini en güçlü hissettiği yerde, zindanlarında şehitlerimizin önünde diz çöktü.

Tutsakların direnişi şehitlerimizle şimdi daha kararlı ve daha güçlü olarak sürüyor. Zafer mutlaka bizim olacak.

Sözümüz şehitlerimizdir. Savaşacak ve kazanacağız. Gün direnişin, kavganın günüdür.

**Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!
Zindanlar Yıkılsın! Tutsaklara Özgürlük!**

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:10 (12) • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:50 000 TL. (K.DV. dahil)
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.
Sahibi ve Y. İşl. Md: Gonca Dönmezer

Yönetim Yeri:
Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Baskı:
SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax:0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Kızıl Bayrak'tan

Şehitler onurumuzdur! Mücadelemizde yaşatacağız!

Bedenleriyle zaferi ören devrimci tutsaklar peşpeşe ölümü kucaklıyorlar. Bizim onların matemini tutmaya vaktimiz yok.

Bu bilinçle tek bir hedefe kilitlendik: Devrimci tutsakların her geçen gün daha büyük bir acz ile yüzyüze bıraktığı faşist sermaye devletine dışarda da diz çöktürmek. Tüm devrimci yapılarla güç ve olanaklarımızı birleştirerek kitlelerin gücünü konuşturmak.

Bir yandan "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!" ve "Devletin Faşist Zulmüne Karşı Direniş Ateşini Yayalım" içerikli afiş çalışmalarımıza hız verdik (maalesef devrimci basın benzer bir çalışmaya rastlayamadık). Fabrika ve işçi-emekçi semtlerinde ise militan bir tarzda dağıttığımız özel sayılarımızla kitlelere seslendik. Diğer yandan fiili, kitlesel ve militan bir gösterinin devrimci güç ve eylem birliği çerçevesinde örgütlenmesi için tüm devrimci kamuoyunu hedef alan çağrı metinleri hazırladık. Önceleri önerimiz soğuk yaklaşan bir çok devrimci çevre, biraz da bu zaman zarfında gelişen kitlesel gösterilerin gücünü gördükçe, "Hepimiz Kayıp Anası, Hepimiz Tutsak Yakınıyız! Hak ve Özgürlükler için Cumartesi Galatasaray'dayız!" çağrısını içeren ilanımıza imza attılar. Ayrıca devrimcilerin etkinliğindeki bir

dizi sendika şubesi, işçi evleri, radyo, DKÖ'ler, aydınlar vb. eyleme destek vereceklerini açıkladılar.

Şimdi tüm gücümüzle bu gösterinin en kitlesel ve militan bir karşı koyuşa dönüştürülmesi için hazırlık çalışmalarını sürdürüyoruz. Bu satırlar size ulaştığında bu gösteri gerçekleşmiş olacak. Belki de hep birlikte zaferimizi kutlamış olacağız.

Öyle ya da böyle, devrimci tutsakların kararlılığı faşist devlete diz çöktürecek! İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da, Adana'da, Malatya'da, Zonguldak'ta zindan direnişçilerine destek amaçlı düzenlenen tüm protesto eylemlerine en etkin tarzda katılmak, herkes gibi bizim için de azgın bir polis dayağı, gözaltılar ve tutuklamalar anlamına geldi. Bu eylemler sırasında gözaltına alınan çalışanlarımız Canan Kaya ve Erol Malkoç işkenceden geçirildi. Afiş çalışması sırasında polislin kurşunlamaya çalıştığı Tuncay Özçelik ile Cüneyt Tışkaya ise yüksek bir duvardan atılarak ağır yaralandılar.

Uzun söze gerek yok! Devrim şehitleri onurumuzdur! Bu onura layık olmak için devrim yürüşünün istediği hiç bir bedelden kaçınmayacağız, hiç bir zorluk karşısında yılmayacağız!

“Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını” KAZANACAĞIZ!

Bir avuç asalağın biz işçi ve emekçileri iliklerine dek sömürdüğü, emeğimiz, kanımız ve canımız üzerine akıl almaz zenginlikler inşa ettiği bu barbarlık düzenine karşıydılar. İnsanın insan tarafından sömürülmediği bir dünya istediler. Bu uğurda canlarını feda etmeye hazırdılar. Hep biz ezilenlerin yanında oldular. Mücadelemizin en önünde yer aldılar. Bu kavganın orta yerindeyken, bizden kopartılıp tutsak edildiler.

Faşist devlet onları işkenceden geçirdi, kaybetti, zindanlara tıktı. Ama asla teslim alamadı. İşkencehanelerde faşist devlete diz çöktürenler, zindanları da birer direniş kalesi haline getirdiler.

Bugün devrimci tutsaklar sermaye devletinin faşist saldırılarına karşı bedenleriyle barikat ördüler. Açlık grevi ve ölüm oruçlarıyla direnişe geçen tutsaklar, yalnızca kendilerine yönelen faşist terörü değil, tüm ezilen emekçi kitleleri zapturapt altına almaya çalışan diktatörlüğü hedef aldılar. Ölümleri pahasına da olsa devlete diz çöktürecek, faşizmi yeneceklerdi!

Şehitleriyle güçlene güçlene yürüdüler üstüne düşmanın. Bugün, her yeni ölüm, zaferi büyütürken devlet acz içinde kıvrılmaktadır.

Devrimci tutsaklar yalnız olmadıklarının bilincindeydiler. İçinden çıkıp geldikleri işçi ve emekçiler, analar, onurlu aydınlar, herşeyden önce de yoldaşları dışarıda yayacakları mücadeleye ateşini. İnsanım diyen herkes elbet insanlık onuruna sahip çıkacaktır.

Her geçen gün daha çok insan, katil devletin iğrenç suçlarına seyirci kalmaktansa protestolarını yükseltmek için alanlara çıkıyor. Onlar yüzlere, yüzler binlere büyüyor. Zindan direnişinin kararlılığı ve kitlelerin gücü karşısında faşist devlet adım adım köşeye sıkışıyor. Sıkışıkça kudurganlaşıyor. Ama çare yok!

İşçiler, emekçiler, onurlu aydınlar ve tüm duyarlı insanlar, bu zulme dur demedikçe arkasının geleceğini, kapkaranlık bir geleceğe gömüleceklerini giderek daha iyi görüyor. Öfke, kararlılık ve kavga ruhu yayılıyor! Ülkenin dört bir yanından “Katil Devlet!”, “Katil Kazan!” “Zindanlar Boşalsın! Tutsaklara Özgürlük!” sloganları yükseliyor. Sokaklar, alanlar katil polisle militanca çatışmaktan geri durmayan kitlelerle doluyor.

Evet, ne azılı köpek gibi insanlara saldıran ordu boyu polisimiz, ne iğrenç yalanlarla devrimci tutsakları karalayan mehmetchik medyanız, ne kan kusan demeçler veren sözcüleriniz sizi kurtaramayacaktır! Diz çökeceksiniz!

Artık kaygılarınızı gizliyorsunuz! Panik içinde

yaptığımız birbiriyle çelişen açıklamalarınız, alelacele topladığımız MGK'nız bunu yeterince göstermiyor mu? Açıklamalarınız ne denli sert, yalanlarınız ne denli alçakça, kararlılık gösterileriniz ne denli azgın olursa, o kadar güçlü görüneceğinizi sanıyorsunuz. Bir kez daha yanılıyorsunuz!

En meşru haklarınızı gaspettiğiniz, sefalet batağına ittiğiniz, kafasında cop kırdığınız ezilen emekçi kitleler sizin katil olduğunuzu zaten biliyor. Devrimci tutsakların kitlesel ölümü karşısında için için sevindiğiniz açık. Bu aynı sermaye sınıfının egemenliği değil midir ki, kendi çıkarları sözkonusu olduğunda ellerini oğuştura oğuştura insanlığa kan kusturmaktan, halkları birbirine kırdırtmaktan, milyonları açıklıktan öldürtmekten geri durmamaktadır.

Sizi her geçen gün daha iyi tanıyoruz. Farklı farklı maskeler altında hep aynı dili konuşmaktasınız. “Kalkınma, çağdaşlaşma” diyen Turgut Özal zamanında 24 Ocak Kararları ile sırtımıza bindiniz. Kardeş Kürt halkına karşı sürdürdüğünüz barbar savaşı daha da tırmandırdınız. “Demokratikleşme” yalanları yayan SHP-DYP koalisyonları döneminde 5 Nisan paketini açtınız. Yetmedi binlerce gözaltında kayıbin, yargısız infazın, katliamın faili oldunuz. “Adil Düzen” yaygaraları ile hükümet olan RP döneminde ise yüzlerce devrimci tutsağın katili olmaktan çekinmiyorsunuz.

Buna rağmen ölümlerimizden dahi korkuyorsunuz. Cesetlerimizi sinsice kaçırıp, gizli gizli gömerken mırıldanıyorsunuz: “Tanrım bu ne zor bilmece! Öldükçe çoğalıyor adamlar. Ben tükenmekteyim öldürdükçe!”

Evet, bu kez de kazanan biz olacağız! Yalnızca devrimci tutsaklar değil, zindan direnişçilerinin mücadelesine kendi mücadelesi olarak sahiplenen, sermayenin faşist kudurganlığı önünde barikat olan herkes kazanacak! Zaferimiz, sermayenin saldırılarını gerisin geri püskürtmenin ilk adımı olacak! Kitleler güçlerinin farkına vardıkça onları daha örgütlü, daha militan mücadelelerden kimse alıkoyamayacak. İşçiler, emekçiler devrimci öncülerıyla kavga alanlarında kaynaştıkça mücadelenin okları bizzat size, bu iğrenç sermaye diktatörlüğüne yönelecek. Ne zaman ki toplumun en devrimci sınıfı olan proletarya kitlelerin öncülüğüne soyunacak, işçi sınıfı insanlığın kurtuluşu uğruna topyekün savaşa atılacak, işte o zaman yenilginiz de tam olacak!

KAZANACAĞIZ!

Faşist rejim dize gelecek!

Evet, faşist rejim dize gelecektir, buna çok bir zaman kalmadı. O devrimci direnme kararlılığı karşısında daha şimdiden yenilmiştir. Tüm sorun bunu itiraf etmesine kalmıştır. Bunu da yapacaktır, yapmak zorundadır. Bunu yapmamak için direndiği her bir gün saflarımızda yeni yeni şehitler çıkarsa da, onun teşhirine ve tecritine de yeni boyutlar ekleyecektir.

Sadece bu ülkenin milyonlarca emekçisi değil, dünya çapında yüz milyonlarca insan Türkiye'deki faşist rejimin kanlı yüzünü her gün her saat daha bir dikkatle izlemektedir. Bu son yıllarda faşist rejime vurulmuş en büyük siyasal darbedir.

Zindanlardaki devrimciler ortaya hayatlarını koydular, devrim mücadelemize yeni bir güç yeni bir hayat kazandırdılar. Onların direnme azmi ve iradesi, bizim yenilmezliğimizin yeni bir tescili oldu. Onların ortaya koyduğu ölümüne kararlılık, devrim davasının yenilmez ve durdurulamaz bir dava olduğunun yalnızca bu ülke emekçilerine değil, tüm dünya halklarına ilan oldu.

Yas tutmuyoruz, zindan direnişçilerinin şahsında kazandığımız büyük politik zaferin onurunu ve kıvancını yaşıyoruz.

Faşist sermaye diktatörlüğünün son aylarda başlattığı genel saldırının odak noktasıydı zindanlar. Zindanlar şahsında gerçekte devrimci ve emekçi hareketine boyun eğdirilmek isteniyordu. Rejimin sözcüleri “dışardaki mücadele içerden yürütülüyor” derlerken, içeriye boyun eğdirerek böylece dışarıya da büyük bir politik ve moral darbe vurmuş oluruz demek istiyorlardı. Propagandalarını bu çerçeveye oturtuyorlardı.

Devrimci tutsaklar bunu gözetken bir bilinçle hareket ettiler. Bunun gerektirdiği bir kararlılık koydular ortaya. Diktatörlüğün hesapları bu bilincin ve kararlılığın oluşturduğu sert ve yıkılmaz duvara çarpı ve gelinen yerde tuz-buz oldu. Karşı-devrim büyük bir politik ve moral yenilgi aldı. Bu noktada sığındığı ve en vahşi bir biçimde sergilediği fiziki şiddet, yalnızca onun aczini göstermektedir. Onu daha çok teşhir ve daha çok tecrit etmektedir. Dün saldırılara iğrenç kampanyalarla çanak tutan, bugün ise olayın ağırlığı altında ezilen düzen medyası bunun farkındadır. Olaya duygusal bir hava kazandırmaya, sorunu insan hakları ihlalleri çerçevesine sokmaya çalışarak, düzen cephesinin bu olaydan aldığı büyük politik ve moral darbeyi sinsî bir çabayla örtmeye çalışmaktadır.

Her yeni günde zindanlardan peşpeşe yeni şehit haberleri geliyor. Ölümler hızlanıyor, şehitlerimizin sayısı çoğalıyor. İşçi sınıfının ve emekçi halklarımızın kurtuluş davası uğruna bu ölümlere onurla ve gururla katlanacağız. Özgürlük, devrim ve sosyalizm davası uğruna bu bedelleri tereddütsüz ödeyeceğiz. Fakat karşılığını da bu koşmuş ve köhnemiş düzene ödeyeceğiz. Ona karşı her alanda, her cephede, her düzeyde mücadeleyi her zamankinden daha büyük bir güç ve kuvvetle yükselteceğiz. Bir şehit eşinin gururla söylediği gibi bu kanlı rejim bunun hesabını veremeyecek, bu ağırlığın altından kolay kolay kalkamayacaktır. Katil rejimin tetikçileri Mehmet Ağar ve Şevket Kazan'dırlar. Bu katiller cezasız kalmayacaklardır.

Generallere gerdan kıran, daha ilk günden itibaren ABD emperyalizmine yaltaklanan Refah Partisi, uşakça sadakati sergilemek uğruna kabadayılığını zindan direnişçilerine göstermeye kalkışmıştır. Ama ilk büyük şamarı da daha şimdiden onlardan yemiştir.

Rejim 1 Mayıs provokasyonu ile bir ölçüde yaratmaya başardığı havadan en iyi biçimde yararlanarak devrimci hareketi tecrit etmeye çalışmıştır. Aynı çabaya bayrak provokasyonunun ardından yeni bir güç kazandırmaya çalıştı. Zindan direnişçileri, onların büyük bir yiğitlikle kendilerini peşpeşe feda etmeleri, bugün havayı tümüyle tersine çevirmiş bulunmaktadır. Devrim cephesi gerekli devrimci girişkenliği göstererek bu durumdan en iyi ve en doğru biçimde yararlanmak sorumluluğuyla yüzyüzedir. Devletin içine düştüğü tecriti zayıflatacak hatalardan özenle kaçınmalıdır. Milyonlarca emekçinin ilgi ve dikkati devrimcilere yönelmiş durumdadır. Devrimci hareket büyük kitlesel direnmeler geliştirmek üzere bundan en iyi biçimde yararlanmayı başarabilmelidir. Zindan katliamlarına tabandan gelen her türlü tepki haklı ve meşrudur. Fakat devrimci akımlar kendilerini duygusal tepkilerin darlığıyla sınırlanamamak, faşist rejimin tecritini hızlandıracak doğru bir politik tutumla hareket etmek zorundadırlar.

Kızıl Bayrak

Zindan Direnişçileri Şehitlerimizle Zafere Yürüyorlar "Akin var güneşe akin..."

"Katil devlet. Oğlumun katili devlettir!" Bu sözler 25 Temmuz günü, Bursa Cezaevi'nde yaşamını yitiren ölüm orucu direnişçisi Ali Ayata'nın annesine aittir. Bu feryat, gerçeği açık bir tarzda özetliyor.

Sermaye devleti tutsakların direnişi karşısında köşeye sıkışmış durumdadır. Hükümetin kendi içinde çelişen açıklamaları bile bu sıkışmışlığın bir ifadesidir. Bir yanda Şevket Kazan'ın sert, tavizsiz ve saldırgan açıklamaları, diğer yanda sorunların hızla çözülmesi gerekliliğinden, insani duyarlılıktan bahseden Yıldırım Aktuna'nın iğrenç demagojileri...

Sadece devrimci tutsakların kararlı direnişleri değil, giderek kitleselleşen ve militanlaşan protesto eylemleri de devleti zora sokmaktadır. Sermayenin işçi ve emekçi kitlelere yönelik saldırı programlarının ilk ve en önemli hedeflerinden biri olan cezaevleri, aynı zamanda devletin diz çökeceği, saldırının püskürtüleceği ilk mevziler olacaktır.

Katil devlet'tir!

Tetikçi Ağar ve Kazan'dır!

Kontra şefleri ile destekli RefahYol hükümeti katliamın başlıca sorumlusudur. MGK direktifleri doğrultusunda, Ağar imzalı Mayıs genelgeleri ile başlayan saldırıları pervasızca sürdürüyorlar. Adil düzen söylemleri ile iktidara gelen RP'li adalet bakanı Şevket Kazan göreve gelir gelmez Mayıs genelgelerini iptal etti. Ancak, yerine 9 Temmuz tarihli daha büyük bir saldırıyı içeren genelgeyi çıkardı. Yalana ve demagojiye dayalı propaganda ile sürekli tutsakların onurlu direnişine saldırdı.

Zindanlardan ölüm haberleri birbiri ardına gelirken saldırgan tavrını sürdüren Kazan'ın açıklamalarından bazı örnekler:

"Açlık grevlerinden önce kantinleri boşaltmışlar"

"Ben Adalet Bakanı olarak cezaevinde açlık yüzünden herhangi bir insanın dahi hayatını kaybedeceğine inanmıyorum. Bize karşı gövde gösterisi yapıyorlar" (19 Temmuz, ölümlerden bir kaç gün önce)

"Bayrampaşa Cezaevinde içeriye hakim değiliz. Oradaki liderler içlerinden seçtikleri tutuklu ve hükümlülere açlık grevi yaptırmaya başladılar. Bu elebaşlarının isimleri bizde var. Kendilerine açlık grevine katılanların ölmesi halinde kendilerini sorumlu tutacağımızı illettik" (23 Temmuz, ilk şehit verildikten sonra)

"Kendilerine tanınmış olan bu imkanların kıymetini bilsinler. Ama bu imkanların kıymeti bilinmediği takdirde, yönetmeliklerin üstünde verilmiş hakları teker teker alırsız" (24 Temmuz, 3. şehit verildikten

sonra)

Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!

Geçtiğimiz son iki haftada yaşanan bazı olaylardan örnekler verelim.

-Yıllar sonra ilk kez yargıtayda idam cezaları onaylandı. 4 DHKC militanına idam cezası kesinleşti.
-20 Temmuz; anaların Yüksel Caddesi'ndeki eylemine polis saldırısı. Bir çok yaralı ve onlarca gözaltı var. Saldırıya polisle birlikte DYP'lilerde katıldılar. "Yaşasın Polis!" "Türkiye Polisi İle Gurur Duyuyor!" "Kahrolsun Komünistler!" "Bayrak İnmez, Ezan Susmaz!" sloganları ile analara saldırdılar.

-İstanbul ve İzmir'de gazetecilere saldırılar. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti polis tarafından basılıyor. Cemiyette bulunan gazeteciler polisler tarafından tartaklanıyor, filimlerine el konuluyor.

-Ölüm orucu şehidi Aygün Uğur'un cenazesi polis tarafından kaçırıldı. Bu sırada Ümraniye Cezaevi önünde bekleyen tutsak yakınlarına polis saldırdı. Yüzlerce gözaltı yaşandı.

-Aygün Uğur için düzenlenen anma törenine jandarma saldırısı. Kalas ve coplarla saldıran jandarma bir çok göstericiyi ağır yaraladı. Onlarca insan gözaltına alındı. 21 kişi tutuklandı.

-Dört DHKP-C savaşçısı bir ev baskınında polis tarafından katledildiler.

-24 Temmuz günü Kurtuluş gazetesi polis tarafından basıldı. Gaz bombalarının kullanıldığı baskında, 20 Kurtuluş çalışanı ve okuru vahşice dövülerek gözaltına alındı.

Örnekler çoğaltılabilir. Ancak bu kadarı bile devletin kitle muhalefetine yönelen terörünün somut göstergesidir. Kayıplar, sokak infazları, ev baskınları, kitlesel gözaltılar, tutuklamalar, işkence kitleleri sindirmeye yönelik uygulamalardır. Devlet her geçen gün sayısını artırdığı polis ordusu ile 12 Eylül'ü aratmayacak bir baskı rejimi oluşturmaya çalışıyor.

Tutsak analarının ve kayıp yakınlarının eylemleri, süreklilikleri ölçüsünde bu saldırılardan en çok nasiplerini aldılar. Devletin gözü dönmüş katil sürüleri, anaların her eylemine saldırdılar. Her eylemde coplarıyla, kalkanlarıyla anaları vahşice döverek gözaltına aldılar.

Kitle muhalefetine şiddet yoluyla ezip, çatlak sesleri kesmek için uyguladıkları terör politikası bu kez tutmadı. Aanalrın eylemleri kararlılıkla sürdü. Bu kararlılığın sonucunda kayıp yakınlarının Taksim Galatasaray Lisesi önündeki eylemi kazanıldı. Sermaye iktidarı, kontra şefi-polis eskisi İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'ın ağızıyla geri adım attı. Mayıs genelgelerinin mimarı katil Ağar yaptığı açıklamada; sanki bir lütufta bulunuyormuşcasına "Analara bir sürprizimiz var." diyerek attığı geri adımın üzerini örtmeye çalıştı.

Cumartesi analarının kazanımı, sürekliliğin ve kararlılığın kazanımıdır. Düzenin sınırlarına değil, kendi eylemlerinin meşruluğuna dayanan Cumartesi anaları devlete geri adım attırdılar.

Gün Direnişin, Kavganın Günüdür!

Tutsak yakınlarının buldukları her yer eylem alanı oldu. Devrimcilerle birlikte, açlık grevleri, basın açıklamaları, yürüyüşler, oturma eylemleri, işgaller vb.

yüzlerce eylem gerçekleştirdiler. Karşılarında ise hep devletin polisini buldular. Coplandılar, yerlerde sürüklendiler, gözaltına alındılar. Ancak vazgeçemediler. Bu eylemlik süreci kamuoyunda bir duyarlılık yarattı. Bu duyarlılık, başlangıçta tutsakların direnişlerinden çok, polisin vahşi saldırılarına maruz kalan anaları sahipleniyordu.

Ölümlerin başlaması kamuoyunda duyarlılığı artırdı. Ankara, İzmir ve İstanbul'da ardı ardına militan-kitlesel eylemler zinciri başladı. Ankara Yüksel Caddesi eylemleri, İstanbul Sultanahmet Eylemi, İzmir Buca Cezaevi önünde gerçekleşen eylemler kitleselleşerek

büyüyor.

İstanbul'un emekçi semtlerinde tutsakların direnişine destek eylemleri birbiri ardına patlak veriyor. Gazi mahallesinde yeniden barikatlar kuruldu. Yenibosna, Sarıgazi, Okmeydanı gibi semtlerde yollar barikatlarla kesildi. Semtlerde devrimci gençler, zindan mücadelesine eylemleri ile desteklerini sundular.

Yaşar Kemal, Zülfü Livaneli, Orhan Pamuk öncülüğünde bir grup aydın, yaptıkları bir basın açıklaması ile tutsaklara destek verdiler. Yurtdışında, kamuoyu yaratmaya yönelik eylemler yoğunlaştı. Çeşitli ülkelerde ölüm oruçları ana gündem haline geldi.

Şehitlerimizle Zafere Yürüyoruz!

Tutsaklar sermaye iktidarını bugünden yenilgiye uğratmışlardır. Zafer direnenlerin olacaktır. Yaşamı güzelleştirmek için ölümü gülümseyerek karşılayanlar, bedenlerini açlığa yatırarak düşmanı yendiler. Bu, iradenin ve kararlılığın zaferidir. Devletin çıkış noktası yoktur. Sonunda geri adım atacaktır. Saldırganlığı, aczinin ve çaresizliğinin göstergesidir.

Şimdi görev, tutsakların can bedeli mücadelelerini dışarıda militan-kitlesel gösterilerle taçlandırmak ve kalıcı kazanımlara dönüştürmektir. 24 ve 25 Temmuz günleri, Ankara ve İstanbul'da bu eylemlerin ilk örnekleri yaşandı. Belli bir kararlılık ve kitlesellik alanlara çıkıldığında, düzenin katil sürülerinin çaresiz kalışını ve geri çekilişini hep beraber gördük.

Devrimci tutsaklar cezaevlerinde üzerlerine düşeni fazlasıyla yerine getirmekteler. Şimdi asıl hesaplaşma dışarıda, sokakta yaşanacaktır. Devletin, polisiyle estirdiği terör rüzgarını tersine çevirmek, sokakları meşru eylem alanları haline getirmek ellerimizde. "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!", "Tutsaklar Onurumuzdur!" şiarları ile alanları zaptetmek kalıcı kazanımlarımızın ilk adımı olacaktır.

Tüm devrimci güçleri, faşizmin zulmü karşısında kitlelerin militan direnişini örmek için güç ve eylem birliğine çağırılan aşağıdaki metin, zindan direnişlerinin ölüm sürecine girdiği bir aşamada kaleme alındı. Çağrı, kitlesel-militan bir gösteri doğrultusunda somut bir eylem önerisiyle birleştirildi. Gündemlerini dar ve duygusal eylemlere kilitleyen bir çok devrimci çevre aktif bir destek sunmayınca **Kızıl Bayrak** çalışanları inisiyatifi kendi ellerine aldı. Israrlı çabaları sonucunda önce devrimcilerin etkinliğindeki sendikalardan, demokratik kitle örgütlerinden destek alan komünistler, ardından devrimci basın büyük bir bölümünü de bu çalışmaya kattılar. Şimdi sıra **Devrimci Güç ve Eylem Birliği**'ni gerçek bir zafere dönüştürmektedir!

Tüm Devrimci Kamuoyuna

Zindan direnişlerinin 62. gününde Ümraniye Cezaevi'nde tutuklu bulunan TKP(ML) savaşçısı Aygün Uğur devrim şehitleri kervanına katıldı. Direnişi kararlılıkla sürdüren üçyüzü aşkın devrimci tutsağın ölümü ise an meselesidir.

Ölümlerin sorumlusu sermaye ve onun faşist devletidir. Önce mücadelenin en önünde yer alan devrimci güçleri ezilen emekçi kesimlerden yalıtılmak, devrimci tutsakları teslim almak için imha saldırısına giriştiler. Ardından yükselen zindan direnişlerini sessizlik fesadıyla boğmaya çalıştılar. Zindan direnişlerine dışarıdan destek veren, yükselen mücadeleyi söndürmek için tutsak yakınları ve duyarlı kamuoyunun üzerine en azgın terörü kustular.

Ölümlerin başladığı bir aşamada dahi, direnişçilerin meşru taleplerini kabul etmeyeceklerini açıkladılar. Açıkta bu katliamın sorumluluğunu üstlendiler.

Tüm bunlara karşın zindan direnişleri kararlılığından bir şey yitirmedi. Aksine her geçen gün direniş ve zafere olan inanç güçleniyor. Dışarıda devrimci tutsakların mücadelesini sahiplenen güçler de faşist teröre karşı direnç göstermektedirler. Bunun en somut göstergesi ısrarla mücadele alanlarına çıkan Cumartesi anaları ve tutsak yakınlarıdır. Ancak hali hazırda dışarda yükselen mücadele kitlesel gücü bakımından zayıftır, kapsamı dardır.

İlk şehidin verildiği, yenilerinin ise peşpeşe beklendiği bir safhadayız. Söz konusu olan yalnızca devrim mücadelesinin onuru yüzlerce özgürlük tutsağının yaşamı değil. Bugün dışardan sermayenin faşist diktatörlüğüne verilecek yanıtın gücü aynı zamanda sınıf mücadelesinin gelecekteki seyrini de belirleyecektir.

Zindanlara dönük faşist uygulamalar sermayenin tüm toplumsal muhalefeti zapturap altına almak için giriştiği topyekün saldırının en yakıcı halkası. Bu halka kırılmazsa arkası tüm vahşeti ile gelecektir.

Görev en başta biz devrimcilere, örgütlü devrimci güçlere düşmektedir. Devrimci Güç ve Eylem Birliği çalışmasının sürdürüldüğü içinde bulunduğumuz dönemde en acil görev tüm güç ve olanakları zindan saldırısını püskürtmek için birleştirmektir. Günü kurtaran eylemsellikler değil, kitlesel-militan bir karşı koyuşu örgütleyebilmektir.

Devrimci tutsakların canlarıyla ördükleri zaferi dışarıda da kalıcı bir kazanıma dönüştürmek kitleleri harekete geçirmekle dolaysız bağlantılıdır. Tüm devrimci güç ve örgütlülükler devrimci bir sorumluluk bilinciyle bu doğrultudaki işbirliklerini hemen ilan etmeli ve gerekliliklerini yerine getirmelidirler.

Devrimci açık alan faaliyeti devrimci güç ve eylem birliğinin en etkin bir tarzda hayata geçirilmesini olanaklı ve zorunlu kılan bir alandır. Bugünkü düzeyi ile zindan direnişleri sürecine bu alandan yapılan müdahaleler son derece sınırlı ve dağıntıdır. Organize edilen eylemlerin kapsamı son derece dar (basın açıklamaları, destek açıklık grevleri vb), harekete geçirilen güçler son derece yetersizdir. Devrimci güç ve olanaklar gereken tarzda harekete geçirilmemektedir.

Oysa şu açıktır ki, zindan direnişçilerinin çok daha ağır bedeller ödemesine seyirci kalmayacaksak, zaferin hükümünü sokaklar verecektir! İşçiler, emekçiler, ezilen tüm kesimler tepkilerini kitlesel bir tarzda ortaya koymadığı sürece sermaye ve onun faşist devleti ölümlerin artmasına seyirci kalabilecektir.

Buna izin vermeyelim! Düzenin yasallığına takılmadan hemen, harekete geçirebileceğimiz tüm kitleleri katacağımız merkezi kitlesel bir fiili miting/gösteri için faaliyetimizi yoğunlaştıralım. Mücadele içerisinde kazandığımız tüm mevzileri, elimizdeki tüm olanakları, tüm güçlerimizi devrimci faaliyetimizin hedef kitlesi olan işçileri, emekçileri, ezilen yığınları bu gösteriye katmak için harekete geçirelim.

**Yaşasın Zindan Direnişleri! Yaşasın Zafer!
Yaşasın Devrimci Güç ve Eylem Birliği!
Zindanlar Yıkılsın! Tutsaklara Özgürlük!**

Zindan Direnişlerine Destek Eylemleri Sokakta Büyüyor!

Ölüm orucu şehitlerinin sayısı her geçen gün yükselirken, dışarıda devfete yönelen kitlesel-militan protestolar da artıyor. 24 Temmuz günü Ankara'da gerçekleşen eylemin ardından, 25 Temmuz günü de İstanbul Sultanahmet Adliyesi önünde bir eylem gerçekleşti.

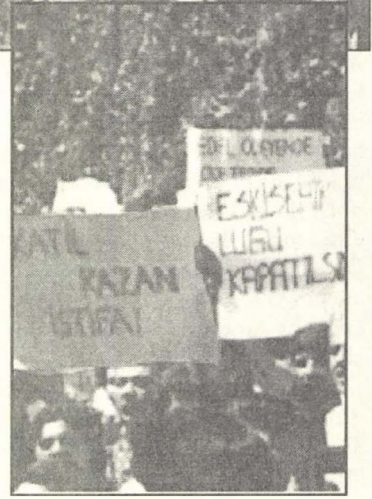
Polis adliyenin bulunduğu sokakta ve çevrede yoğun önlemler almıştı. Gelen insanları adliye önüne almıyorlardı. Sokak girişinde etten barikat örmüşlerdi. Kalabalık belli bir sayıya ulaşıncaya kadar kararlı bir şekilde polis barikatının üzerine yürüdü. Polisin kısa süreli direnme çabası kitle tarafından militan bir tarzda boşa çıkarıldı. Kitlenin karşısında dayanamayacağını gören polis geri çekilmek zorunda kaldı. Böylece yaklaşık 4 bin insan adliye önünde toplandı.

"İnsan zinciri" oluşturularak yapılan protesto gösterisinde, bir çok kitle örgütünün imzasını taşıyan bir basın açıklaması okundu. "Katil Devlet! Katil Kazan!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!", "Tutsaklar Onurumuzdur!", "Devrimci Tutsaklar Yanlız Değildir!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Yaşasın

Devrim ve Sosyalizm!" sloganlarının sıkça atıldığı eylemde şehitlerimiz için saygı duruşu da gerçekleştirildi. Devrimci bir atmosferde, coşkulu geçen eylem, adalet bakanlığına yazılmış bir dilekçenin verilmesi ile son buldu. Adliye önünden dağılma sonrası bir grup protestocu Beyazıt yönünde yürüyüşe geçmek istedi. Bunun üzerine polis grubun üzerine vahşice saldırdı.

Sultanahmet eylemi gerek kitleselliği, gerekse militanlığı ile bu süreçte temel öneme sahip eylemlerden biri oldu. Polis her zamanki saldırgan tutumunu almasına rağmen, karşısında gerileyen kararlı bir kitleyi görünce geri çekilmek zorunda kaldı. Militan-kitselele

sokak gösterilerinin, etkisinin yanı sıra düşman karşısında sağladığı moral üstünlük bu eylemde bir kez daha görüldü. Eylemlerimizin en meşru zemini olan sokaklar ancak bu tür militan gösterilerle kazanılacak ve korunacaktır.

DEVİRİMCİ BASINA SALDIRILAR AZGINLAŞIYOR... Kurtuluş Gazetesine Gaz Bombalı Baskın!

Zindan direnişlerinin toplumsal duyarlılığı artırdığı bir dönemde, sisteme muhalif hiç bir sese tahammül edemeyen devlet azgınca sağa sola saldırıyor. Hele sesin sahibi düzene karşı devrimci bir konumlanışa sahipse, saldırı daha da pervasızlaşıyor.

Faşist devletin ilk hedefleri arasında devrimci ve sosyalist basın susturmak da yer alıyor. Zindan direnişçilerinin dışarıdaki sesi olan devrimci basına yönelik saldırılar iyice yoğunlaşmış durumda.

Toplatmalar, kapatma cezaları, gözaltılar, tutuklamalar, baskınlar vb. artarak sürüyor.

Son olarak, Kurtuluş gazetesini merkez bürosu yüzlerce polisin saldırısına uğradı. O sırada büroda bulunan 20 Kurtuluş gazetesini çalışanı ve okuru polis saldırısına barikatlar kurarak yanıt verdiler. Polis içeriye göz yaşartıcı bomba kullanarak girdi. İçeridekileri vahşice döverek gözaltına alan polisler, büro içerisinde bulunan bütün eşyaları da (bilgisayarlar, fax,

telefon santrali vb.) tahrip etti.

Sözde "Basında sansürün kaldırılışının 88. yıldönümü" olan 24 Temmuz günü gerçekleşen bu saldırıyla amaçlanan, özelden Kurtuluş gazetesini, genel olarak tüm devrimci-sosyalist basını susturmaktır. Ancak bunu başaramayacaklar. Nasıl ki Kurtuluş gazetesini merkez bürosu saldırının hemen ertesi günü tekrar açıldıysa, devrimci-sosyalist basın da her saldırıdan sonra güçlenerek karşılıklarına çıkacaktır.

Buca Cezaevi Önünde Katil Devlet Lanetlendi

24.7.1996'da Buca Cezaevi önünde bir basın açıklaması ve ardından oturma eylemi yapıldı. Eyleme çeşitli DKÖ'ler, legal partiler, halkevleri, TÜMTİS, Nakliyat-İş ve devrimci çevreler kitlesel bir tarzda katıldılar. Kitleye öfke ve kararlılık hakimken, polis oldukça kapsamlı önlem aldı. Devrimciler olası bir saldırıya karşı barikat kurma hazırlıkları yaptılar. Fakat kolluk kuvvetleri

saldırıya cesaret edemedi. Saygı duruşu ile başlayan eylemde tutsak anaları konuştu, şiirler okundu ve marşlar söylendi. Yaklaşık 600 kişilik kitle hiç durmaksızın alkışlı tempo tutarken şu sloganlar atıldı: "Katil Devlet!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", "Aygün-Altan-İlginç Ölümsüzdür!", "Sürgünler Durdurulsun!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Şehitlerin

Hesabını Soracağız!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!". Eylemde ayrıca "Susmayacağız" ve "Katlimalara İzin Vermeyeceğiz" pankartları açıldı, çeşitli dövizler kullanıldı. Bir saat süren eylemde adı Yılmaz Güney olan bir gencin gözaltına alındığı öğrenildi. Eylem sessizce dağılarak bitirildi.

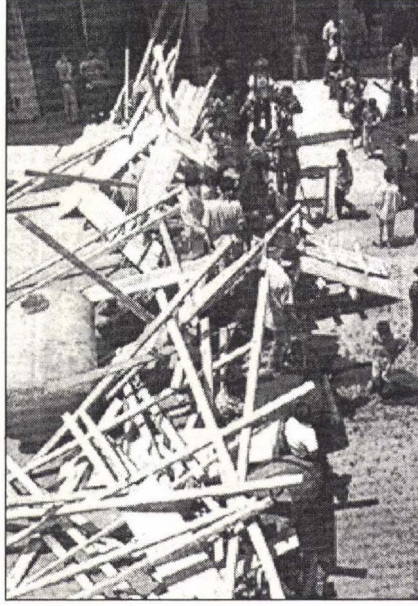
SY Kızıl Bayrak / İzmir

Gazi'de Barikatlar Bu Kez Zindan Direnişçileri İçin Kuruldu!

Zindanlardaki direnişi desteklemek amacıyla bir süredir Gazi Mahallesi Cemevi'nde açlık grevi yapılıyor. 17.07.1996 akşamı açlık grevini ziyarete gelen bir şahsın kolluk güçlerinin bir ajanı olduğundan şüphelenildi. Sermaye devletinin resmi-sivil faşist kolluk güçlerinin zindanlara destek veren eylemleri her fırsatta nasıl provoke etmeye çalıştığı, bunlara nasıl acımasızca saldırdığı kamuoyunca biliniyor. Böyle bir polis provokasyonu karşı karşıya olduklarını düşünen devrimci ve ilerici güçler Gazi işçi-emekçi halkıyla birlikte düşman saldırısını cepheden göğüslemek üzere barikatları kurdular. Buna dışarıdan müdahale etmeye çalışan bir sivil polis de etkisiz hale getirildi. Silahı elinden alındı. Barikatın dışına atıldı. Devrimci güçler zindanlardaki direnişini Gazi sokaklarına taşıdılar. Gece boyunca halaylar çekildi, sloganlar atıldı.

Gazi'deki bu olayda, cazaevleri direnişine kitle desteği sağlama, TC'nin insanlık dışı yüzünü teşhir etme, bu eksende kamuoyu oluşturma fırsatı doğmuştur. Devrimciler bu fırsatı kullanmasını bildiler. Düşmanın "barikatları kaldırım!" tehdidine karşılık şu talepleri sıraladılar:

1) Açlık grevi ve ölüm orucunda olan devrimci tutsakların talepleri

kabul edilmeli,

2) Gazi'deki eylemin ardından semtte hiçbir gözetimin olmayacağına dair güvence verilmelidir.

Barikatın arkasındaki kitle kimi zaman 200-300 kişi, kimi zaman da 2000 kişi oluyordu. Ancak devrimci coşku, kararlılık ve heyecan değişmiyordu. Bir süre sonra Gazi'ye gelen sermayenin uşakları devlet erkani, korkudan barikatları ancak uzaktan izleyebildi. Her zaman olduğu gibi yalan vaatlerini sıraladılar. Ancak devrimci güçler ve Gazi halkı bu yalanlara artık kanmayacaktı. Somut adımlar atılana

kadar eylemlerine devam edeceklerini duyurdular.

19.07.1996 sabahı barikatların arkasındaki kitlenin 200-300 kişiye düşmesi üzerine düşman acımasızca saldırdı. Panzerler barikatı hızla yerle bir ettiler. Korkuyorlardı. Ancak gelişmiş, dev savaş makinelerinin ardına sığınarak ilerleyebiliyorlardı. Cemevine girmeye bile panzerleri önden sokarak cesaret edebildiler. Cemevinin içi tamamen tahrip edildi.

Faşist sermaye diktatörlüğü bir yandan işçi-emekçilere karşı en ağır ekonomik saldırıları devreye sokarken, diğer yandan kendisine karşı oluşacak toplumsal muhalefeti örgütlenme potansiyeli taşıyan devrimci örgütlere ve tutsaklara en azgın faşist saldırılarını yöneltiyor. Tutsakların direnişine destek veren, duyarlı bir kamuoyu oluşturulmasına yönelik her türlü eylem azgın devlet terörüyle karşılaşıyor. Dayanışma eylemleri medya tekelleri tarafından ya karalanıyor, ya da görmezden geliniyor. Ancak anti-faşist Gazi Büyük Halk Direnişini unutmamış faşist sermaye rejimi bu eylem karşısındaki kaygısını gizleyememiştir. Gazi eylemi bir yandan toplumsal hafızayı tazelerken, diğer yandan da kamuoyuna devrimcilerin zindanlara yapılan saldırıyı püskürtmek için yılmadan her yola başvurmakta kararlı olduğunu bir kez daha gösterdi.

Ümraniye Cezaevi önünde gösteri

İlk ölüm orucu şehidi Aygün Uğur'un cenazesini almak için 400 kişilik bir kitle Ümraniye cezaevi önünde toplandı. Sloganlar atan ve marşlar söyleyen kitlenin içine bir sivil polisin gazeteci kılığında sızdığı tespit eden göstericiler bu polisi döverek cezalandırdılar. Bunun üzerine kolluk kuvvetleri, dövülen polisin silahının gasp edildiği iddiasıyla bayanları ve erkekleri ayırarak, tek tek aramaya başladı. Ayı ayrı yerlere konulan kadınlar ve erkekler marş söyleyip slogan atmaya devam ettiler. Bir kaç dakika sonra bayanlar "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganını atarak erkeklerin yanına yürüdüler. Polis belli bir didişme yaşandıktan sonra erkeklerle birleşildi. "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", "Aygün Yoldaş Ölümüdür!", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!" sloganları sıkça atılan sloganlardı. Yarım saat kadar sonra şehidin ailesiyle birlikte avukatlar dışarıya çıktılar. Ailenin ve avukatların yaptığı basın açıklamasından sonra polis kitleye dağılını uyarısı yapmadan azgınca saldırdı. Polis saldırısına karşı kenetlenerek ve sloganlar atılarak karşılık verildi. Büyük bir çoğunluğu gözetlince alınan kitle, polisin önceden getirttiği belediye otobüslerine bindirilerek Aksaray Emniyet Müdürlüğü'ne getirildi. Yol boyunca polisin dayak tehdidine aldırılmadan sloganlar atıldı, marşlar söylendi. Kitlede şehidini sahiplenmiş olmanın gururu ve militan bir ruh hali vardı. Emniyet Müdürlüğü'nün bahçesinde bekletilirken yine marşlara ve sloganlara devam edildi. Bu arada sırayla alınıp hücrelere konulanların içinden bir devrimciyi döverek işkencehaneye götürülenlere yanıtımız netti: "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!"

Hücrelere konulduktan sonra da sloganlarımız ve marşlarımız hiç susmadı. Ertesi gün savcılığa çıkarıldık. Gruplar halinde adli tabibe çıkan her grup "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!" sloganlarını attı.

Daha sonra 4 kişiyi tutuklayan savcı diğerlerinin sorgusunu almadan serbest bıraktı.

Barikat Arkasından... Barikat Arkasından... Barikat Arkasından...

Gazi'de zindan direnişlerine destek çerçevesinde patlak veren gelişmeleri öğrenince Perşembe akşam üzeri olay mahaline giriyoruz. Girer girmez ortak inisiyatifte katılmak için Eylem Komitesi (EK) ile görüşüyoruz. Barikat Komiteleri'ne dahil olarak ortak inisiyatifte hareket etmeye başlıyoruz. Bu arada 2 yoldaş "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!-EKİM" şeklinde bir pankart hazırlayıp cemevi'nin karşısına asıyorlar. Bir sürü çocuk etrafta slogan atıyor, halay çekiyor, pankart açıp yürüyüş yapıyor, abileri-ablalarının yanında barikatların coşkusunu yaşıyorlar. Yanımda batık şeklinde hazırlanmış mor renkli bir bez var. Onu çaprazlamasına kesip yoldaşla paylaşıyor ve üstüne "EKİM" yazıyoruz.

Cemevi ile polis barikatının arasında üç tane, arkada da 1 tane

olmak üzere 4 ana barikat var. En öndeki barikatta yerimizi alıyoruz. Arkalardaki barikalarda binlerce kişi var. Bu barikat ise öyle pek kalabalık değil. Taktik şu: polis saldırdığında bu barikatta biraz yavaşlatılacak ve diğer barikatların toplanması için zaman kazanılacak. Onun için her an tetikteyiz ve polis barikatlarını gözlüyoruz. Diğer barikalara haber vermek için belirlenen slogan "Yılgınlık Yok, Direniş Var!" Bu slogan geceleyin bir kere yanlışlıkla atılıyor. Ancak kısa sürede olayın yanlış anlaşılma olduğu anlatılıyor. Polisin bir "sıkıştırma" saldırısını önlemek için yan sokaklara da barikatlar kuruyoruz. Barikat ateşinin etrafında gitarlar eşliğinde şarkılar söylüyor, halaylar çekiyoruz. Arada bir de polislerin uykularını kaçırmak için sloganlar atıyoruz. Polis sokak lambalarını ve farlarını söndürmüş karanlıkta bekliyor. Sadece ordaki kahvehanenin içinde koşuşturan polisleri farkedebiliyoruz. Analar da barikata çay servisi yapıyor gecenin üçünde ve bizle birlikte oturuyorlar.

Barikat ateşinin külleriyle yazılama yapıyoruz. İlerleyen saatlerde ikinci yan sokakta destek güce ihtiyaç olduğu söyleniyor ve bizden militan talep ediliyor. Ben gidiyorum. Sabaha karşı barikatı güçlendirmek için 5-6 kişi daha gönderiliyor bize. Barikatımızı çevreden bulduğumuz materyallerle sağlamlaştırıyoruz. Önüne bir barikat daha çekip, onun önüne de sahibinden izin alarak örümcek ağları bağlamış bir kamyoneti iterek getiriyoruz.

Polis saat 09:00'a kadar süre

tanımış ama süre çoktan bitmiş. Saldırı bekliyoruz. Gelen arkadaşlar diğer barikalara gidiyor. Barikatta 3-4 kişiye. Polis yoğunlaşıyor. Gazeteciler ön barikatın yanındaki çatıya çıkıyor. Ve sloganlar patlıyor: "Yılgınlık Yok, Direniş Var!" Saldırı olduğunu öğreniyor ve hazırlanıyoruz. Bir anda arka arkaya patlamalar duyuyoruz. Toz-duman arasından panzerler son hızla içeri giriyor. Ön barikat 30 saniye bile dayanmıyor. Biz de yan sokaklardan geri çekiliyoruz. TV'de teknolojinin son harikası "Robocop" olarak tanıtılan binlerce polis, sabaha doğru ancak birkaç yüz kalmış kitleyle birebir karşılaşmaktan ölesiye korktuğundan önce zırhlı ölüm makinelerine giriyor ve pazar tezgahlarından oluşan barikatları dağıtarak, insansızlaşmış caddede "cesaret(!)"le kaskları, kalkanlarıyla eğilerek yürüyorlar. Ancak cemevine sığınmış bir avuç insanla karşılaşmayı göze alabiliyorlar. Ve tüm değerleri ayaklar altına alarak cemevine panzerle giriyorlar. Bölgeyi bilen devrimciler bizi dışarı çıkarıyorlar.

Cezaevindeki süresiz açlık grevleri ve ölüm oruçlarının altmışlı günlerindeyiz. Her an ölümler çoğalabilir ve biz dışarıda sadece basın açıklaması yapmak, imza toplamak, açlık grevine gitmek şeklindeki pasif destek çizgisinden çıkarak militan-kitlesele direnişlerle destek vermeliyiz. Bu bilinçle barikatların arkasındaydık ve olacağız.

Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!

Şehitler kavgamızı büyütüyor!

Bugün bir karanfil daha düştü toprağa. Aygün'ün yanına onun da ismi yazıldı. "Berdan Kerimgiller Ölümsüzdür!". Kızıl bantlar alınlar sarıldı. Kokart takıldı, dövizler hazırlandı. Gözaltı ihtimaline karşı eyleme çıkanların listesi yapıldı. Caddeye çıktık ve alkışlarla, sloganlarla her günkü gibi; hiçbir baskının, gözaltının ve provokasyonun yıldırmadığı bizler; analar, tutsak yakınları ve duyarlı insanlar aynı yere, Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı'na doğru yola çıktık. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Aygünler, Berdanlar Ölümsüzdür!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Katil Kazan, Katil Devlet!", "Katil Kazan İstifa!", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!", "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" sloganları yürüyüş boşunca atıldı.

DYP binasına yaklaşırken, anaları bekleyen duyarlı insanlar sloganların geldiği yöne doğru koştu. Orada bir birikme oldu ve hep birlikte "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!" sloganı atıldı. İki kitle birleşerek Anıt'a doğru yöneldi. Katiller sürüsü oraya gene güclerini yığmıştı. Bir de panzer mevzilenmişti. Anıt'ın önüne geldiğimizde kitle bine yakın kişiyi bulmuştu. Faşist köpekler kararlı kalabalığı görünce geri çekildiler. Devrim şehitlerinin anısına bir dakikalık saygı duruşundan sonra basın açıklaması okundu. Basın açıklaması yapılırken bir faşist provokasyona kalkıştı. Dün de aynı şekilde bir başka faşist, polislerin hemen yanında, "Ben de şehit

ağabeyisiyim, benim hesabımı kim soracak." diyerek provokasyon yaratmaya çalışmıştı. Buna karşılık bizler "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganını attık. Provokasyon tutmayınca, az sonra küfretmek için geri gelmek üzere gitti. Bu arada polis etrafımızı sardı. "Kırlı Savaşa Hayır!" sloganını attık. Bizler orada kinimizi doğru zamanda ve doğru hedefe yöneltmemiz gerektiği bilinciyle provokasyona gelmedik.

Faşist iktidar saldırı zemini yaratmak niyetiyle böyle provokasyonlara sık sık başvuruyor. Çünkü bizler her türlü baskıya rağmen hergün 18:30'da eylemimizi yapmaktan vazgeçmedik. Gözaltına aldılar, kafamızı kırdılar, ama sökmedi, sökmeyecek. Kamuoyunun önünde haksız duruma düştüler.

Cumartesi saldırılarından sonra gözaltına alınan 140'a yakın kişiden 3'ü tutuklandı. Onları tutuklayarak kararlılığımızı kıracaklarını sanıyorlar. Ama bu da sökmedi. Hergün daha da kararlı ve daha kalabalık geldik/geleceğiz.

Basın açıklamasını bitirdikten sonra gene sloganlarla anaların kaldığı ÖDP Ankara İl Binası'na yürüdük. Yolda bir ana fenalaştı. Hemen birisi sırtına aldı. Dinlenmesi amacıyla binaya götürdü. Binanın önüne geldiğimizde halen öfkeli kitle sloganlar atıyordu. Son olarak gelenekselleştirdiğimiz zılgıtlarla eylem bitirildi.

**Zafer Direnen
Tutsakların Olacak!
SY Kızıl Bayrak / Ankara**

Aygün Uğur'un temsili cenaze töreninde sokak çatışmaları Katil Devlet, Hesap Verecek!

Cezaevleri direnişimizin ilk şehidi TKP-ML militanı Aygün Uğur'un temsili cenaze töreni için Sarıgazi'ye vardığımızda, Cemevi önünde toplanan bir grubun jandarma ablukasına alındığını gördük.

Toplanarak barikata doğru yaklaştık. Sloganlar atarak, yeni gelenleri de yanımıza çağırarak Cemevi'ne doğru ilerledik. Bu sırada, Cemevi önünde toplananlar da slogan ve alkışlarla bizleri selamlıyordu. Fazla geçmeden jandarma barikatının toplandığımız taraftaki bölümü açıldı. Barikatın içine girerek arkadaşlarla buluştuk.

Bu buluşma anının ilk sloganlarıyla birlikte jandarmaya saldırı emri de çıktı. Kapının önünde toplanmış 300 civarında bir kitleydik. Bu sayıya karşı yığınak yapılan jandarma gücü öylesine fazlaydı ki, ortaya son derece tuhaf, biraz da devleti karikatürleştiren bir görüntü çıkıyordu. Bir yanda, her göstericiye en az 7-8 tane düşecek sayıda ve kalas, cop, kalkan ve silahlarla teçhizatlandırılmış bir askeri güç, öte yanda 300 civarında sivil gösterici. Ne var ki, bütün bu gövde gösterisinin, insanların gözünü yıldırmadığı da ortadaydı. Göstericilerin özellikle kafa ve dizleri gözetilerek inip-kalkan joplar, kalaslar bile devletin acizliğini gizlemeye yitmiyordu. Aksine bu azgın terörüyle, kendi korku ve tedirginliğini daha da açığa vurmuş oluyordu.

Bu saldırıda yüze yakın gösterici, Cemevi içine çekilmiş, bir kısmı düşmanın eline geçmiş, bir kısmı ise mahalle içine dağılmıştı. Cemevi çevresinde abluka sürüyordu. İçeride, bir yandan herhangi bir saldırı ihtimaline karşı hazırlık yapılırken, diğer yandan, hemen bir inisiyatif organı oluşturmak üzere harekete geçildi. Orada bulunan her çevrenin temsili gözetilerek bir komite oluşturuldu. İlk durum değerlendirilmesi yapıldı. Aynı saatlerde Cemevi yöneticileri de askerle görüşmeye çalışıyorlardı. Onların isteği, gözaltına alınmadan oradan çıkarılmamızı sağlamaktı. Bunun için de, "taşkınlık" yapmamamızı istiyorlardı bizden. Yani slogan atmayacak, pankart açmayacak, saldırıya uğradığımız takdirde

Bizimle görüşme talepleri, "tabi görüşebilirsiniz, bizim onlarla işimiz yok" şeklinde karşılanmıştı.

Durumu bir kez daha değerlendirmek ve kitleye net bir eylem programı önermek gerekiyordu. Burada iki öneri görüşüldü: Binayı işgal ederek, tutsakların talepleri yerine getirilinceye

kadar açık grevine başladığımızı ilan etmek ve toplanma amacımız doğrultusunda yürüyüşü yapmak. İkinci öneri oy çokluğuyla kabul edilince, yürüyüş için hazırlığa başladık. Binadan pankartımızı açarak ve sloganlarla çıktık. Planımız, merkezde bir basın açıklaması yaparak dağılmaktı. Fakat oraya ulaştığımızda -beklediğimiz gibi- jandarmamız fazla uzağa çekilmediğini gördük. İlk saldırıda olduğu gibi, hiç beklemeden ve uyarısız saldırıya geçtiler. Fakat burada bizi kıştırabilecekleri bir köşe yoktu artık. Tabii ki, üzerimize toplu halde gelme olanakları da. Peşimizden sokak aralarına dağılmaları gerekiyordu.

Böylece Sarıgazi'de, aynı gün içinde ikinci sokak savaşları başlamış oldu.

İlki, Cemevi önündeki saldırı sırasında mahalle arasına dağılan grupla, henüz eylem alanına ulaşmamış bulunanların buluşmasıyla başlamıştı. Yaklaşık iki saat süren bu ilk çatışmada göstericiler, barikatlar kurmuş, taş ve sopalarla, molotof kokteylleriyle çatışmışlardı jandarmayla.

Çatışma sırasında ele geçen göstericilere uygulanan vahşetin tiksindiriciliği, "Allah Allah!" nidalarıyla koşan jandarmamızın komikliğine karışıyordu. Basın mensupları, bu tür gösterilerde edindikleri refleksle, kendilerine de yönelen öfkeyi farkettiler için, göstericilerden ve jandarmadan olabildiğince uzak kalarak görev yapmaya çalıştılar. Hatta kendini, en yakın binanın içine atmaya daha garantili görenler de oldu.

Sarıgazi eylemleri, Aygün için yapılan uğurlama törenlerinden sadece bir tanesiydi. Gün ve gece boyunca, İstanbul'un çeşitli yerlerinde ve çeşitli biçimlerde sürdü "tören"ler. Devlet, cenazelerimizi kaçırmaya devam ettiği sürece de yükselip, yayılarak sürececek. Engellenen bir tören yerine bin tören yaparak yanıtlayacağız faşizmi.

Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!

Onlar, zindan direnişlerinin dışarıdaki öncü müfrezeleri... Yaşam kavgasının içinde devrimci analığını da meslek edinenler... Devlete karşı oğul ve kızlarının barikatlarını yürek yürek büyütenler... 70 gündür Ankara'yı, "Devlet'in Kalbi"ni mesken edindiler. Hergün sokakta, eylemdeler. Eylem üssü edindikleri Ankara-ÖDP'de her gece birlikte olduğumuz analar anlattılar, dinledik ve kaydettik...

"Ben önce kendimi, sonra da buradaki anaları eleştirmek istiyorum. Biz gazetecilere evlatlarımız için gerekirse kendimizi yakartır diyorum. Kendimizi yakarak köpekleri mi sevindireceğiz? Biz, kimi yakacağımızı gayet iyi biliyoruz.

Bizim istediğimiz şudur: Genelgeleri kaldırsınlar. Bunlar bizle dalga mı geçiyorlar? Oyun mu oynuyorlar? Biz çocuk falan değiliz. Eskişehir tabutluğuna siyasiler alınmayacak diye genelgeye yamandıracak biz ölüm orucuna devam edeceğiz. Bir insan bir odanın içinde tek başına nasıl yaşar? Bunlar çocuklarımızı ajanlığa, MIT'liğe teşvik etmek içindir.

Evlatlarımız ölüm sınırındadır. Onlar için ölüme yattık. Biz ölmekten korkmayız. Evlatlarımız için ölecekse ölüm hoş geldi, sefa geldi."

Güzel ANA

"Evde domates-ekmeğin yüzüne hakmazdım. Burada kaç gündür bunları yiyoruz. Eylemler bitip burdan gidince de hep domates-ekmek yiyeceğim. Çünkü bu paylaşmayı seven insanların yemeği. Devrimcilerin yemeği. Dünyanın en güzel yemeği yani."

... ANA

"İlla tabut çıkmasını mı istiyorlar? Tabut çıkmadan kimse gözünü açmayacak mı? Biz herkesi, işçi, memur, aydın, sanatçı yanımızda görmek istiyoruz. Daha fazla kayıp vermek istemiyoruz. Üç cezaevinden gelen haberlere göre en fazla bir kaç gün daha yaşayabilecek evlatlarımız var. Şunu da söylemek istiyoruz. Cezaevine gidiyoruz çocuklarımızı görmeye ve kapıdan çıkar çıkmaz göz altına alınıyoruz. 5 yaşındaki çocuğu da gözaltına alıyorlar. Yanında işkence yapıyorlar. Çocuk ancak bir kaç haftada kendine geliyor. Bize diyorlar ki, "Niye geliyorsunuz? Bizim böyle çocuğumuz olsa biz gelmeyiz." Bizim çocuğumuz devleti soymamış, kimsenin hakkını yememiş. Bizim çocuklarımız onurlu bir dava için yaşıyorlar. Biz bu onurlu davaya sahip çıkıyoruz. Her zaman yanlarındayız. Can istiyorlarsa

devlet adamları, analar babalar olarak bizim canımız hazır. Gelsinler, buradayız. Ama çocuklarımıza dokunmasınlar. Dokunurlarsa pişman olurlar."

Fadime ANA

"Oğlum siyasetten yargılanıyor. Dev-Sol. Gururla söylüyorum. Onurlu bir anayım. Şerefli bir evlat yetiştirdim. Bu eylemi çocuklarımızın ölüm orucu bitene kadar sürdüreceğiz.

Bizim çocuklarımız 60 gündür ölüm orucunda. Kimisi kan kusuyor, kimisinin gözü görmüyor, kimisi ayağa kalkamıyor. Ben anlamıyorum bu devletin maksadını?

Ben gittim Refah Partisi'ne. Biliyormusunuz ne dediler? Gebersinler dediler aklıktan. Bunu milletvekili söyledi. İşte böyle bir ülkede yaşıyoruz. Anlayacağınız polis işgalindeyiz. Biz işgal altında yaşıyoruz. Bizim memleketimizde özgürlük yok, insan hakları yok. Bizim ülkemizde işkence var, barbarlık var. Ne ararsanız, tüm kötülükler, hepsi var. Ben yaşadım Yugoslavya'da. Hitler'i gördüm, Nazizm'i yaşadım. İnanın ki, şu an gördüğüm zulmü hiçbir yerde görmedim."

Müşerref ANA

"Bunca şeyden geleceğe ne kalıyor? Bir tek devrimci kazanım kalıyor. Onlar bunun için ölüyorlar. Bu yüceliği hiç bir zaman unutmamalıyım. Düşünün onlar 60 milyon halkı gördüler mi? Ama o uğurda ölüyorlar. Belki yirmi belki otuz sene sonra halk huzura kavuşacak. Ama 30 sene sonrası için şimdiden ölmeyi biliyorlar. Bu yüceliği unutmamalıyım. Bunlar bizim evlatlarımız. Fikirleri değişik. Ama bu eylem birliğinde ölümleri aynı. Yani ölümü paylaşıyorlar. Biz de tüm tutsak yakınları acılarımızı paylaşacağız."

Oya ABLA

"Öyle bir politika uyguluyorlar ki, bizi buradan dağıtmak için bir laf atıyorlar ortaya. Yeni genelgeyle hiç bir şey değişmedi. Daha ağır maddeler koydular. Ben 45 yaşındayım. Her

partiye oy verdiğimizde, ki genelde hep sol partilere oy veriyoruz, Maraş'ı yaşıyoruz, Çorum'u yaşıyoruz, Sivas'ı yaşıyoruz. Yoksul halk zulüm görürken polis hep zulmedenleri kolluyor. Ben şu an çocuklarım için, bir çocuk değil, bütün çocuklar için, insan hakları için buradayım. Bizde din, dil, ırk ayrımı yok. Ezilen halkın hepsi birdir. Biz karıncayız ve üstümüzde bir kaç keçi. Keçiler bizi sürekli eziyor. Şevket Kazan ırkıdır, kafatasıdır, faşisttir. Bizi, sen Alevisin, sen Sünnisin, sen Kürtün, sen Çerkezsin diyerek bölmeye çalışıyorlar. Biz herkese insan gözüyle bakıyoruz. Bunun için mücadele ediyoruz."

... ANA

"Benim kızım Sağmalcılar'da. 17 yaşından 19 yaşına kadar çeşitli zamanlarda işkence gördü. Evden aldılar, yolda yürürken aldılar, başka yerden aldılar. Ben gittim savcıya "Suçu olsa tutuklardınız. Kızımın suçu nedir ki, yolda yürümesini, okumasını engelliyorsunuz." dedim. "Örgüt tavrı gösteriyor." dediler. İmza atmıyormuş. Ben cahil bir kadını. Okumuşluğum yoktur. Ne öğrendiysem yaşadıklarımın öğrendim. Bana devlet dese ki, buraya imza at. Ben atmam. Niye mi atmam? Çünkü yazıyorlar suçları, bulamadıkları suçları bizim çocuklarımızın üzerine atıyorlar. Ben cahil kafamla bunu düşünebiliyorum, benim okuyan çocuğum da mutlaka bu tavrı alır.

Çocuklarımız haklarını alana kadar eylemlerimize devam edeceğiz."

Fatma ANA

Aydın onuruna sahip çıkalım! ".. seyredenler onurlarını kaybederler!"

Zindan direnişçilerinin zafer yürüyüşü şehitlerimizle yüceleşirken, devlet her alanda bir sıkışmışlık yaşıyor. Toplumsal muhalefetin hemen her kesimi tutsakların onurlu direnişine destek veriyor.

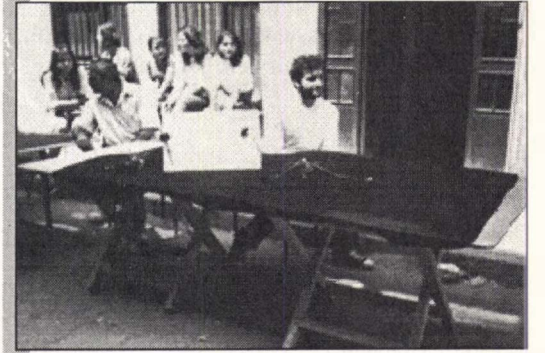
Yaşar Kemal, Zülfü Livaneli ve Orhan Pamuk'un öncülüğünde bir grup gazeteci ve yazar, yaptıkları bir basın açıklaması ile tutsaklara destek verirken yoğunlaşan devlet terörünü de kınadılar.

Yaşar Kemal yaptığı açıklamada "Her öldürülen mahpusla birlikte insanlığın vicdanında Türkiye bir kez daha ölüyor. Bunu insanoğlu hiç bir zaman başılamayacaktır. Bir milletin onuru toprağından daha değerlidir." dedi.

Zülfü Livaneli ise, tutsak yakınlarına yönelik polis terörüne ilişkin bir soruyu; "Yüzlerce insan cezaevlerinde ölecek ve dışarıda bu protesto edilmeyecek. Bu mu bekleniyor?" şeklinde yanıtladı.

Kemal, Pamuk ve Livaneli'nin aydın olmanın sorumluluğu ile, gecikerek de olsa yaptıkları çağrılar örnek olmalıdır. Bugün aydın onuruna sahip çıkabilmenin tek yolu tutsakların haklı direnişine destek olabilmekten geçer. Orhan Pamuk'un açıklamasında da belirttiği gibi "... tutsaklar tek tek hayatlarını kaybederken seyredenler onurlarını kaybederler".

Ölüm Orucu'nun İlk Şehidine Kadıköy Esnafından Karanfilli Uğurlama

Ölüm orucu direnişimizin ilk şehidi Uğur Aygün'ün, devletçe kaçırılması ve cezaevi önüne giden yakınlarının dövülerek gözaltına alınması çeşitli gösterilerle protesto edildi. Bunlardan biri de, Kadıköy'deki takı pazarı esnafının eylemiydi.

Postane'nin üst sokağında kurulan bu pazara 24 Temmuz günü yolu düşenler tezgahların üzerinde sadece iki şey görüyordu: Kırmızı karanfiller ve dövizler...

Sokağın her günkü havasından eser yoktu. Ne, pazarın müdavimi protest gençliğin şen kahkahaları duyuluyordu çevrede, ne de esnaf arasındaki sohbet ve şakalaşmalar. Sadece acı ve öfke okunuyordu yüzlerden. Sadece Aygün ve her an beklenen bir başka ölüm haberi konuşuluyordu küçük gruplar içinde alçak sesle. Ama esas olarak öfkeli bir suskunluktan sokağa hakim olan.

Devlet cenazemizi kaçırarak bir töreni engelledi. Fakat Kadıköy eyleminde de görüldüğü gibi, artık bizim için her yer tören alanıdır. Ve Uğur'lar Kadıköy'de karanfillerle, Sarıgazi'de taş ve molotoflarla, Ankara'da binlerle her geçen büyüyen eylemliliklerle uğurlanacaktır. Baskı ve terörünüz nafile. Sömürü düzeninizin ücretli katilleri karşısında kazanan, bir kez daha biz olacağız. Biz; zafer için yaşamını feda eden çekinmeyen devrimin gönüllü nefertleri.

Deri İşçilerinden Zindan Direnişçilerine Militan ve Örnek Destek “Tuzla İşçisi Direnişin Simgesi!”

18 Temmuz günü Tuzla Organize Deri Sanayi işçileri 3 saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Talep, cezaevleri sorununun bir an önce çözülmesiydi. Bu, Tuzla Deri işçilerinin benzer taleple gerçekleştirdikleri ikinci eylem oluyordu. 8 Haziran'da da bir gün iş bırakarak, saldırıları protesto etmişler ve bir gün önce, aralarında şube başkanı ve sekreterlerinin de olduğu gözaltındaki arkadaşlarının serbest bırakılmasını istemişlerdi.

Toplanma yeri olarak Kopuzlar Deri işçilerinin direniş çadırlarının önü belirlenmişti. Burası üç yolun buluştuğu bir kavşak. Saat 12.30'dan itibaren işçiler öbek öbek toplanmaya başlamıştı ki, karşıdan pankart ve sloganlarıyla tutsak yakınları görüldü. İlk gelenler tutsak yakınlarını karşılamak üzere yola dizildiler. Önce alkışlar, ardından da sloganlarla karşılandı. Analar, kardeşler, eşler... Sonra deri işçileri, sitenin her yanından toplanarak akın akın gelmeye başladı. Kimisi irili ufaklı gruplar halinde, kimisi de bir korteje ve sloganlarla geliyordu. Genelde sınıf dayanışmasını, birlik ve mücadeleyi, direnişi ve kavgayı ifade eden sloganlar hakimdi kitleye.

Özellikle de zindan, açlık grevleri, ölüm oruçları ve diğer saldırılara karşı tepkiler haykırılıyordu.

İş kıyafetleriyle gelen işçilerin belirli bir övünçle ve en gür tarzda haykırdığı “Tuzla İşçisi, Direnişin Simgesi!” sloganı özellikle dikkat çekiyordu. Tam da bu mücadele ruhudur sendikaların devrimci tutumunu ete kemiğe büründüren. Mücadeleyi sürükleyen öncü işçilerden farklı olarak siyasi bilinci zayıf olan diğer işçilere, sendika karar aldığı için iş bıraktıran da bu ruhtur. İşçiler mücadele içerisinde öğrenerek ilerliyorlar.

Herkes, “Tuzla'nın tutumu örnek alınmalıdır” diyor. Gerçekten de işçi sınıfının bir bölümü olarak Tuzla Deri işçileri örnek bir tutum içindedirler. Özellikle de sınıf adına politika yapan siyasi ve iktisadi örgütlerin yöneticileri bir Tuzla örneğine, bir de “kitlenin geri bilinci” üzerinden yaptıkları politikaya dönüp bakmalıdırlar. Zira, Tuzla Deri işçileri devrimciler tarafından yaratılan mevziler doğru kullanıldığında, genel devrimci görevler dahi samimiyetle yerine getirilmeye çalışıldığında nelerin yapılabileceğini ortaya koymaktadırlar.

RUBİ TEKSTİL'DE DİRENİŞ!

Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!

Yenibosna Sanayi bölgesinde bulunan Rubi Tekstil'de geçtiğimiz günlerde bir direniş yaşandı.

Beş işçi tazminatsız işten çıkarıldı. Rubi işçileri, buna sessiz kalırlarsa sıranın kendilerine de geleceğini düşündükleri için ve “arkadaşlarımız geri alınsın!” talebiyle işi durdurarak direnişe geçtiler.

İşletmenin bahçesinde oturan işçiler, buradan dışarıya çıkmayacaklarını ve sabaha kadar oturmakta kararlı olduklarını belirtiyorlardı.

Mesai bitimine yakın kapitalist

gelecek; “tamam, işten çıkarılanların tazminatlarını ödeyeceğiz ve bu kişileri araştıracağız, eğer bir kabahat işlememişlerse işe geri alacağız” diyerek direnişi dağıtmaya çalıştı. Bunun üzerine Rubi işçiler direnişi sona erdirdiler. Bu küçük ama anlamlı direnişleriyle kapitalistin eteğini tutuşturan Rubi işçileri, gelecekte sermayenin ayak oyunlarını daha güçlü bir örgütlülükle karşılamayı başarabildikleri takdirde büyük zaferlerin altına da imza atabileceklerdir!

Devlet Terörü Her Yerde KOPUZLAR DERİ DİRENİŞİNE YİNE JANDARMA SALDIRISI

Kopuzlar Deri işçilerinin mücadelesi:

Kopuzlar Deri işçileri kapitalistin azgın sömürüsüne hiç bir zaman boyun eğmediler. Sendikal haklarını kullanmakta ısrarcı oldular. Sendikanın da desteğiyle sürekli bir hak alma mücadelesi yürüttüler. Kapitalistin oyunları nedeniyle toplu sözleşme yetkisi alamadılar. Ancak toplu sözleşmeden doğan hakların kullanımını içeren bir protokole kapitalisti zorlamayı başardılar. Uymadığı yerde direnişe başvurdular. Fabrika Tuzla'ya taşındığından bu yana üçüncü kez direniyorlar.

Direnişçiler kazanacaklarından-en küçük bir kuşku duymuyorlar. Çünkü kazanmak için gereken en temel dayanaklara sahip olduklarını

biliyorlar. Pek çok direniş, grevi daha baştan yenilgiye mahkum eden bir kaç temel zaaf onlar için geçerli değil. Birincisi; direniş sırasında kapitalist üretimi sürdürüyor. İkincisi; havzadaki diğer deri işçilerinin aktif desteğinde ifadesini bulan bir sınıf dayanışması örgütlenebilmiş durumda. Üçüncüsü; mücadeleciler bir anlayışı temel alan sendikal bir örgütlülüğe sahipler. Salt üretimi durdurmak değil, işlenmiş malların dışarı çıkarılmasını engellemek konusunda da son derece bilinçli ve kararlılar. Zaten bu son saldırıya sebep de, kapitalistin mal çıkarma girişimi oluyor.

Kopuzlar Deri kapitalistin kimliği:

Kopuzlar Deri fabrikası sahibi ham deri alım satımı, inşaat gibi alanlarda da iş yapıyor. Kazlıçeşme'den beri yasa tanımazlığı ve yalancılığıyla tanınıyor. Sendikanın yetki almasını “yasal” yoldan engellemek için diğer alanlarda çalıştırdığı, hatta hiç çalıştırmadığı akrabalarını, köylülerini kullanıyor. Onları fabrika üzerinden sigortalayarak sendikali işçi sayısını düşük gösteriyor. Sendikayla girdiği protokolleri “söz verip tutmama” yöntemiyle boşa çıkarıyor. Diğer alanlardan elde ettiği kazançları nedeniyle direnişlere ve üretimin durmasına epeyce bir süre dayanabiliyor.

Bir direnişçinin dilinden son saldırı ve çatışma:

“Patron, Özhay firmasının arabasına işlenmiş mal çıkarmaya çalıştı. Engellemek için kaptıya gittik. Öğle paydosunda diğer fabrikalardan arkadaşların da toplandığını gören jandarma Başkan'a mal çıkarmayacağına dair söz verdi. Sonra savcı telefonla mal çıkabileceğini söyledi. Tabi bunu sağlamak için jandarma takviyesi geldi. Adam başına onar-onbeşer asker düşüyordu. Burada bize saldırdılar. Saldırı

olduğunda yalnızdık, çünkü diğer fabrikalardan arkadaşlarımız işbaşı yapmışlardı. Bayan arkadaşlar falan iyice dayak yedi. Bir parça malı çıkarabilmek için savcısıyla, jandarmasıyla korumaya alıyorlar patronu. Ve böyle azgın bir şiddet uygulamadan da bunu başaramıyorlar. Ne yaparsa yapsın faydası yok ama. Biz kazanmaya kararlıyız. Sonuna kadar direneceğiz.”

Ten İşçileri Mücadele Yolunda İlerliyor

Tekstil işkolunda sigortasız çalışma, fazla mesailer, işten atılmalar, kötü yemekler, küfür, hakaret vb. kötü çalışma koşulları ortak bir sorundur. Ancak giderek daha fazla işletmede işçiler artık kölelik koşullarına boyun eğmiyor. Kapitalistlere karşı mücadele ve örgütlenme yolunu seçiyor.

Mücadele yolunda ilerleyenlerin arasında Ten işçileri de yer alıyor. Sınıf devrimcilerinin bildiri, broşür vb. araçlarla uzun bir süreden beri yol göstermeye çalıştığı, bizzat mücadelenin içerisinde yer alarak desteklediği işçilerin çoğu yaklaşık 9 aydır yürüttükleri örgütlenme faaliyeti sonucunda sendikaya üye oldu. Sendikanın yetki alması beklediği bir sırada patron saldırıya geçti. Önce hışımını mücadelenin en önünde yer alan devrimci bir işçiden aldı. Gereksiz kapı önüne konmaya karşı direnen işçi, müdürün polis çağırma tehditlerine ve bekçilerin engellemelerine rağmen fabrikaya girmeyi başardı. Sınıf kardeşlerini dayanışmaya ve mücadeleye çağırdı. Fakat ertesi iş günü patronun kolluk güçleri tarafından içeriye sokulmadı.

Kapının önünde direnişe geçen işçinin diğer sınıf kardeşleriyle bütünleşmesini engellemek için işveren her yolu denedi. İşçilerin dışarıyı görmemeleri için camlara karton yerleştirdi. Yemek saatinde kapıları kilitledi vb. Fakat içerdeki işçiler kilitli kapıyı zorla açtırarak direnişteki işçiyi sahiplendi.

Sendikanın yetki alma aşamasında olduğunu haber alan Ten kapitalisti bu sefer işçi kıyımına başladı. İşçileri öncüsüz bırakmak için önce 9 işçiyi işten attı. Atılan işçiler fabrikanın önünde direnişe geçtiler. Üretim % 80 düşürüldü ve yemek boykotu yapıldı.

Daha önceleri Ten Tekstil'in bir bölümü Avcılar'da yeni yapılan binasına taşınmıştı. Ten kapitalisti, yeni binanın belediye sınırlarının dışında olması bahanesiyle girdi-çıkırtı yapmak istemişti. Fakat sendika avukatlarına danışan işçiler bunu red ettiler. Bu sefer de 15 günlük zorunlu senelik izne çıkarılmayla yüzyüze kaldılar.

Sınıf kardeşlerinin deneyimlerinden hareketle Ten işçileri zorunlu iznin yeni sendikaların habercisi olduğunu biliyorlar. İzine çıkarılan işçilerle direnişteki işçiler ortak bir basın açıklaması yaptılar. Çalışan işçilerin balkondan ve bahçeden alkışlarla desteklediği basın açıklaması bittikten sonra işçiler yürüyüşe geçti. Seslerini sınıf kardeşlerine-çevredeki fabrikalara duyurmak isteyen işçilerin sloganları hiç susmadı. "Yaşasın TEN Direnişimiz!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!", "Suskun İşçi İstemiyoruz!", "Sendika Hakkımız, Söke Söke Alırız!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!" şiarları tüm çevre fabrikalarında yankılanıyordu. Yaklaşık 500 metrelik yürüyüş polislerin engellemesi sonucu bitirildi.

Tensikatlar sürüyor. Yeni Bosna'daki fabrikada yeniden 11 işçi atıldıktan sonra, buna Pazartesi günü 30 işçi daha eklendi. İşe geri alınan biri dışında işçiler kapıdaki sınıf kardeşleriyle birlikte mücadeleyi sürdürüyorlar. DİSK Tekstil'in mücadeleyi yeterince sahiplenmediğinden, ertelemeci bir tavır takındığından rahatsız olan işçiler kararlılıklarından bir şey yitirmiş değil. Sermayenin faşist diktatörlüğüne karşı başlattıkları mücadeleyi kendi dar sorunları ile sınırlı görmediklerini kanıtlayan en güzel gelişme ise ölümü kucaklayan zindan direnişçileri için Pazartesi günü gerçekleştirdikleri devrim şehidi saygı duruşu olmuştur.

**Yaşasın TEN Direnişimiz!
Yaşasın Sınıf Dayanışması!
İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!**

Ten Direnişçileriyle Söyleşi

SYKB: Yaklaşık 3 haftadır fabrika önünde direniştesiniz. Bu üç haftadaki olumlu, olumsuz gelişmeleri aktarır mısınız?

Başlangıçta bir kişiyle başlayan direnişimiz daha sonra on kişinin işten atılıp direnişe katılmasıyla belli bir boyuta ulaştı. Bu on kişinin direnişe katılması bizim için çok olumlu bir gelişmedir. Çünkü bu, atılacak olan diğer işçilerin direnişe katılmaları demektir.

SYKB: Ten Tekstil'de dokuz aydan bu yana bir sendika çalışması yürütüyorsunuz. Son işten çıkarmalarla ve direnişe birlikte bu çalışma hangi aşamaya geldi?

Şu anda işçilerin %80'i sendikaya üye. Yetkiye başvurulmuş, son aşamadayız. Ama Ten kapitalisti de bunlara karşı önlem almış durumda. İşçileri zorunlu izne çıkarmış. İzinden sonra işten çıkarmaları tamamlayıp fabrikayı kapatmayı hedefliyor. Daha sonra başka bir isimle başka işçileri sövmemeyi planlıyor. Yine işçileri sendikası, atılanları tazminatsız bırakmayı düşünüyor. Biz buna izin vermeyeceğiz. Ayrıca Ten'in fason çalıştığı yerlere sendikamızın hazırladığı bildiriler dağıtılacak. İşten atılan işçilerin hepsi ortalama altı senelik eski işçi olmalarına rağmen tazminat alma gibi bir kaygı taşımadan kararlı bir şekilde direnişi sürdürüyorlar.

SYKB: Direnişinize içerden veya dışarıdan, başka fabrikalardan, destek eylemleri ve ziyaretleri oldu mu? Olmadıysa bunun sebeplerini biraz açar mısınız?

İçeriden ve dışarıdan destek var ama yeterli düzeyde değil. Bunun sebebine gelince; biz şimdiye kadar Ten işçileri olarak bir çok fabrikada duyduğumuz direnişlere destek vermedik. Eğer biz şimdiye kadar

bir Özbek direnişine, bir Sun Tekstil'e, bir Özel Tekstil'e, bir Caan Tekstil işçisine destek verebilseydik bugün biz de onlardan destek alabilirdik.

Ayrıca Bahçelievler Belediyesi işçileri destek ziyaretinde bulundular ve maddi destek sunacaklarını söylediler. Bir de sendikamızın örgütlü olduğu işletmelerden destek geleceği söylendi.

SYKB: Bu çalışmayı yürütürken fabrika içindeki iletişimi nasıl sağlıyorsunuz? Bir komiteniz var mıydı? Komite düzenli olarak toplantı fabrikaya özgü politikalar üretebiliyor muydu?

Tabi bir komitemiz vardı ve işten atılmalara ve başka sorunlara karşı komitenin belirlediği kararlar doğrultusunda hareket edildi. Ayrıca düzenli olarak toplanıyor ve iyi bir diyalog kuruluyordu. Sırası gelmişken söyleyeyim, biz bu direnişimiz sırasında komitenin çok önemli ve gerekli olduğunu öğrendik. Bu da bizim için olumlu bir gelişmedir.

SYKB: Şu anda direnişte olan kaç işçi var? Moralleri nasıl?

Şu anda burada 31 direnişçi arkadaşımız var. Önümüzdeki hafta zorunlu izin bitiminde işten çıkartmaların artmasıyla direnişimiz de büyüyecektir. Morallere gelince çok iyi.

SYKB: Sizin de bildiğiniz gibi tekstil iş kolundaki işçiler çok azgın bir sömürüyle karşı karşıya. Bu mücadeleyi kıskırtması gerekirken, nasıl oluyor da bazen bir dezavantaja dönüşebiliyor?

Ben bunu boyun eğmekten kaynaklanan bir şey olarak görüyorum. Sömürüye karşı

koymadığımız, tek yumruk, tek vücut olamadığımız müddetçe sürekli ezilmeye mahkum olacağız. Burada sınıf bilinçli öncü işçilere görev düşüyor. Bence her işçi öncü olmalı ki, başarılar da bizim olsun.

SYKB: Toplam olarak geriye dönüp baktığımızda; yaşadığımız direnişe önceki ve şimdiki sürecin, eksiklikleri ve zaafı neler oldu?

Direnişten önce arkadaşlar toplantılara katılımcı değildiler ve konuşmaları dinlemiyorlardı. İşçiler arasındaki birliği sağlamak oldukça zor. Siyasi düşüncesi ne olursa olsun bizim sorunlarımız ortaktır. Mesela bizim burada düzenli olarak camiye namaz kılmaya giden arkadaşlarımız var. Ama yine bu arkadaşlar direnişi kararlılık sürdürüyorlar.

SYKB: Bunları toplam olarak değerlendirdikten sonra gelinen aşamada ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Direnişimiz hala kararlı bir şekilde devam etmekte ve amacımıza ulaşmaya kadar sürecektir. Kararlı olduğumuz zaman yenemeyeceğimiz hiç bir sorun yoktur.

Yaşasın Ten Direnişimiz!

**Siyasal Gelişmeler
ve
İşçi Hareketi**

Yıldız Plastik Grevde!

İşten Çıkarılsak da Onurlu Mücadelemiz Sonucu Çıkarılacağız!..

Yıldız Plastik'te 22 yıldır asgari ücretle işçi çalıştırılıyor. İşçilerin sendika ve grev hakkında hiç bir bilgileri yok. Hak nasıl alınır konusunda da bilgisizler. Ne zaman ki ben ve bir kaç arkadaşım sendikada (Petrol-İş) yapılan eğitim çalışmalarına katıldık, işte o zaman bazı şeyleri de daha iyi anlamaya başladık. Hemen işe koyulduk. Temsilci seçimlerine başvurduğum ve temsilci seçildim. Taban çalışmasına özel bir ağırlık verdik. Bu direnişimizde de önemli bir rol oynadı.

33 gündür grevdeyiz. Bu Yıldız Plastik'in tarihindeki ilk grev. Bugüne kadar işveren bize her türlü sömürü koşullarını dayatabilmiş. Sürekli tensikatlarla '92'de 300 civarında olan işçiler 50 civarına düşürüldü. Şimdi de işyerinin kapatılma söylentisi ortada dolaşıyor. Ancak kapasite da farketmez. Çoğumuz 5, 10, 20 yıllık işçiyiz. Bıktık artık. Aldığımız asgari ücret bekara yetmiyor. Kaldı ki bizim gibi çocuklu aileye hiç yetmez. İlk direniş deneyimimiz olduğu için talebimizi ücretimizin 15 milyona yükseltmesiyle sınırlı tuttuk.

Kaybedecek hiç bir şeyimiz yok. Mücadelemizi yapacağız. İşten çıkarılırsak da onurlu mücadelemiz sonucunda çıkarılacağız. Grevimize destek almak için her tarafa gittik. Hatta kahveye gidip konuştuk, oradaki sınıf kardeşlerimizi örgütlemeye çalıştık.

İşveren bize hep "aile gibiyiz" diyerek, "büyük gemiyi hep birlikte kurtaralım, çünkü hepimizi kurtaracak olan o gemidir" laflarıyla kandırmaya çalışıyor. Her sene aynı söylemlerle gemiyi kurtarıyoruz. Fakat bir türlü binemiyoruz, sandallarla arkasından gidiyoruz.

Ömür boyu köle olarak çalışamayız! İşin yoğun olduğu zamanlar vardiya var. Normalde 8:00-18:00 arası çalışıyoruz. Cumartesi, Pazar da yok.

Daha önceleri arkadaşlarımızdan grevde olan başka fabrikalardaki sınıf kardeşlerimize destek olmalarını istiyorduk. Bazıları bizim zorlamalarımızla, bazıları ise "bir zaman olur bize de yardım yapmaları gerekir" düşüncesiyle bizi destekliyorlardı. Nitekim öyle de oldu. Şimdi destek verdiğimiz çeşitli fabrika işçileri (Pancar Motor, Uzel) bize çok güzel dayanışma örnekleri sunuyorlar. Hem maddi, hem de manevi yönden. İşçilerin ziyaretlerine karşı işveren polis çağırırdı. Fakat, "Bu bizim en doğal hakkımız, arkadaşlar bizi ziyarete geldiler öğle tatilinde" diyerek karşılık verdik.

Greve istekli çıkanlar var, pişman olan da var. Fakat istekli çıkanlar daha çoğunlukta. İşveren bir kaç defa taşeron çalıştırmayı denedi. Fakat biz taşeronu içeriye almadık. Taleplerimizi elde edinceye kadar mücadele etmeye kararlıyız. Ayrıca cezaevlerindeki olayları, haksızlıkları kınıyoruz.

Yıldız Plastik'ten Bir İşçi

AŞTİ Grevi İkinci Ayında.... "Kaybedersek bile mücadele ederek kaybedelim..."

Ankara AŞTİ'de 31 Mayıs'ta başlayan grevi yaklaşık 2 aydır devam ediyor. İşçilerin moral düzeyi çok iyi ve grev başarıya ulaşıncaya kadar devam etmeye kararlılar. Greve 284 işçiden 264'ü aktif katılıyor. Kalanlar ise destek veriyor. AŞTİ %50'si Büyükşehir Belediyesi'ne %50'si Tarım Bakanlığı'na ait olan bir işletme. Grevi yürüten işçiler TÜMTİS'e bağlı. TÜMTİS Ankara Şube Sekreteri Abidin Kandeğer ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz:

SYKB: *Greviniz 31 Mayıs'tan beridir sürüyor. AŞTİ'nin günde 1,5 milyar TL. zarar ettiği koşullarda, işverenin hâla uzlaşmaya yanaşmamasını nasıl açıklıyorsunuz?*

A. Kandeğer: Bunun birkaç nedeni var;

1- Örgütlü işçi istemiyorlar. İşçileri kendileri aldığı için, nasıl olsa bizim adamlar, grevi bırakırlar diye düşünüyorlar. Fakat yanılıyorlar, işçi sınıfı haklarını almak için mücadeleye başladığında kendisini ezenin kim olduğu hiç önem taşımaz.

2- Emanet, bariyer, otopark vb. hizmetler yerine getirilmediği için ortalama 1,5 milyar zarar ediliyor. Fakat bu para kendi ceplerinden çıkmıyor, devlete zarar veriyor. Dolayısıyla şimdilik bunu pek önemsemiyor görünüyorlar.

3- IMF'nin dayatmaları doğrultusunda sözleşmeleri özellikle düşük tutmaya çalışıyorlar. EGO, Keçiören, Mamak sözleşmeleri tamamladı. Büyükşehir ve bizim sözleşmeler kaldı. İyi bir örnek oluşturmaması için bizimkini de düşük bağlatmaya çalışıyorlar. Fakat başaramayacaklar.

SYKB: *Grevi kırmak amacıyla zabıta, trafik polisi vb.nin çalıştırılması denenmişti. Ayrıca görüldüğü ki, özel temizlik şirketine bağlı işçiler taşeron olarak çalışıyorlar. AŞTİ'de çöp birikmesi vb. sorunlar ortaya çıkmıyor. Bu durum, grevin sonuçlarının diğer işçiler ve emekçiler tarafından görülmesini zorlaştırıyor. Bu durumda grevin meşruluğunu halka ve diğer emekçi kesimlere anlatabilmek için ne tür yöntemler kullanıyorsunuz?*

Örneğin, AŞTİ hergün, ülkenin çeşitli yerlerinden gelen onbinlerce insana geçiş kapısı oluyor. Bu da dayanışmayı yükseltmek, haklılığımızı anlatmak için bir zemin olarak kullanılabilir. (Grev dayanışma fonu oluşturarak AŞTİ'yi kullanan insanların, gelip geçen yolcuların desteğini istemek vb.)

A. Kandeğer: Burada yapılan hizmeti durdurmaktadır. İşyeri çok geniş olduğu için

grevin etkisi belli olmayabilir. Zaten asıl etkisi işletmeye verilen parasal zarar olarak ortaya çıkıyor. Biz grev önlüklerimizle gezip herkese grevde olduğumuzu göstermeye çalışıyoruz. Grevi yaşayanla yaşamayan arasında çok fark var. İnsanlardaki duyarsızlık biraz da bundan. Örneğin; Büyükşehir Belediyesi suyu dolara bağladı hiçbir şey olmadı. Başta bize çeşitli baskılar geldi grev önlükleri ve ziyaretçiler konusunda. Karşı koyduk ve önlüklerimizi çıkarmadık. Ziyaretçilere burası cezaevi mi, ziyarete gelmeyin gibi müdahaleler oldu. Kaybedersek bile mücadele ederek kaybedelim. Biz haklıyız.

İller İdaresi Yasası meşru hale getirilmeye çalışılıyor. Buna denk düşürüldü. İşin özü; yönetenler ve yönetilenler var. Yönetenler sermayedir. Parlamento göstermelik. İnsanlar biraz da yaşayarak öğrenecek.

CHP, DYP ve diğer hükümetler zamanında da grevler yaşandı. Ne kadar uzarsa uzasin kararlıyız. ADP (Ankara Demokrasi Platformu) toplantısında gündeme getirdik. Türk-İş Ankara Şb. Başkanları bunun için toplandılar. 2 günlük açık greviyle destekleyeceklerdi, ama hiçbir şey yapmadılar. Bunun dışında medyadan sürekli grevimizi duyurmaya ve kamuoyu yaratmaya çalışıyoruz.

SYKB: *Grev nedeniyle giriş, konaklama ve park ücretleri toplanamıyor. İşletmenin zararının büyük bir bölümünü de bu oluşturuyor. Bu durum gözönüne alındığında ulaştırma şirketleri yazhanelerinde çalışanlarla daha kolay ilişkiye girmek ve dayanışmalarını kazanmak mümkün. Ayrıca aynı işkolunda çalıştıkları da gözönüne alınırsa onları da sendikal örgütlenmeye kazanmak kolaylaşacaktır. Bu konuda girişimler var*

mı?

A. Kandeğer: Bunu başarabilmek için sadece AŞTİ değil bütün Türkiye'de çalışanların %50+1'ini örgütlemek gerekiyor. Sigortasız çalışmaları ve sürekli işçi değişmesi işi daha da güçleştiriyor. Bu daha uzun erimli bir çalışmayla başarılabilir ancak.

SYKB: *Ankara, aynı zamanda büyük bir sanayi kenti ve yoğun bir işçi nüfusunu barındırıyor. Bu, sınıf dayanışmasını örgütlemek için bir çok fırsatın da varlığı demek. Bu doğrultuda neler yapılabilir?*

A. Kandeğer: En önde gelen işçi sendikalarından biriyiz. Sınıf mücadelesi içerisinde bir dayanışma hattı oluşturmaya çalışıyoruz. Ancak örgütlülük çok az. Grev fonumuz var. Destekler oluyor. Fakat biz bireysel desteklerden çok örgütlü yardımı önemsiyoruz. Çünkü; örgütlü yardım sınıf dayanışması açısından çok önemli.

SYKB: *Ülkeyi yönetenler, her geçen gün daha da saldırganlaşıyor. Polis, haklarını aramak ve almak için sokağa çıkan her kesime saldırıyor. Böyle bir dönemde grevde olmak bazı açık saldırılara da hazır olmayı gerektiriyor. Ne düşünüyorsunuz?*

A. Kandeğer: Haklı mücadelemiz devam ettikçe baskılarla karşılaşacağız, bunu biliyoruz. Ya boyun eğersin ya mücadele edersin. Biz baştan mücadeleyi seçtik.

SYKB: *Size direnişinizde başarılar dileriz.*

A. Kandeğer: Bu grevimize destek için gelen herkese saygı duyuyoruz ve teşekkür ediyoruz.

SY. Kızıl Bayrak / ANKARA

13 Temmuz Ankara: KESK Analara Söz Hakkı Vermedi

Refahiyol'un %50 zam lütfuna karşı KESK, Ankara-Sakarya Caddesi'nde kitlesel basın açıklaması yapma kararı almış, kamuoyuna bu kararını açıklamıştı. KESK tabanında %50 zama karşı oluşan huzursuzluk, devletin terörcü uygulamalarına karşı oluşan hoşnutsuzlukla üstüste düşünce, özellikle kamu emekçilerinin mücadeleci kesimleri bu eyleme belli bir ilgi gösterdi. KESK'in herhangi bir taban çalışması yapmamasına rağmen (KESK kendine bağlı sendikalara eylemi resmen 11 Temmuz Perşembe günü bildirmişti) bir çok ilde kamu emekçileri hareketlendiler. Ankaralı kamu çalışanlarının mücadeleci kesimleri bu çağrıya sahip çıktılar. İzmir'de de benzer bir sahiplenme yaşandı. İzmir'den yola çıkan araçlar polisçe durduruldu ve sendika yöneticileri gözaltına alındı. İzmir'den gelen memurların 13 Temmuz eylemine katılımı böylece engellenmiş oldu.

Eyleme ancak 1500 civarında kamu emekçisi katıldı. Buna rağmen alana coşkulu bir hava hakimdi. KESK yöneticileri kitleye hitaben yaptığı konuşmalarda, kitlede ciddi bir rahatsızlık gözleniyordu. Genel Başkan konuşurken, insanlar birbirlerine KESK yönetimine duydukları tepkileri dile getiriyorlardı. KESK yöneticilerinin attırmaya çalıştığı sloganlar kitle tarafından kabul görmüyordu. Emekçiler daha çok kendi inisiyatifleriyle geliştirdikleri sloganları atıyorlardı. Kürbüden atılan "Yaşasın Demokrasi Mücadelemiz!" sloganına kitle tarafından "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!" diye cevap veriliyor. Kürsünün slogan attırma çabaları ciddiye alınmıyordu. Konuşan bir kaç devrimci kamu çalışanı dışta tutulursa kürsünün gündemi ile kitlenin gündemi ayrıydı, denilebilir.

Tutsaklara yapılan saldırıların işçi ve emekçilere yapılan saldırılardan bağımsız olmadığını bilince çıkararak tutsak aileleri ve onlarla dayanışma için "Emekçi İnisiyatifi" ilan eden Ankara'lı devrimci kamu emekçileri, KESK eylemine seslerini duyurmaya gelmişti. Ama demokrasi kelimesini ağızlarından düşürmeyen KESK yöneticileri, tutsak yakınlarına söz hakkı vermedikleri gibi, adeta kaçarcasına, yarım saatte eylemi bitirerek alanı terk ettiler. Bununla da kalmadılar, sloganlarla söz hakkı isteyen anaların ve onlara destek için "Analara Söz Hakkı!" sloganını atan kitlenin sesini müzik sesiyle bastırdılar. Bu "demokrasi tacirleri" şunu unutmazınlar ki, zulüm yapanlar kadar seyirci kalanlar da sorumludurlar ve tarih karşısında hesap vereceklerdir.

Bütün bu yaşananlar bir daha gösterdi ki, işçi ve emekçiler ne zaman mücadeleyi ileri taşımaya çalışsalar, karşılarında reformist uzlaşmacı sendikal çizgiyi ve bu çizginin ürettiği sendika bürokratlarını buluyorlar. Sınıf perspektifinden yoksun, ekonomik taleplerle sınırlı reformist-pasifist sendikal anlayış bugüne kadar sınıf adına hiçbir kazanım elde edemediği gibi, varolan kazanımları da burjuvaziye gün gün kaptırmaktadır. Bu gelişmeler, reformist engelin yıkılabilmesi için, devrimci güç birliğinin ne kadar acil bir görev olduğunu daha da açık sergilemektedir.

Ünalı'da 20 bin dokuma işçisi sektörel grevde... İşçilerin birliği direnişi zafere taşıyacaktır!

Son bir kaç haftadır Türkiye gündemini meşgul eden Gaziantep Ünalı Sanayi Bölgesi'nde 20 bin dokuma işçisinin gerçekleştirdiği iş bırakma eylemi hızından hiç bir şey kaybetmeden sürüyor. İşçiler hakları kabul edilinceye kadar direnmekte kararlı gözüküyorlar. İşverene boyun eğmeyeceklerini, kazanana kadar bu işi götüreceklerini sık sık yineliyorlar.

Ünalı, deyim yerindeyse tam bir işçi cehennemi. Çalışma koşulları son derece ağır. Çocuk yaşta işçiler de dahil olmak üzere gündelik iş saatleri 14-15'i buluyor. Dokuma işçilerine verilen tek şey var, o da kölece çalışma hakkı. Sermaye, acımasız çalışma koşulları içinde işçileri boğucu bir cenderenin kaskacı altına almış durumda. Mücadeleye atılan dokuma işçilerinin kararlılığının bir nedeni de bu. Onlar bu kölelik koşulları altında yaşamının aslında ölümden farksız olduğunu biliyorlar ve bu yüzden kazanmaktan başka bir yolun olmadığını düşünerek hareket ediyorlar.

Şu an eyleme fiilen 20 bin dokuma işçisi katılmış bulunuyor. Ancak bu rakamın tümü aktif eylemci değil. 10 bin kadar dokuma işçisi diğerleri gibi sokakları doldurmasa da, arkadaşlarının başlattığı eylemin zayıf düşmemesi için iş durdurarak destek veriyorlar.

Direnin temel talepleri sendika, sigorta, 8 saatlik iş günü ve 30 milyon taban ücretinin kabul edilmesi. Bu taleplerin çoğu '96 yılında Ünalı işçilerinin örgütlü olduğu Dokuma İşçileri Derneği ile işverenler arasında yapılan toplu sözleşmede mevcut. Ancak işverenlerin kendi

örgütleri Halıcular ve Kilimciler Odası'nca bu hükümlerin hiçbiri yerine getirilmiş değil. Eylemin başlamasına neden olan da işverenin bu oyun ve senaryoları oluyor.

Eylemin en büyük avantajı işçilerin farklı siyasal eğilimlere rağmen birlikte davranma ruhunu taşıyor olmaları. Hemen hepsi emekçi kimliği etrafında kenetlenmiş ve kaynaşmış durumda. Aralarında ulusal, mezhepsel ve düşünsel farklılıkların kendisine rağmen Ünalı işçileri mücadele birlikteliğinde kesinlikle kararlı. Onlar bu son direnişlerinde daha da iyi anladılar ki, birlikte davranmadan kazanma şansı yoktur. Bu yüzden de sınıfın birlikteliğini baltalayan ne varsa hepsi aşılmalı.

Ünalı dokuma işçilerinin başlattığı görkemli direnişleri güçlü bir birikime dayanıyor. Ünalı 30 yıl içerisinde sayısız direnişe sahne olmuş, bir çok kavga deneyimi ve derslerini yaşamış bir emekçi havzası. Ancak bugünkü eyleme zemin teşkil eden asıl süreçte sendikalaşma ve dernekleşme faaliyeti yürütmüş, sonunda '95 yılında kendi derneklerini kurmuşlar. Eylemi bugün sürüklemekte olan Dokuma İşçileri Derneği'ndeki kararlılık tam da bu olguyla bağlantılıdır. İşçiler kendi özgüçlerini ve enerjilerini harekete geçirerek derneği kurmuş olduklarından, derneğin üzerinde çok güçlü bir taban inisiyatifi var. Grev kararının işçiler tarafından alınması ve dernekçe hemen kabul edilmesi bunun açık bir kanıtı ve göstergesidir.

Direnin asıl zaafı ise yaşanan devrimci önderlik boşluğu. Devrimci grupların direnişe müdahalesi ya çok cılız ya da hemen hemen hiç yok.

Aynı şeyi reformistler için (özellikle EP) söylemek mümkün değil. Onlar dışardan da olsa eyleme ilgi gösteriyorlar.

Ekonomist-sendikalist anlayışlarıyla burada da devrimci bir çıkışın önünde barikat örmeye çalışıyorlar.

Biz komünistler, Ünalı'ya gecikerek de olsa ulaştığımızda bir çok öncü işçiyi sıcak bağlar kurduk. İşçilerin bize ve politikalarımıza olan ilgisini gördükçe görevlerimizin yakıcılığını çok daha iyi anladık. Ünalı işçileriyle kalıcı ilişkiler kurmak, devrimci sınıf politikasını etkin kılmak için ziyaretlerimizi sıklaştırdık. Daha kapsamlı bir politik müdahale için kollarımızı sıvadık.

Ünalı işçilerinin direnişi kendinden öte bir anlam taşıyor. 20 bin işçi sektörel bir genel grev gerçekleştirmiş durumdadır. Bu özelliğiyle Ünalı'nın zafer kazanması Türkiye genelinde mevzi eylemler düzeyini aşmayan sınıf mücadelesi için önemli bir çıkış olacaktır.

İllegalite Yükünden Kurtulmuşlardı, Sıra "Sokak"ın Getirdiği Risklerden Kurtulmada; EP'li Bürokratların "Sokak" Korkusu

"Eğer sınıfın partisini varetmek istiyorsak, sokağa çıkmalıyız, sokakta kavga etmeliyiz"; "Yunanistan'da neler oluyor? Sokak hareketi gelişiyor"; "Çözüm sokaktan geçer"; "Sokağa çıkma zamanıdır"; "İşçi temsilcileri sokağı gösterdi"; "Tepkiler sokakta yankılanıyor"; "Dava sokakta görülecek"... Bunlar Evrensel gazetesinde, 21-24 Haziran tarihleri arasında, çoğu başlığa çıkarılmış olan "sokak" vurgusuna yalnızca bir kaç örnek...

"Partimizi sokakta kurduk, sokakta savunacağız!" söylemi, Emek Partisi'nin tabanında belli bir etki yaratmış, devletin EP'yi kapatma girişimleri üzerine de daha yoğun bir biçimde kullanılmaya başlanmıştı. Polis vahşetiyle yüzyüze kalan kitlesel basın açıklamasının ardından da bu vurgu bir süre daha yapıldı. Ama ölçüsü iyiden iyiye kaçırılan bu söylemin eylemle buluşmasının "güçlük"leri bir yana, bu vurgunun tabanda kışkırttığı devrimci eğilimler çok geçmeden "sokak" kavramının gözden geçirilmesini zorunlu hale getirdi. Bu iş için tayin edildiği anlaşılan biri "aydın" öteki "perspektif" koyucu iki yazar gereğini yaptılar. 4 Temmuz tarihli Evrensel gazetesinde yayınlanan ve birbirini tamamlayan iki köşe yazısı ile "sokak sorunu"na reformist kimliğe denk düşen bir açıklık getirdiler.

Kitle hareketliliğinin kendisini sokaklarda giderek daha güçlü bir biçimde ifade etmeye başladığı ve militan bir tarzda ortaya koyduğu koşullarda, "sokak" vurgusu, tasfiyeciler-legalist dağılmayı en berbat biçimde yaşamış olan bu liberallerin gerçek kimliklerini gizlemesinin iyi bir örtüsü olma işlevini yerine getiriyordu. Söyleme göre, Emek Partisi gerçekte "düzenin içine sığmayan", nitelikli mücadelesini sokaklarda veren bir partiydi! Onlar "karşı-devrimle cepheden savaşa girmek" üzere "açık politika" alanına çıkmışlardı! Sözde "illegal" örgüt olma adına "sınıfın kitlesel politik parti olarak açık politikaya girmesi"ni yadsıyanlardı gerçek tasfiyeciler! vb...

Reformizme evrimde öylesine hızlı bir mesafe katedilmişti ki, tabanın buna uyum göstermesi biraz sıkıntılı bir süreç olarak yaşanmıştı. Düzenin icazet alanına geçişin yarattığı bu sorunlar bir süre için de olsa ancak "devrim", "sosyalizm", "sokak" vb. söylemler ile biraz olsun dengelenebilirdi. Bu zorunlu dengeyi gözettiler. Düzen legalitesine boylu boyunca uzanmış olmalarını özellikle "sokak"

üzerinden yürüttükleri ikiye bölünmüş propaganda ile perdelemeye çalıştılar. Devletin EP'yi kapatma girişimi ile birlikte "sokak" vurgusu daha bir yoğunlaştı. Partimizi "sokakta kurduk, sokakta savunacağız!" bu dönemin temel "şiarı" olarak öne çıkarıldı. Evrensel gazetesinin başlıklarına da cömertçe çıkartılan "sokak" söylemi, belli sınırlar içinde de olsa tabanda mücadele eğilimini kışkırttı.

Bir kere bunun kendisi başlıbaşına bir problemdi. "Sokak"ta devrimci damarları kabaracak ve eski devrimci anıları canlanacak bir taban, artık devrimcilikten hiçbir iz taşımayan 12 Eylül yorgunu yeni liberal EP bürokratları için bir sıkıntıya dönüşebilirdi. Öte yandan, devlet terörünü alabildiğine boyutlandığı bir dönemde EP'yi "sokakta savunma"nın gerektirdiği bedelleri değerlendirmekte güçlük çekmeyen bu ruhsuz liberaller taşıyamayacakları bir yükün sorumluluğundan bir an önce kendilerini kurtarmak zorundaydılar.

"Sokak sorunu"nu tabana kavratma adı altında yapılan şey, gerçekte, bu hoş olmayan sıkıntılara karşı alınan bir politik önlemden başka bir şey değildi. Bunu yapmakla düzenin ilgili odaklarına ve elbette bu arada devletin yargı organlarına gerekli mesajlar da iletilmiş oluyordu.

Evrensel'de aynı gün yayınlanan söz konusu iki yazıdan ilki, eski devrimci yeni "aydın" Aydın Çubukçu imzasını taşıyor. "Sokak" başlıklı bu köşe yazısında, "sokak" kavramı çeşitli yönleriyle "irdeleniyor". Sokaktan kaçışın teorisine iyi bir örnek olan bu yazıda, Emek Partili'lerin "sokak"tan ne anlamaları gerektiği sorununa önemli "açıklıklar" getiriliyor. "Sokak, yalnızca eylem yapılan bir yer değil, örgütlenen bir yerdir. 'Sokakta savunacağız' sözü, 'sokaklarda gösteri yaparak"

savunacağız'a indirgenmemelidir. Asıl önemli olan fabrika, işyeri, semt vb. birimler temelinde örgütlenmektir..." Çubukçu'nun yazısı bunları söylüyor.

Yazıda "kimi grupların ve siyasi hareketlerin" sokağa soyut bir özgürlük temasını ifade eden "romantik" yaklaşımları düzeysiz bir "sokak çocukları" benzetmesi üzerinden mahkum ediliyor. Dahası, sokağa "askeri" bakış açısıyla yaklaşmanın yüzeyselliği eleştirilerek yazıya "bilimsel" bir hava da verilmeye çalışılıyor. İrlandalı marksist bir sendikacı olan James Connolly'nin "sokak" tanımlamasından yola çıkan liberal yazar, askeri bakış açısının sokak kavramının asıl öne çıkarılması gereken "sosyal" içeriğini nasıl gözden kaçırdığını ortaya koyuyor. Buna göre, sokak, "Evler, dükkanlar, atölyeler, taştan, betondan binalardan ibaret değil"miş! "Bunlardan herbiri içindeki insanlarla önemli" imiş!

Connolly İrlanda ayaklanmasını yönlendiren marksist bir devrimcidir. "Sokak savaşı"ndan yola çıkarak yazdıkları son derece sade ve nettir: "Terimin askeri anlamıyla sokak dediğimiz şey zaten nedir ki? Sokak bir kentte yer alan bir geçittir." ... "Barikatları tam kurulmuş ve her iki yanındaki evlerdeki kuvvetlerce tutulmuş bir sokağın alınabilmesi için bu evlerin içlerine girilmesi ve göğüs göğüse savaşa ele geçirilmesi lazımdır."

Burada sorunun "askeri" açıdan irdelendiği açık bir biçimde ortaya konulmaktadır. Dahası başarılı bir sokak savaşının sokakta bulunan evlerdeki insanlar tarafından göğüs göğüse bir mücadele ile verilebileceği de kendiliğinden anlaşılmaktadır. Kitleler politik olarak kazanılmadan askeri bir savaşa girişilemeyeceğinin işin ABC'si olduğu kuşkusuz ki bu liberal yazar tarafından da bilinmektedir. Ama buna rağmen

"sokak insansız düşünülemez" türünden ukalalıklarla, 1916 yılındaki ünlü İrlanda ayaklanmasına önderlik eden ve bir kaç ay önce "sokak savaşı" üzerine yazdıklarını bu ayaklanma içinde pratiğe geçirirken katledilen bir devrimcinin anısına saygısızlık edilmektedir.

"Provokasyon, saldırı, darbe" başlığı taşıyan öteki yazıda ise, sokaktan kaçış taktiği, burjuvazinin politikalarını boşa çıkarmak üzerinden incelikli bir biçimde formüle ediliyor: "İşbirlikçi burjuvazi ve sermayenin silahlı müfrezeleri, emekçilerin ileri kesimleriyle politikleşmiş çevrelerini geniş yığınlardan soyutlayarak ve deyim yerindeyse 'sokakta yalnız yakalayarak' ezmeye çalışmaktadır."

"Sorun, yığınların en ileri kesimlerinin kendilerini 'sokağa', sermayenin silahlı güçlerinin önüne atma değil, en geniş emekçi kesimlerin somut taleplerle mücadeleye çekilmesidir. Barikatın örüleceği yer öncelikle fabrikalar, işyerleri, sendikalar ve emekçi semtlerdir." (Vurgular bizim)

Daha açık bir biçimde ifade edecek olursak: Bugün sokağa çıkmak "yalnız yakalanmak" anlamına gelecektir. Bu nedenle "yüzbinlerin yürüyüşü yeniden gerçekleştirilmeden", Emek Partisi'nde örgütlenmiş bulunan "yığınların en ileri kesimleri kendilerini 'sokağa', sermayenin silahlı güçlerinin önüne atma" malıydılar.

Düzenin kolluk güçlerinin EP Genel Merkezi'nin bulunduğu "sokak"ın iki ucunu tutarak sergiledikleri vahşet, bu vahşetin verdiği korku, benzer sahnelerin tekrarlanmaması için bu liberalleri "sokak" kavramını yeniden gözden geçirmeye zorlamıştır. Düzenin icazet alanında ehlileşenler, şimdi de sokağı ehlileştirme çabasına girmişlerdir. Onlar kuşkusuz ki partilerini yine "sokak"ta savunacaklardır. Ama bir şartla! Sokağa bugün "eylem" ve "gösteri" yapmak için değil, kitleleri "örgütlemek" için çıkacaklardır.

Bu her iki yazının da verdiği mesaj, ulaşması gereken adreslerden birini buldu. Her vesileyle sokağı lanetleyen, toplumun en düşkün kesimlerinin mücadele alanı ilan eden Aydınlık gazetesi, "Eğriye Eğri, Doğruya Doğru" köşesinde, bu yazıların özellikle sokağa ilişkin bölümlerini seçerek yayınladı. EP'in İP'leşme doğrultusunda katettiği mesafe bu karşı-devrimci çete tarafından sevinçle selamlanmaktadır.

Yaşasın Kıbrıs halklarının kardeşliği! Kıbrıs'ta işgale Son!

Türk gericiliği bizzat başbakan Erbakan'ın katılımıyla Kıbrıs'ı işgalinin yeni bir yıldönümünü daha kutladı. 22 yıldır Türk ordusunun işgali altında bulunan Kuzey Kıbrıs bugün fiilen Türkiye'ye bağlanmış durumdadır. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti adıyla ilan edilen yapay devlet bugün tümüyle Türk gericiliğinin kuklası olarak hareket etmektedir.

Stratejik konumu nedeniyle Kıbrıs tarihi boyunca işgal ve ilhaklarla yüzyüze kaldı. 19. yüzyılın ikinci yarısında fiilen İngilizlerin kontrolüne geçse de I. Dünya Savaşı'na kadar yasal bakımdan Osmanlı İmparatorluğu'na bağlı kalan ada, savaş sırasında tamamen İngilizlerin hakimiyetine geçti. 1955 yılında başlayan bağımsızlık mücadelesine kadar Kıbrıs İngiliz valileri tarafından yönetilen bir sömürge olarak kaldı. Burayı bir askeri üs olarak kullanmak isteyen İngiliz emperyalizmi, Rum kesiminde gelişen mücadele karşısında, askeri üsleri elinde tutmak kaydıyla Kıbrıs'ın bağımsızlığını tanıdı. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan garantör devletler olarak masaya oturdular. Garantörlük, her bir ülkeye "gerektiği" koşullarda adaya tek başına askeri müdahale imkanı veriyordu.

1960 yılında emperyalistlerin ve gerici-şoven devletlerin vesayeti altında kurulan "iki uluslu" bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti'nin ömrü uzun olmadı. Türk ve Rum gerici sınıfları adada içiçe yaşayan bu iki halkın birarada yaşama imkanlarını ortadan kaldırmak için sürekli olarak yoğun bir kışkırtıcı faaliyet yürüttüler.

Yunan burjuvazisinin Kıbrıs'ı toptan ilhak etme (Enosis) politikasına karşılık Türk burjuvazisi de adayı bölmek ("taksim") ve Türk parçasını ilhak etmek doğrultusunda bir politika izledi. 1955 yılında Yunan ordusunda subay olan Grivas tarafından "enosis" hedefi doğrultusunda EOKA isimli bir örgüt kuruldu. EOKA İngiliz emperyalizmine karşı silahlı mücadeleye girişti. Adadaki Türk gericiliği ise İngiliz işgali karşısında "tarafsız" bir tutum takınarak gerici bir rol oynadı. Dahası faşist komando birlikleri örgütleyerek Rumlara baskı uygulamaya ve komplolar düzenleyerek çatışma ortamı yaratmaya çalıştı. Türkiye burjuvazisi de doğrudan işin içindeydi. Rum düşmanlığı körüklenerek iki halkın birarada yaşayamayacağı gösterilmeye çalışılıyordu. EOKA'nın "enosis"i savunan faşist kanadının Türklere karşı yürüttüğü komplo ve saldırılar da işlerini ayrıca kolaylaştırıyordu. Bizzat Türk devleti tarafından örgütlenen Volkan, Türk Mukavemet Teşkilatı (TMT) türünden şoven-faşist örgütler Rum düşmanlığını kışkırtan faaliyetlerini giderek yoğunlaştırdılar. Karşılıklı saldırılarda çok sayıda Rum ve Türk yaşamını yitirdi.

Rum ve Türk şoven gericiliğinin bu kışkırtma ve komplo faaliyetleri, ada

halklarının kaynaşmış bir topluluk olarak yaşama imkanlarını ortadan kaldırıyor. Amaçlanan da buydu. Rum gericiliği "enosis", Türk gericiliği ise "taksim" planları doğrultusunda faaliyetlerini bağımsızlık sonrasında da yoğun bir biçimde yürüttüler ve örgütlendiler. Buna rağmen Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kuruluşunun ilk yıllarında iki halk arasında ilişkiler gelişmeye, özellikle ilerici güçlerin birliği güçlenmeye başladı. Devlet başkanı olan Makarios "enosis"e karşı çıktığı gibi, uluslararası planda da görece bağımsızlık politikası izledi. ABD'nin üs istemlerinin reddedilmesi, NATO'ya ve emperyalistlere karşı mesafeli tutum, dünya gericiliğinin tepkisine yolaçtı. Bunun üzerine ABD'nin bölgedeki uşağı olan Türk devleti ve Kıbrıs Türk burjuvazisi Rum düşmanlığını yeniden tırmandırmaya başladılar. TMT iki halkın demokratik birliğini savunan her türlü ilerici gücü şiddet de kullanarak sindirmek doğrultusunda etkin bir kontra faaliyet yürüttü. Camileri bombalama türünden provokasyonlara, Rumlara karşı suikast ve cinayetlere girişildi, ilericiler öldürüldü.

Bu arada "enosisçi" Rum şovenistleri de örgütleniyor ve Türklere yönelik saldırılara girişiyorlardı. 1963 yılında Yunanistan'dan dönen Grivas'ın önderlik ettiği Rum şovenleri ile TMT arasındaki çatışmalar çıktı. Yunanistan'ın adadaki birliklerinin de katıldığı ve çok sayıda insanın öldüğü bu çatışmalar, Türk ve Rum halkları arasındaki güvensizliğin iyice artmasına yolaçtı. Rumlar ve Türklere çoğunluk oldukları bölgelere göçtüler. Bu "fiili" taksim sürecinin başlaması anlamına geliyordu.

TMT örgütlülüğünü köylere kadar yayarak hücreler oluşturdu ve bunları silahlandırdı. Temel slogan "Ya taksim ya ölüm!" idi. 1963 yılında, tümüyle Türkiye'den gönderilen subayların denetiminde, TMT'ye bağlı Mücahid isimli bir askeri örgüt kuruldu. 1974 yılında sayısı 10 bine ulaşacak olan ve düzenli birlikler ile paramiliter güçlerden oluşan bir örgütlülüktü bu. Kıbrıslı Rumlarla her türlü ekonomik ve sosyal ilişkinin kesilmesi doğrultusunda örgütlenen düşmanlık dolu kampanyalar ve göçler sonucunda iki halk

arasındaki ilişkiler büyük ölçüde koptu. 1967 yılında Türk Mıntıkası İdari yönetimi kuruldu. Bu bölünmenin fiili olarak gerçekleşmesi anlamına geliyor ve bizzat MİT'in sağladığı kanallarla yoğun bir silah savkiyatı gerçekleştiriliyordu.

'67 yılında Yunanistan'da darbe gerçekleştirmiş olan Albaylar cuntası '71 yılında Grivas'ı adaya yeniden gönderdi. Grivas'ın '74 yılında ölmesi üzerine, "enosis" heveslerini hayata geçirmek Grivas'ın adamı Nikos Sampson'a düştü. Sampson 15 Temmuz '74'te Makarios'un sarayına saldırdı. Rum halkının gösterdiği direnişe rağmen EOKA-B olarak anılan faşist darbeciler sarayı ele geçirdiler. Bu Türk devletinin yıllardır zeminini hazırladığı işgal ve ilhak politikasını hayata geçirmek için bulunmaz bir gerekçeydi. Türk gericiliği bu bu "tarihi fırsat"ı en iyi biçimde değerlendirdi. Ecevit hükümeti 30 bin kişilik işgal ordusunu adaya sürerek yıllardır tezgahlanan "taksim" işini gerçekleştirdi.

Rumlar topraklarından sürülerek, göçe zorlanarak etnik temizlik gerçekleştirildi. 200 bin civarında Rum Güney'e göç etmek zorunda kaldı. Güneydeki Türklere de işgal bölgesine geçmesiyle birlikte etnik bölünme coğrafi temelde de sağlanmış oldu. Bugün iki toplumun artık birarada yaşayamayacağı doğrultusunda yoğun bir propaganda yürütülmekte, Türk ve Rum halkları arasına örülen düşmanlık duvarları daha da kalınlaştırılmaya çalışılmaktadır.

Kıbrıs'ta yaşayan Türk topluluğu ise, işgalinin yarattığı sorunlarla yüzyüze bulunmaktadır. İşgal bir bütün olarak adanın ekonomisinde büyük bir gerilemeye yol açmıştı. Rum bölgesi kısa bir dönemde bu sorunları aşabildi. Yapay Türk devleti ise uluslararası planda Türkiye dışında hiçbir ülke tarafından muhatap alınmamanın sorunlarıyla karşı karşıya bulunuyor. Her türlü yardım ve kredi olanaklarından yoksun kalmış, en önemli gelir kaynaklarından biri olan turizm felç olmuştur. Ekonomisi herşeyiyle Türkiye'ye bağımlı durumdadır. Üstelik nüfusu 200 bini bile bulmayan Türk topluluğu 40 bin kişilik asalak orduyu beslemek zorunda kalmaktadır.

Öte yandan işgal sonrasında

Türkiye'den sayısı bugün 80 binlere ulaşmış bulunan bir insan kitlesi göç ettirilmiştir. İşgalin yarattığı sıkıntılar nedeniyle adada yaşayan yerli Türk topluluğunun önemli bir kesimi ise başka ülkelere göç etmişlerdir. Öyle ki, bugün Kıbrıs'a Türkiye'den göç eden Türk'lerin sayısı adanın kendi yerlilerinin sayısından fazladır.

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti olarak anılan kukla devletin hiçbir tarihsel ve siyasal meşruiyeti yoktur. KKTC, ada toprakları üzerinde yaşayan halkların iradesi yok sayılarak gerçekleştirilen işgal sonucunda kurulmuş yapay bir devlettir.

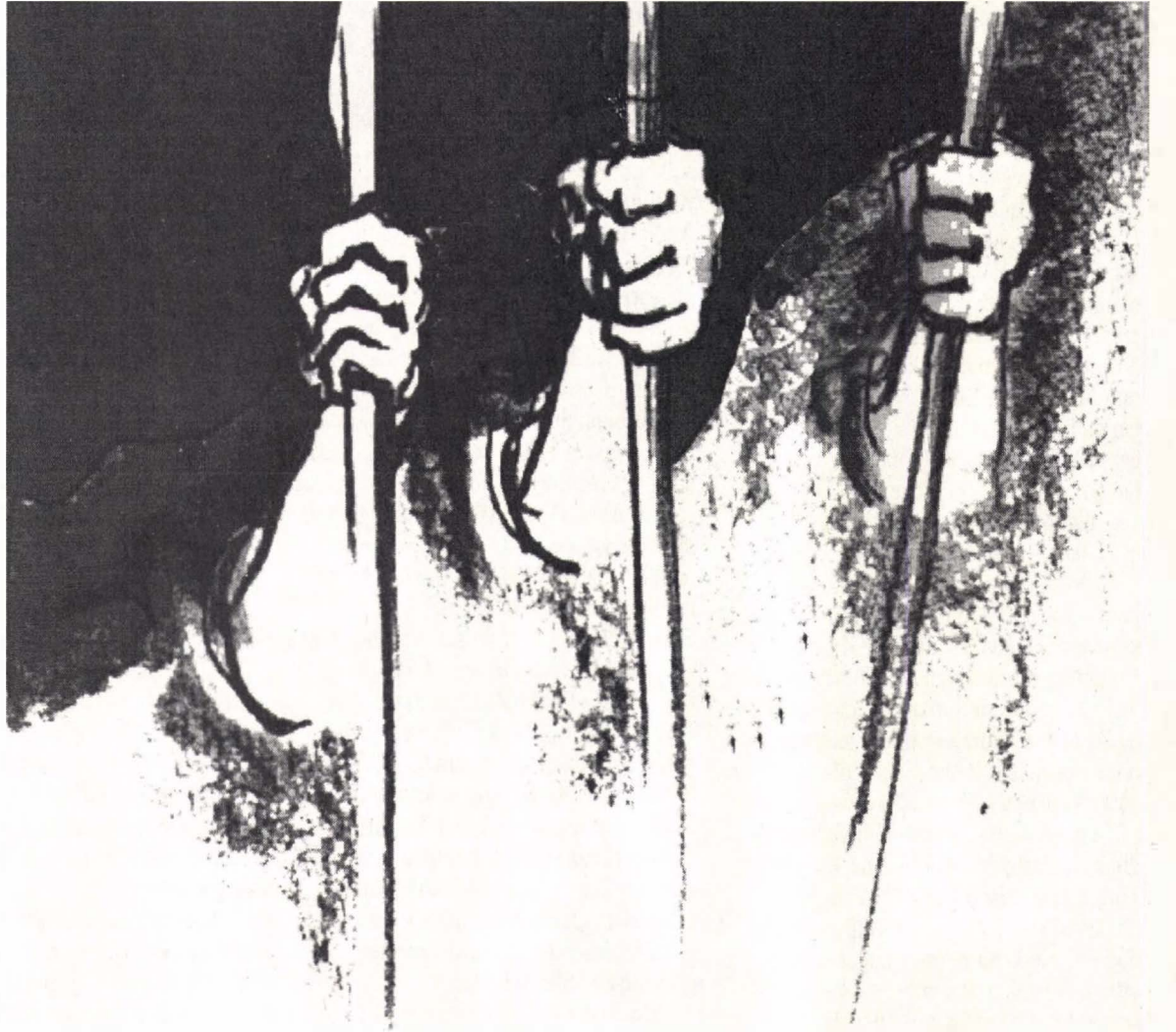
Her bakımdan Türkiye'ye bağımlıdır. Türk gericiliği bu toprakları her türlü kirli faaliyeti için kullanmaktadır. Kara parayı aklama işinden uyuşturucu trafiğine kadar... Fakat daha da önemlisi, Kıbrıs'ın Türk kontr-gerillasının çok yönlü bir eğitim üssü olarak kullanılmasıdır. İşgalden beri bu böyledir. Kıbrıs'ta kısa bir süre önce öldürülen gazeteci Türk ve Rum halklarının kardeşçe birlikte yaşamasından yana olan ilerici bir demokattır. Türk İntikam Tugayları'nın üstlendiği cinayet bizzat Türk kontr-gerillasının işidir.

Türk devleti için Kıbrıs sorunu yıllardır kardeş Yunan halkına yönelik düşmanlığı körüklemenin kirli bir malzemesi olmuştur. İç politika ihtiyaçlarına yanıt veren şoven-gerici propaganda her fırsatta tırmandırılmıştır. Fakat Kıbrıs işgali Türk burjuvazisinin karşısına sürekli olarak dış politikada en fazla sıkıştığı bir sorun olarak çıkmaktadır. Başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistler tarafından baskı unsuru olarak kullanılmaktadır. Türk gericiliğinin "Türk dünyası" edebiyatı nedeniyle de taviz vermekte zorlandığı bu sorun, gelinen yerde bir yük haline gelmiştir. Bugün Türk burjuvazisi ile onların adadaki işbirlikçileri ve emperyalistler tarafından yaratılan bir sorundur. Her iki gerici devletin ada üzerindeki kışkırtıcı ve müdahaleci politikalarına karşı durulmadığı sürece ada halklarının demokratik birliği de sağlanamayacaktır. "Garantörlük" gerçekte ada halkları üzerinde vesayet anlamına gelmektedir. İçişlerinde rahatça müdahaleyi, işgal hakkının yasallaşmasını, adada askeri birlikler konumlandırmayı sağlayan "garantörlük" reddedilmelidir. Emperyalistler de dahil Kıbrıs'a yönelik her türlü müdahaleye son verilmelidir. Kıbrıs'ın kaderini yalnızca ada üzerinde yaşayan halklar tayin edebilirler. Türk devleti derhal Kıbrıs'tan elini çekmelidir. İşgal ordusu koşulsuz olarak adadan çekilmelidir. Türk gericiliği Kıbrıs'taki her türlü faaliyetine son vermelidir. Türk ordusunun yanısıra Yunan birliklerinin tümü adayı terketmelidir, İngiliz sömürgecilikinden kalan İngiliz askeri üsleri sökülmelidir.

Yaşasın Kıbrıs Rum ve Türk Halklarının Kardeşliği!

Güç ve Eylem Birli

Sermaye iktidarı 1 Mayıs'ın hemen ardından ve 1 Mayıs'ta sergilenen devrimci başarıdan gerekli sonuçları çıkararak genel bir karşı saldırı başlatmış bulunuyor. Amaç devrimci kitle hareketini henüz yeni yeni güç ve tempo kazanmaya başladığı bu ilk gelişme safhasında boğmak, yeni bir aşamaya sıçramasına fırsat vermemektir. Sermaye iktidarının hesabının bu olduğu ve bu hesabı boşa çıkarmanın günün en acil ve yakıcı görevi olduğu üzerine tüm devrimci çevrelerde bir görüş birliği var. Kaldı ki değişik zamanlarda hep sözü edilen, ama hep de ortada bırakılan merkezileştirilmiş bir devrimci güç ve eylem birliği sorununun aniden gündeme girmesi ve somut görüşmelere konu olması tam da bu güncel durumla, bunun zorunlu gerekleriyle bağlantılıdır. Bunu da herkes biliyor. Demek oluyor ki sermaye iktidarının karşı saldırısını püskürtmenin ve devrimci kitle hareketini ileriye taşımanın öteki şeyler yanında birleşik bir devrimci direnme odağı oluşturmaktan geçtiği basit gerçeği, aynı şekilde, güncel duruma ve görevlere ilişkin değerlendirmelerin bir başka ortak buluşma noktası.

Devrimci örgütler arası güç ve eylem birliği görüşmeleri devrimci basında konuya ilişkin tartışmalar eşliğinde sürüyor. Temenni edelim bu görüşme trafiği ve tartışma süreci gereğinden fazla uzamaz, bir tür sürüncemeye dönüşmez.

Öncelikle güncel durumun ve gelişmelerin buna tahammülü yok. Sermaye iktidarı 1 Mayıs'ın hemen ardından ve 1 Mayıs'ta sergilenen devrimci başarıdan gerekli sonuçları çıkararak genel bir karşı saldırı başlatmış bulunuyor. Amaç devrimci kitle hareketini henüz yeni yeni güç ve tempo kazanmaya başladığı bu ilk gelişme safhasında boğmak, yeni bir aşamaya sıçramasına fırsat vermemektir. Sermaye iktidarının hesabının bu olduğu ve bu hesabı boşa çıkarmanın günün en acil ve yakıcı görevi olduğu üzerine tüm devrimci çevrelerde bir görüş birliği var. Kaldı ki değişik zamanlarda hep sözü edilen, ama hep de ortada bırakılan

merkezileştirilmiş bir devrimci güç ve eylem birliği sorununun aniden gündeme girmesi ve somut görüşmelere konu olması tam da bu güncel durumla, bunun zorunlu gerekleriyle bağlantılıdır. Bunu da herkes biliyor. Demek oluyor ki sermaye iktidarının karşı saldırısını püskürtmenin ve devrimci kitle hareketini ileriye taşımanın öteki şeyler yanında birleşik bir devrimci direnme odağı oluşturmaktan geçtiği basit gerçeği, aynı şekilde, güncel duruma ve görevlere ilişkin değerlendirmelerin bir başka ortak buluşma noktası.

Bütün bu siyasal değerlendirme ve belirlemelerin gerçekten bir anlamı varsa eğer, bunlar boş sözler değil de güncel durumun ve bunun belirlediği devrimci sorumluluğun bir ifadesiyse eğer, bu durumda güç ve eylem birliğine ilişkin asgari çerçevede süratle anlaşmak, bunu kitlelere ilan etmek ve pratikte ilk adımlarını da bir an önce somutlamak gerekmektedir. Faşist sermaye rejiminin

Birliğin Sorunları-I

saldırısı her gün, her an sürüyorken ve gerekli karşı direnci bulamadığı bir durumda arzulanacağı sonuçlara parça parça ulaşması ciddi bir riskken, devrimciler aylara yayılacak bir görüşme trafiğiyle ve sonu gelmeyen tartışmalarla mı oyalanacaklar? En fazla bir kaç hafta içinde pekala sonuca bağlanabilecek bir sorunu aylara yayılacak bir görüşme trafiği içinde sürdürmeye rıza gösterebileceğini düşünmek bile istemiyoruz. Devrimci örgütler gerçek bir ciddiyet ve sorumluluk sınavından, devrimci ciddiyet ve devrimci siyasal mücadeleye karşı sorumluluk sınavından geçiyorlar. Dükkancı dargörüşlülük mü, emekçi yığınlara ve devrime karşı sorumluluk mu- herkes soruna ve sorumluluklarına bu açıdan bakmalıdır.

Söz konusu olan nasıl çözüleceği, ne tür bir sonuca bağlanacağı çok bilinmeyen bir girişim de değildir. Herşey bir yana, geçmişin olumsuz fakat son derece öğretici deneyimi, nelerden kaçınmak ve neyi nasıl yapmak gerektiği konusunda önemli açıklıklar sunuyor. Devrimci yayın organları durmadan geçmişin olumsuz deneyimlerine dikkat çekiyorlar ve bugün artık bu tür olumsuz, sorunsuz, ham tutum ve davranışlardan uzak durmak gerektiğine işaret ediyorlar. Demek ki herkes genelde tavsiye ettiğine öncelikle kendisi uysa, sorunun çözümü de bir hayli kolaylaşır.

Öte yandan, güç ve eylem birliği sorunu 1 Mayıs'ın ardından özel bir ağırlıkla gündeme oturmuş olsa bile, onu besleyen ve örgütlerin önüne genel planda çözülmesi gereken bir sorun olarak çıkararak bir pratik birikim (ve dolayısıyla deneyim) süreci de var. Semtlerde, öğrenci hareketinde, kitle eylemlerinde ve 1 Mayıs'ta, zindanlarda, legal alanda, kamu çalışanları kesiminde ve nihayet yurtdışında yaşanan, son 6 ay içinde belirgin sonuçları görülebilen güç ve eylem birliği süreçleri var. Bu birikim ve deneyim, neyin nasıl olabileceği konusunda ayrıca açıklıklar sunuyor. Açıklıkların ötesinde bu, gerçek güç ve eylem birliği sorununun pratikte şimdiden kısmi bir çözümüdür de. Bu somut adımlardan güç alarak, bu adımların deneyimlerinden en iyi biçimde yararlanarak, uygulamayı genelleştirmek ve merkezileştirmek çok mu zor? Örgütlerin ortak merkezi inisiyatifleriyle bizzat tabandan gelişme bu sürece yeni bir kuvvet kazandırmanın, onu sürekli, sistemli ve tüm alanları kapsayan somut bir işbirliği haline dönüştürerek yeni bir düzeye çıkarmanın, bugüne kadarkiyle kıyaslanamayacak bir etkinliğe kavuşturabilmenin ne gibi bir güçlüğü var? Diyelim ki var. Peki nedir bu güçlükler? Neden açıklıkla ortaya konulmuyor ve illa tartışılacaksa bunlar üzerinden tartışılmıyor? Hiç değilse bu aşamada kaba bir sorumsuzluktan söz edilemeyeceğine göre, belli ki üzerinde henüz gerekli açıklıkla anlaşılmayan bazı sorunlar var. Bunlar her ne kadar yeterli

açıklıkta ortaya konulamıyorsa da, bazı öneriler üzerinde gösterilen ısrar, bu sorunların bazılarının neler olduğu konusunda belli ipuçları sunuyor. Bunlara ilişkin düşüncelerimizi ortaya koymak istiyoruz.

Birliğin niteliği konusunda karışıklıklar

Devrimci güç ve eylem birliği görüşmelerini sürdüren parti ve örgütlerin görüşme sürecini kamuoyuna açıklayan ilk ortak bildirisini, girişimin amacını ve çerçevesini tanımlayan şu sözlerle bitiyor. "...Ortak bir devrimci mücadele gücü oluşturmak, faşizme karşı yürütülen devrimci mücadelenin güncel ve temel bir ihtiyacıdır. Bunun için, biz aşağıda imzaları bulunan siyasal örgüt ve partiler; her türlü grupçu, sekte kaygı ve önyargılardan arınarak güçlerimizi, yeteneklerimizi, olanaklarımızı birleştirerek, ortak kültür ve gelenekler yaratarak ve yaşamın her alanında mücadele cephesini güçlendirme hedefiyle belirli bir program ve siyasal gündemi olan, ülkemizdeki güncel siyasal gelişmelere müdahale yeteneği ve inisiyatifini gösteren bir süreç başlatmış bulunuyoruz...Biz imzaları bulunan siyasal örgüt ve partiler ortak devrimci mücadelenin geliştirilmesi ve faşizme karşı daha güçlü çıkışların sağlanabilmesi için devrimci muhalefet güçlerinin birlikteliğinden yanayız. Bu görev ve sorumluluk bilinciyle görüşmelere başlamış bulunuyoruz."

Bu sözleri okuyan herhangi bir kimsenin bundan çıkaracağı en tartışmasız sonuç, çeşitli devrimci parti ve örgütlerin asgari devrimci müşterekler çerçevesinde nihayet bir araya geldiği, kendi aralarında **birleşik bir devrimci mücadele eksenini yaratmaya** giriştikleridir. Bu böyleyse eğer hiç değilse bu bildirin altın da imzası olan örgütler açısından birliğin amacı ve niteliği konusunda bir karışıklıktan söz edilebilir mi? Oysa gariptir, böyle bir karışıklık gerçekten var. DHKP-C'nin Demokratik Muhalefet Meclisleri, PKK'nin ise Demokratik İttifak Partisi üzerindeki ısrarlarını görüşme platformlarına taşınmaları ve bekledikleri desteği görememelerinden dolayı da şu an için ortaya adım atılamaz bir durumun çıkması bunu gösteriyor.

Genel planda her iki önerideki ısrara, bu örgütlerin bu önerilerinin ifade ettiği politik tutumu izlemekte gösterecekleri kararlılığa kimsenin bir şey demesi düşünülemez. Bunlar üzerine görüşmeler, tartışmalar, eleştiriler ayrıca sürdürülür. İyi ama bunların devrimci parti ve örgütlerin asgari devrimci müşterekler üzerinde gerçekleştirilmeleri gereken bir devrimci güç ve eylembirliği sorunuyla ne ilgisi var? DHKP-C Demokratik Muhalefet Meclisi'ni solun tüm güçlerinin yanısıra halk sınıf ve tabakalarının farklı kesimlerini

birleştirme platformu olarak görüyor. PKK ise henüz içeriğini doğru dürüst açmamış olsa bile, anlaşıldığı kadarıyla, Demokratik İttifak Partisi'ni, her türlü demokratik muhalefet gücünün birleşme platformu olarak görüyor. Oysa oluşan görüşme platformu, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketini oluşturan farklı devrimci parti ve örgütlerin güç ve olanaklarını mümkün olduğu ölçülerde ve mümkün olan her durumda birlikte seferber etmeyi amaçlıyor. Bildiri'nin sözleriyle, "*ortak devrimci mücadelenin geliştirilmesi ve faşizme karşı daha güçlü çıkışların sağlanması için devrimci muhalefet güçlerinin birlikteliği*" amaçlanıyor.

Bu durumda iki şeyden biri, DMM ve DIP'te ısrar edenler; bununla, ya devrimci güçlerin öncelikle kendi aralarında birleşik bir devrimci platform oluşturmalarına karşı çıkıyorlar ve devrimci-reformist ayırımı gözetmeksizin tüm sol güçlerin politik güç birliğini öncelikli tercih olarak ortaya koyuyorlar. Ya da böyle bir niyetleri olmadığı halde, devrimci kuvvetler arası bir birliği esas olarak ve öncelikli gördükleri halde, bu birlik düzeyiyle doğrudan bir ilgisi olmayan önerilerini anlamsız bir engel olarak devrimci güç ve eylem birliği ihtiyacının karşısına çıkıyorlar.

Dolayısıyla, önerilerin sahiplerinin bu karışıklığı gidermeleri, tutumlarına bir an önce açıklık getirmeleri gerekiyor.

Normal olarak DHKP-C açısından bir karışıklığın olmaması beklenirdi. Zira sol hareketteki devrimci reformcu ayrışmanın son bir yılda açık çizgiler kazandığını belli vesilelerle vurgulamalarını, politik anlam ve önemini değişik vesilelerle ortaya koymalarını bir yana koysak bile, birlik sorununa yöntemsel bakışlarına ilişkin bir çok açıklama, farklı birlik düzeylerini birbirine karıştırmaları için bir neden olmadığını gösteriyor. Örneğin 8 Haziran tarihli *Kurtuluş* birliğin "çok çeşitli düzeyleri" hakkında şunları söylüyor:

"Bugün halk güçlerinin, solun çok çeşitli düzeylerde birlikteliklere ihtiyacı var. Bugün düzensiz örgütlenen parti ve gruplar, siyasi ve pratik anlamda birlikte olabilmeyi başarmalıdır...Bugün düzene karşı olduğumu, düzene muhalif olduğumu söyleyen tüm yapıları içine alacak şekilde demokratik örgütlenmelerde bir araya gelinbilir. Bugün çeşitli halk kesimlerini temsil eden taban örgütlenmelerinin oluşturulması ve işçi, memur, öğrenci çeşitli kesimlerin birlikte hareketinin sağlanması 'birlik' sorununun bir başka boyutu olarak önemzdedir." (Sayı: 48)

Bu sözlerdeki rahatlık gerçekten sindirilmiş bir bakış açısının ifadesiyse eğer, DHKP-C'nin devrimci güç ve eylem birliği platformunda bir araya gelen muhataplarının ortak konumunu ve kimliğini gözetmesi, bu ortak konum ve kimlik hangi düzeyde ve nitelikte bir birliğe uyg.ın düşüyorsa ona göre

davranması beklenir. Biz birliğin her türlüüne ve her düzeyine varız demek, sonra da devrimci örgütlerin oluşturduğu bir platforma DMM gibi kendine özgü, farklı düzeyleri ve muhatapları ilgilendiren bir öneride ısrarla gitmek kaba bir karışıklığın ifadesidir.

Görüşme platformundaki muhatapları devrimci parti ve örgütlerden oluşuyor. Onların büyük bir çoğunluğu ise net bir biçimde öncelikle **devrimci** kuvvetlerin **devrimci** birliğinden yana olduklarını, herşeyden önce **devrimci** bir birleşik mücadele cephesi yaratılması gerektiğini söylüyorlar. EKİM, TİKB, MLKP, TKP/ML, TKP-K için bu çok açık bir biçimde böyle. Halen platforma katılmayan TKP(ML), TKEP-L vb. devrimci örgütler için de (yayınlarından açıkça izlenebileceği gibi) bu böyle. Bu durumda, *Kurtuluş* gazetesinin yukarıdaki yönetsel yaklaşımı da gözetildiğinde, yapılması gereken, “düzen dışı örgütlenen parti ve gruplar(ın) siyasal ve pratik anlamda birlikte olabilmeleri” için gerekli açık tutum ve çabayı ortaya koymak değil midir? Birliğin bu “düzeyi” bugün olanaklı olduğuna göre, ona kendi cephesinden etkin bir biçimde katılmak değil midir?

Fakat gariptir ki, DHKP-C'nin Merkez Yayın Organ *Devrimci Sol* dergisinin Temmuz '96 tarihli 8. sayısında yer alan “*Birlik Politikamız...*” başlıklı yazı, Demokratik Muhalefet Meclisleri önerisiyle başlayıp onunla bitiyor. Devrimci parti ve örgütlerin birlik konusundaki tutum ve politikaları da bu “öneri” çerçevesinde değerlendirilip yargılanıyor. Ölçü DMM'ye karşı tutum olunca da aşırı ve keyfi yakıştırmalarla devrimci örgütlerin birlikten kaçtığı iddia ediliyor ve şimdiden birliğe ilişkin karamsar bir tutum sergileniyor.

Aynı yazıda çok sayıda devrimci grubun ortak önerisi ve isteği haline gelen devrimci güç ve eylem birliği konusuna ise ancak dolaylı olarak (bir örnek çerçevesinde!) değinilmekte ve şunlar söylenmektedir: “...*Örneğin Parti-Cephenin halk güçlerinin birliğini önerirken, siyasi örgütlerin birliği görevini atladığını söyleyenler Demokratik Muhalefet Meclisi'nin tek öneri olmadığını görmezden gelmektedirler. Devrimci hareket örgütler düzeyinde bir birliği de yadsınmamakta, tersine, hem merkezi düzeyde hem de alanlar özelinde bunu savunmakta, bunu hem kendi başına bir güç, hem de daha geniş yaygın örgütlenmelerin bir hasamağı olarak görmektedir.*”

Bu böyleyse eğer, buna gerçekten inanılıyorsa, devrimci güç ve eylem birliğini bir an önce bir sonuca bağlamanın, onu “*hem kendi başına bir güç, hem de daha geniş (ve) yaygın örgütlenmelerin bir hasamağı olarak*” değerlendirmenin önünde ne gibi bir engel var o halde? Herhangi bir güçlük zaten yok deniliyorsa, “biz DMM'de ısrarlıyız” ısrarı ile devrimci örgütler arası güç ve eylem birliğini (isteyerek ya da istemeyerek) sürüncemede kalma riskiyle yüzyüze bırakmak neyin nesi?

Bu karışıklıkların bir an önce giderilmesine ihtiyaç vardır.

Solda belirgin saflaşma ve devrimci kuvvetlerin birliği sorunu

Sorunun biçime ve yönetime ilişkin yanından asıl önemli olan yanına, özüne

Devrimci bir konumda bulunan, devrim mücadelesini ileriye taşıma ve devrimci iktidar alternatifine güç kazandırma kaygısıyla hareket eden her siyasal örgüt için güç birliği herşeyden önce mevcut tüm devrimci kuvvetlerin birliğidir. Elbette ki bu, devrimci olmadıkları halde şu veya bu noktada rejime muhalif konumunda bulunan, belli bir mücadele potansiyelini herşeye rağmen taşıyan çeşitli sol ya da ilerici akımlarla belli durumlarda, belli sınırlar içinde işbirliği yapılmayacağı anlamına gelmez.

ve esasına geliyoruz. Devrimci bir konumda bulunan, devrim mücadelesini ileriye taşıma ve devrimci iktidar alternatifine güç kazandırma kaygısıyla hareket eden her siyasal örgüt için güç birliği herşeyden önce mevcut tüm devrimci kuvvetlerin birliğidir. Elbette ki bu, devrimci olmadıkları halde şu veya bu noktada rejime muhalif konumunda bulunan, belli bir mücadele potansiyelini herşeye rağmen taşıyan çeşitli sol ya da ilerici akımlarla belli durumlarda, belli sınırlar içinde işbirliği yapılmayacağı anlamına gelmez.

Fakat ilkin, bu farklı bir “düzey”dir ve hiçbir biçimde devrimci kuvvetlerin devrimci birliği ile karıştırılmaz. Ve ikinci olarak, geçici, tutarsız, sallantılı, güvenilmez ve dahası devrimci mücadele alternatifine karşı reformcu bir alternatifin temsilcileri olan bu akımlarla devrimci hizmet edebilecek bir işbirliğinin temel güvencelerinden biri de, kuvvetli bir birleşik devrimci eksen yaratabilmekten geçmektedir. Eğer devrimci parti ve örgütler birleşik bir güç olarak hareket edebilirlerse, eğer temel noktalarda asgari bir tutum ve davranış birliği içinde olurlarsa, bu yalnızca mücadeleye eğilim duyan daha geniş kitleler için güçlü bir devrimci çekim merkezi oluşturmakla kalmaz; yanısıra, ilerici bir kimliğin temsilcisi olan reformist akımları devrimci siyasal mücadelenin yedekleri olarak en iyi biçimde değerlendirebilme olanağı da sağlar. Bu başarıldığı takdirde, reformist sol akımlar, işbirliğine yanaştıkları her durumda, iradelerinden bağımsız olarak devrimci siyasal mücadeleyi güçlendirmiş olurlar. İşbirliğinden kaçtıklarında ise tecrit olma, mücadeleye eğilim duyan tabanlarını, sol, hatta “devrimcilik” adına kontrol ettikleri kitlelerini devrimci alternatif lehine kaybetme akibetiyle yüzyüze kalırlar.

Biz zaten “farklı düzeyler”de birlikler savunuyoruz ve bunları birbirlerinin alternatifi olarak da görmüyoruz demek, tartıştığımız kritik önemde ilişki açısından bir açıklama değeri taşımıyor. Tersine bu sorunun özünden bir kaçıştır. Sorunun özü “farklı düzeyler”i bir arada gözetmek değil, ilkin bunları birbirine karıştırmamak, bu karışıklığa hizmet eden “öneri”lerden kaçınmak; ve ikinci olarak, “farklı düzeyler” arasında esas ve tayin edici olanla tali ve tabi olanı

ayırarak, esas ve tayin edici olana özel bir öncelik ve önem verebilmektir.

Tüm sol güçler yerine devrimci güçlerin birliğine mesafeli yaklaşmayı kitle örgütlerini ve eylemlerini bölmeme kaygısıyla gerekçelendirmek de mümkün değildir. Zira yaşam içinde yeterli bir açıklıkla görülmektedir ki, böyle bir sorun devrimciler açısından zaten yoktur. Birleşik bir devrimci eksen yaratmak, kitle örgütlerini ya da eylemlerini bölmek ya da güçten düşürmek bir yana, tam tersi bir etki yaratır. Devrimci çizgi ve önderliğin güç kazanması, kitle örgütlerini güçlendirmenin ve işlevli hale getirmenin, kitle eylemlerini güçlü ve etkin kılmının biricik güvencesidir. Yaşam, yaşanan olaylar her gün her an gösteriyor ki, bu tür bir bölücülüğü hep de reformist sol yapıyor, Zira devrimci etki onların en büyük korkularından biridir ve bu etkiden kaçışa duyulan özel ve ısrarlı eğilim onları fiilen bölücülüğe itiyor. Son SSK kurultayı buna iyi bir örnektir. EP ve İP'le işbirliği halindeki reformist bürokratlar, işçi örutleri olan sendikalar adına düzenledikleri bir toplantıdan komünist ve devrimci işçileri dışalamaya kalkabiliyorlar. Bunun için bugüne kadar Türk-İş'in hain sendika bürokratlarının bile akıl ve cesaret edemedikleri özel bürokratik önlemler alma yoluna gidilebiliyor.

Yineleyelim ki, devrimci güç birliği ekseni kitle örgütlerini ve eylemlerini bölmek bir yana, bu birliği korumanın biricik güvencesidir. Son SSK Kurultayı bu açıdan aynı zamanda olumlu bir örnek de sunmuştur. Farklı fabrikalardan gelen komünist ve devrimci işçileri ile Deri-İş'e mensup devrimci Tuzla Deri işçilerinin birleşik devrimci tutumu reformistlerin bürokratik önlemlerini önemli ölçüde boşa çıkarmıştır. Eğer öteki bazı devrimci örgütler de bu kurultaya gerekli ilgiyi göstermiş olsalardı, işçi sınıfı içindeki güçlerini buraya taşıyalardı, devrimciler reformist bürokratların karşısına daha güçlü bir birleşik güç olarak çıkabilselerdi, bürokratik önlemler, bizzat bu yapay önlemlerle yaratılan provokasyon ortamı çok daha kolay bir biçimde boşa çıkarılırdı. Oluşan işçi platformu devrimci açıdan en iyi, amaca en uygun biçimde değerlendirilmeye çalışılırdı.

Gelinen aşamada, kimsenin solun devrimci ya da reformist kanadına mensup olmanın ayrım çizgisi ya da ölçüsü nedir diye sorabileceğini ise zannetmiyoruz. Zira ayrım çizgileri en tartışmasız ölçüde olan siyasal pratik taraftan zaten çekilmiştir. 12 Eylül darbesiyle birlikte yeni bir ayrışma ve saflaşma süreci içine giren genel sol hareket, 15 yıllık uzun ve zorlu bir sürecin ardından bugün yeterli açıklıkta yeni bir çehre kazanmıştır. Yaşam başlıca sol akımları yerli yerine oturtmuş durumdadır. Kitle mücadelesinin yeni bir ivme kazanarak devrimcileştiği son birbuçuk yılın olayları ise bu yeni saflaşmaya çok daha belirgin çizgiler kazandırmıştır.

Dolayısıyla bu konuda siyasal yaşam içinde bir karışıklık yoktur. Saflar ayrılmış, konumlar netleşmiş, aynı yerde, ayrılar ayrı yerde yerli yerini bulmuştur. Karışıklık olsa olsa zihinlerde ve politikalarda vardı. Ve gariptir ki, böyle bir karışıklık gerçekten var. Son aylarda faşist terörün dizginlerinden boşalması ve en sıradan bir ilerici muhalefeti, sosyal-reformist sol partilerin

en masum çıkışlarını bile hedef alır hale gelmesi bu konudaki karışıklıkları ayrıca besleyen bir konjoktür oluşturmaktadır. Fakat son 15 yılın ortaya çıkardığı net bir tabloyu son bir kaç ayın olaylarının tepkisi altında değerlendirmeye kalkmanın akıl dışılığı bir yana; bizzat 1 Mayıs sonrası faşist saldırı dalgası, reformist akımların farklı konumlarına ek açıklıklar sağlamıştır.

Bugün devrimci güç ve eylem birliği sorununu bir an önce bir sonuca bağlamanın, merkezi olarak kurumlaştırmanın ve ortak bir plan çerçevesinde hızla mücadelenin tüm alanlarına yaymanın önündeki bir başka temel engel, tam da siyasal yaşamın netleştirdiği ve devrimci açıdan son derece önemli olan bu saflaşmayı gözetken bir birlik politikasına sahip olamamaktır. Bu alanda yaşanan karışıklıklardır. Bu karışıklık, formüle edilen politikalar planında bir kez daha DHKP-C ve PKK şahsında, pratikte ise zaman zaman sergilediği tutarsızlıklarla MLKP şahsında yaşanmaktadır.

Belirgin saflaşma karşısında çelişkili politika

DHKP-C normal olarak soldaki bu saflaşmayı sık sık dile getiren, önemine işaret eden, reformist akımların politik etkisini kırmaktan, çeşitli alanlarda bu amaçla devrimci güç birliği bloku oluşturmaktan sözeden, bunu gözetken bir harekettir. Örneğin, 18 Mayıs tarihli *Kurtuluş* dergisi, şu son derece önemli ve tümüyle doğru değerlendirmeyi yapabilmektedir:

“Türkiye solu son bir yıldır güçlü bir biçimde reformizm devrimcilik ayrışması yaşamaktadır. Ayrışma, tüm farklı stratejik-taktik görüşlerine rağmen ‘düzen dışı’ olan solu halkın savaşı ekseninde birbirine yakınlaştırırken, düzen içi solu da kendi çizgisinde daha açık olmaya, uzlaşmacılığını daha açık ortaya koymaya zorlamaktadır. Bu eğilimler az çok istikrar da kazanmaktadır. Düzen dışı devrimci örütler arasındaki birlikteliklerin zemini güçlenirken, EP, ÖDP gibi yapılar hızla düzen kulvarında yol almaktadırlar.” (Sayı:45, “SİP: Taksim’in Örtemediği Reformizm” yazısı)

Aynı şekilde, PKK'nın, “barış” ve “siyasal çözüm” politikaları çerçevesinde, devrimci-reformist ayrımı yapılmaksızın tüm sol hareketi ortak paydada birleştirmeye yönelik birlik politikaları eleştirilirken de şunlar söylenmektedir:

“Devrim dendiği noktada ise, atılacak adımlar, mücadele şekilleri, propagandanın kendisi devrim üzerine olmalı, ittifaklar devrimciler arasından seçilmelidir. Böyle söylenirken taktik planda halktan yana tüm güçlerle işbirliği ve ortak mücadele örgütlenemez demek istemiyoruz ama temel eksenin ve temel birlikteliklerin devrim üzerine oturtulması gerektiğini vurguluyoruz.”

“Kürt Ulusal mücadelesi ve Türkiye Devrimci Hareketi, içine girilen sıkıntıları aşmak durumundadır. Bunun yolu, bugünkü Türkiye coğrafyasındaki tüm güçlerin devrim temelinde ama diğer

Normal olarak bu kadar açık değerlendirmelerin ardından DHKP-C de bir politika karışıklığı beklememek gerekirdi. Fakat böyle bir karışıklık ne yazık ki var. Bizzat Demokratik Muhalefet Meclisi önerisi bu karışıklığın politika düzeyindeki açık bir ifadesidir. Devrimci güç ve eylem birliğinin karşısına çıkarılan bu öneri, devrimci kuvvetlerin değil, fakat en geniş “demokratik muhalefet güçleri”nin asgari müştereklerde birliğini hedeflemektedir. Dolayısıyla, demokratik muhalefet güçlerinin “demokratik” zeminde en geniş birliği adına, devrimci güç birliğinin ortak birleşme eksenini en dar bir noktaya, düzen içi sol akımların da bağdaşabileceği geri bir politik platforma çekilmektedir.

tüm yönelimleri de dışalamayan, tersi onları da devrime çekmeyi görev edinmiş bir eksende biraraya gelmesi, ortak örgütlenme ve mücadelenin somut adımlarını atmasından geçiyor. Bundan kaçınıldığı ve bu temelde girişimlerden uzak kalındığı sürece, karşılıklı samimiyet ve özeleştiril bir tavır geliştirilmediği sürece bir yere varılamayacağı görülmelidir.”

(*Zafer Yolunda Kurtuluş*, Sayı: 52, s. 31, 6 Temmuz '96)

Ve nihayet uygulama planında, MLKP'nin tutarsızlıkları ve pragmatizmine eleştiri yöneltilirken de yine son derece doğru ve anlamlı şeyler söylenmektedir. Yönetimde yer kapmak hevesi uğruna ÖDP'ye ya da EP'e dolgu malzemesi olan tutumlar mahkum edilmekte, kamu çalışanları kesimindeki devrimci güç birliğinin bileşiminin “soldaki reformist-devrimci saflaşmasının kamu emekçileri alanına yansımaları niteliğinde” olduğu belirtilerek, *Atılım*'a safını doğru seçmesi çağırısı yapılmaktadır: “Ya reformist blok ya devrimci blok!” (*Zafer Yolunda Kurtuluş*, Sayı: 52, 6 Temmuz '96)

Normal olarak bu kadar açık değerlendirmelerin ardından DHKP-C de bir politika karışıklığı beklememek gerekirdi. Fakat böyle bir karışıklık ne yazık ki var. Bizzat Demokratik Muhalefet Meclisi önerisi bu karışıklığın politika düzeyindeki açık bir ifadesidir. Devrimci güç ve eylem birliğinin karşısına çıkarılan bu öneri, devrimci kuvvetlerin değil, fakat en geniş “demokratik muhalefet güçleri”nin asgari müştereklerde birliğini hedeflemektedir. Dolayısıyla, demokratik muhalefet güçlerinin “demokratik” zeminde en geniş birliği adına, devrimci güç birliğinin ortak birleşme eksenini en dar bir noktaya, düzen içi sol akımların da bağdaşabileceği geri bir politik platforma çekilmektedir.

Dikkate değer olan, DHKP-C'nin PKK'yı eleştirirken söylediklerini, devrimci güç ve eylem birliğinin karşısında Demokratik Muhalefet Meclisi önerisiyle çıkarken unuttuğudur. Oysa DHKP-C'nin DMM önerisiyle PKK'nın DIP önerisi, en geniş demokratik muhalefet güçlerinin birliğini hedefleyen çerçevesiyle, gerçekte birbirlerinin benzeri önerilerdir. Tek fark, PKK daha çok siyasal güçlerin birliğini hedeflerken, DHKP-C'nin DMM'yi aynı zamanda farklı halk kesimlerinin “tabandan”

birleştirilmesinin bir aracı olarak görmesidir. Fakat hemen ekleyelim ki, bu fark, iki farklı sorunu karıştırması anlamında kaba bir karışıklıktan öte bir anlam da ifade etmemektedir.

DHKP-C çizgisindeki yayınlar durmadan tüm muhalefet güçlerinin “asgari müştereklerde birliği”nden söz ediyorlar. Bilindiği gibi tüm muhalefet güçleri kavramı solun tüm kesimlerini kapsar, ki zaten arkadaşlar da bu anlamda kullanıyorlar. Peki devrimci parti ve örgütlerin kendi aralarındaki “asgari müşterekleri” ile devrimci blokun reformist sol akımlarla girişeceği koşullara bağlı işbirliğinin “asgari müşterekleri” aynı mıdır?

Burada, ifadesini reformcu ve devrimci kimliklerde bulan açık bir uçurum yok mudur? Faşist terör herkese yöneliyor, herkes baskıdan payını alıyor, dolayısıyla bu durumda olan herkes biraraya gelmelidir, ortak bir “muhalefet cephesi” kurmalıdır türünden duygusal tonlar da içeren bir muhakeme tarzı bu temel politik gerçeği örtebilir mi?

Atılım'a “Ya devrimci blok, ya reformist blok!” diye seslenenlerin, PKK'ya “Devrim dendiği noktada ise, atılacak adımlar, mücadele şekilleri, propagandanın kendisi devrim üzerine olmalı, ittifaklar devrimciler arasında seçilmelidir.” diye uyarıda bulunanların, güç birliği denilince bizzat kendilerinin devrime ve iktidara yönelik olmadığını söyledikleri geniş ve gevşek bir demokratik muhalefet platformundan öteye geçememeleri, anlaşılması güç bir çelişki oluşturmaktadır. Yineleyelim ki, sorun, reformist sol akımlar da dahil herkesle yapılabılır bir şeylerin olup olmaması değil, asıl ve tayin edici olana gerekli önem ve önceliğin verilip verilmemesi sorunudur. DHKP-C'nin tutarsızlığı ise tam da buradadır.

(Devam edecek)

Kürt Ulusal Sorunu

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

BİZ HALKIZ, GELECEK ELLERİMİZDEDİR !

özgür gelecek

SAYI: 78 - 15 TEMMUZ 1996

15 Günlük Siyasi Gazete FİYATI: 50.000 TL (KDV DAHİL)

"...Bu mücadele örgütlü bir güçle yürütülür. Oysa bugün devrimci ve komünistler henüz dağınık ve zayıftırlar. Ne iradi olarak ne de kendiliğinden gelişen toplumsal hareketlere önderlik etmede, yönlendirmede yeterli değiller. Bu, birçok olayda kendini açık ve net olarak ortaya koydu/koymaya devam ediyor. İşte bugün tüm sorun bu olumsuz gidişata 'dur' deyip, diyememekte düğümleniyor. Bunun yollarından biri de; zayıf olan ve tek başına istenilen düzeyde müdahalede bulunamayan devrimci güçlerin ortak yanlarını önplana çıkararak ve bir plan dahilinde tüm kuvvetlerin tek merkezde hareket geçirecek müdahale etmeleridir. Bunun imkanlarını aramaları ve bulmalarıdır."

"Yaşadığımız ve yaşanan hunca olumsuzluğa rağmen faşist diktatörlüğe karşı birlikte yürümek gibi bir görev bugün daha yakıcı bir görevde hepimizin önündedir. Bizim için bu görev hiçbir koşulda unutulamaz ve ertelenemez. Başkalarının grupçu yaklaşımları bu görevimizi yerine getirmemizde engel değildir. Çünkü şu gerçeği kabullenmek zorundayız; dışımızdaki diğer devrimci güçlerle iş yaptığımız sürece-ki yapmamız gerekir-grupçu yaklaşımlarla yüz yüze geleceğiz. Bu durumda karşımıza iki seçenek çıkıyor. Ya grupçu yaklaşımları eleştirerek birlikte iş yapacağız, bunu gerekçe göstererek birlikte iş yapmaktan çekineceğiz. Bugün, bu koşullarda ikinci seçeneği tercih etmek oldukça kolaycı bir yaklaşım olacaktır. Toplumsal muhalefet odaklarının ortak hareket etmesinin sınıf mücadelesi açısından yaratacağı etkeyi yeterince bilince çıkaramamaktır. O halde kolay olanı değil zor olanı tercih etmek ve daha da ısrarlı olmak noktasında kafamız açık ve net olmalıdır. Şunu unutmamalıyız ki, yanlışları düzeltmenin, onları asgariye indirmenin yolu onlarla boğuşmaktan onlarla mücadele emekten geçer. Bunun da iki yolu vardır."

"**Birincisi:** Bağımsız politikamızı her koşulda koruyarak, birlik-mücadele-birlik formülüne uygun hareket etmek. Diğer bir ifadeyle yürüyerek tartışmasını öğrenmek. ...

"**İkincisi:** Alternatif bir cephe yaratma ya da grupçuluğa tepki göstererek eylem sürecine katılmamak. Alternatif cephe olayı her özgül ve somut durumda ele alınıp değerlendirilmelidir. Temel yaklaşımımız ve kıstasımız devrimin ve halkın çıkarları olmalıdır... Grupçuluğa tepki göstererek sürecin dışında kalmak ve alternatif olarak hiçbir şey yaratmamak, sonuçta hiçbir şey yapmamaktır."

"Kısacası; Gazi ve son olarak 1 Mayıs'ta asgari düzeyde de olsa yakaladığımız devrimci dayanışma rüzgarını daha bilinçli bir tarzda tüm toplumsal muhalefeti sarıp

sarmalaması için birleştirelim. Bunun için çabalarınızı daha bir yoğunlaştırın. Birlikleri yaratmanın imkanlarını zorlayarak, devrimci dayanışmanın zorunluluğunu kavrayarak ve kavratarak hareket edelim. Sınıf savaşımının yasalını, halkımızın çıkarları bunu gerektiriyor."

"Bugün gerçekleştirilebilecek olan gerçekleştirilmesi gereken devrimci güçler arasındaki eylem birlikleridir. Bu eylem birlikleri örgüt güçlerinin dar bir birliğine dayanmamalı, şu ya da bu alanda hareketin yığınsal ihtiyaçlarına yanıt verici olmalıdır. Faşist saldırıya karşı kitlesel direnişin örgütlenmesi, revizyonist-reformist barikatların yarılmaya hedefini taşımaları, bunların devrimci hareketin gelişmesinin önünde engel olduğu yer ve durumlarda gerçekleştirilmelidir. Geçmiş yıllarda devrimci örgütlerle yapılan eylem birlikleri sınırlı güçlere dayanıyordu. Faşizme karşı darbeyle ilgili zayıf olduğu gibi, çoğu kez geciktirici, hantullaştırıcı, ajitasyon etkinliğini sınırlayıcı oluyordu."

"Son bir yılda, Gazi sonrasıyla tanımlayabileceğimiz süreçte bu yönde bir farklılaşma ortaya çıkmıştır. Hareketin kitlesel kabarışma geçtiği kesitlerde o alanda bulunan komünist ve devrimci güçlerin eylem birlikleri faşizme karşı mücadelenin içerisinde doğdu. Bunlar örgütlerin yerel güçlerinin, belirli bir hedef doğrultusunda güçlerini birleştirmeleri veya aynı yönde harekete geçmeleri biçiminde gerçekleşti, gerçekleşiyor. Bu gelişmeye yukarıdan, merkezi yada bölgesel düzeyde iradi müdahalelerle yön verildi."

"Bunlar geliştirilmelidir. Geliştirilirken, bu kesitte bağımsız çalışmamızın geliştirilmesinin, işçi sınıfıyla bağlarımızın kökleştirilmesinin, diğer sınıf ve tabakaların öncülüğümüz altında örgütlenmesinin öncelik taşıdığı gözönünde tutulmalıdır. Bu eylem birliklerine politika taşımaktan pratik tutuma dek uzanan öncü bir perspektifle gidilmeli ve bu gerçekleştirilmelidir. Dar örgüt güçlerine dayalı değil, kitlesel hareketin gelişimine ve onun ihtiyaçlarına uygun eylem birliklerinin alanlardan geliştirilmesinden yanayız. Bunlar, yukarıdan da yönlendirilmeli ve koordine edilmeli, faşist baskının doğrudan saldırılarına karşı örgütlenmelidir. Bulunulan alanlarda mücadelenin gereksinimlerini gözönünde tutmalı, özellikle faşizme karşı mücadelede militan, olabildiğine yığınsal eylem birliklerinin örgütlenmesinde daha duyarlı ve fiilen örgütleyici olma yönünde daha etkin olmalıyız."

Özgür Gelecek
sayı 77, 16-30 Haziran '96

Devrimci Sosyalist Haftalık Gazete

22 Haziran 1996

özgür atılım

Yıl: 1

Sayı: 17

Etilimci 28 4444 71 71 71 71 71

"Diğer yandan birleşik mücadelenin örgütlenmesi görevlerinin aciliyetini anlayanlar bakımından sorunun doğru kavranmasında netlik ihtiyacı vardır. Faşizme karşı özgürlük mücadelesinin ileri sıçratılabilmesi için devrimci önderliğin önünde duran, çözümüne yoğunlaşması gereken birleşik mücadelenin örgütlenmesi sorunu, birbiriyle ilişkili iki ayrı düzeyde kendini ortaya koyuyor. İşçilerin, emekçi memurların, gençliğin, kır ve kent yoksullarının parça parça birbirinden kopuk, dağınık, antifaşist savaşımının birleştirilip örgütlenmesi, sorunun birinci boyutunu oluşturan karmaşık ve kapsamlı, bir hamlede halledilmesi olanaksız bir görevdir. Çok zorlu, nispeten uzayan çabaları gerektirmektedir."

"Diğer boyutunu ise, komünist, devrimci, yurtsever, antifaşist parti ve örgütler arasında devrimci işbirliğinin örgütlenmesi oluşturuyor. Bu işbirliğinin düzeyi, kapsamı, örgütlenişi ve

tanımlanması tarafların tartışmalarına konu olabilir, olmaktadır da. Birleşik mücadelenin örgütlenmesi acil sorunu yansıtan iki boyuttaki devrimci görevler karşı karşıya getirilemeyeceği gibi bir ve aynı şeyler gibide ele alınmazlar. Burada atları arabaların önüne koymak zorundayız. Öncelikli görevlerin doğru saptanması ve çözümünde çok somut adımların atılması gerekir."

"Durum siyasal olarak ileri sıçramayı gerektiriyor. Devrimci örgütlerin belli başlı gelişmeler karşısında birleşik politik iradesini somutlaştıran bir merkez yaratmaları; semtlerde, fabrika ve işletmelerde, okullardan doğrudan doğruya yığınlar arasında, faşizmin saldırılarına karşı yığınların tepki ve öfkesini örgütleme yeteneğine sahip mücadele örgütlerinin inşa edilmesi sorumluluğunu kapsayan bir devrimci işbirliği, taraflar kesin bir kararlılık gösterdiği takdirde gerçek bir ilerleme olacaktır."

Özgür Atılım, sayı:9, 1 Haziran 96

Partizan Sesi

GERİ KALMAK
YOK
ŞUŞMAK ASLA!

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE YIL: 2 SAYI: 42 16-30 TEMMUZ 1996 FİYATI: 100 000 (KDV DAHİL)

"**Devrimci Güç Birliği**" çağrısındaki perspektifle sözkonusu güçler, bir cephe platformu ve örgütlenmesi planı ortaya koymaktadırlar. Duygusal değil, hemfikir olmadığımız için hayır diyoruz. Cephe, devrimimizin stratejik silahlarından biridir. Proletarya önderliğinde halk sınıf ve tabakalarının birleştirilmiş olmasını ifade eder."

"Örgütlerin 'ittifak'ı cephe yerine geçirilemez. Bu, cephenin güdükleştirilmesi, anlamsızlaştırılmasıdır..."

"Cephe konusunda bunları söylerken geçici ve kısmi anlaşmaları, eylem birliklerini red mi ediyoruz? Hayır. Eylem birlikleri Proletarya Partisinin çalışmalarına diğer devrimci güçleri katması açısından önemli bir yere sahiptir. Halkın birleştirilmesine hizmet yönüyle de önemlidir. Çeşitli hedeflere karşı ve içeriği bu hedeflerle şekillenmiş ve eylem birliği yapan güçlerin birbirlerinin örgütsel-siyasi bağımsızlıklarına saygılı olmalarını, kendilerini özgürce ifade etmelerini şart gören eylem birlikleri her zaman gereklidir. İçinden geçtiğimiz süreç açısından da yakıcı aciliyeti tartışma götürmeyecek oranda açıktır. 1 Mayıs '96 ve özgürlük tutsaklarının "merkezi koordinasyon" pratiği

eylem birliklerinin nasıl ele alınması gerektiğine iyi bir cevaptır. Maoistler, bu perspektifle eylem birliklerine açık oldukları gibi, gerçekleştirilmesi için de mücadele ederler. Dar grup çıkarlarıyla bunun önemini yadsıyanlara diün olduğu gibi bugün de karşıyız, karşı olacağız."

"Halkın devrimci eyleminin ilerletilmesi ve birleşmesinde devrimci eylem birliklerinin oynadığı rolün önemini '96 1 Mayıs'ında bir kez daha gösterdi. Reformist-revizyonist barikatı, senika bürokrasisini aşma, kitle hareketini devrimci kanallara bağlamada da devrimci eylem birliklerinin önemli bir işlevi vardır. Maoistler devrimci hareketin tümünden sorumluluk duyarlar. Pratik mücadeleyi örgütler arası rekabet olarak ele alan anlayışları reddederler. Düzene karşı devrimci güçleri devrimci temellerde harekete geçirmelerinde eylem birliklerine önem verirler, vermektelerdir."

"Devrimci Güç Birliği" projeleriyle, MLM ittifaklar politikasını bulanıklaştıran anlayışlara karşı çıkarken, eylem birliklerine evet diyoruz, dedik de."

Partizan Sesi
sayı:40, 16-30 Haziran 1996

"(...) '80 sonrası ikinci tasfiye sürecinin ortaya çıkardığı gelişmeler ve sonuçlar üzerine devrimci hareketin yaşadığı saflaşma liberal sol ile devrimci zemin arasındaki sınır çizgilerini oldukça kalınlaştırdı. 1 Mayıs '96 bu gerçekliğin de ifadesi olmuştur. Devlet ise bir yandan radikal devrimci hareketlere zorunu dakikleştirerek uygularken diğer yandan liberalleşen solun önünü dolaylı veya doğrudan müdahalelerle açmayı ihmal etmemektedir. Devletin topyekün savaş adımını atması en genel demokrasi mücadelesinde düzene muhalif güçlerin dayanışmasını zorunlu kılıyor. Ancak asıl önemlisi sömürgeci faşizme karşı Kürt Özgürlük Hareketi ile Türkiye Devrimci Hareketi'nin sağlam bir ittifak ilişkisi kurabilmesidir. Hareketimiz enternasyonalist bakış açısı ile bu birliğin oluşmasına özel bir önem vermiş ve çabalamıştır. Nihayet bu konuda TDH'nin kendi içindeki ve Özgürlük Hareketi ile arasındaki gereksiz bazı sürtünmeleri de aşmaya başlanmış ve ittifakın asgari zemini örülmüştür. Bu noktada ittifakın sağlıklı gelişebilmesi ve işlevsel olabilmesi şu olguların gözetilmesine bağlıdır. Öncelikle Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin taktikleriyle TDH'nin taktikleri birbiriyle aynı seviyede

olması beklenmemelidir, çünkü iki hareketin mücadelede elde ettiği konum aynı değildir. İkincisi, TDH'nin taktik bilinçle hareket edebilmesi bu konuda geçmiş zaafılarına aşarak, taktikte erken davranma veya geç kalma hatasına düşmemesi gerekir. TDH'nin ittifakının yürütmesi elbette bileşenlerinin taktik adımlarda yan yana gelebilmesine, bu da dönemi ve mücadele yöntemlerini kavrayışta belli bir örtüşmeyi sağlamalarına bağlıdır. Üçüncüsü ittifakın düzeyini bugün "cephesiz" diye nitelemek yerine, bu noktaya bir güç ve eylem birliği ile gelmeyi hedeflemek daha doğru olacaktır. Bütün bu olgular dikkate alınarak geliştirilecek bir ittifak ilişkisi bu ülkedeki reformcu hareketleri hareket geçirmenin, onların reformculuklarının sınırlarını zorlamanın da başlıca garantisidir. Tersine bu olgular gözetilmeden geliştirilecek taktik yönelişler reformcu hareketlerin devrimci hareketlerin aleyhine bir büyümesine ve ülkemizde siyasetin akış kanallarının Avrupa Solu bir

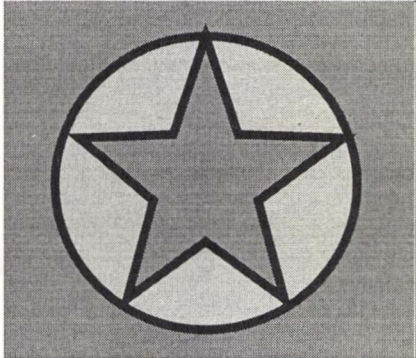
çizgiye doğru adım adım kaymasına yol açabilecektir.

"... Zorunluluğun bilince çıkartılması olarak niteleyebileceğimiz ittifak ilişkileri, somut koşulların her defasında somut analizine göre basitten karmaşığa, güç ve eylem birliğinden, her alanda birleşik cepheye doğru adım adım ilerletilmelidir. Düzenin güç merkezinde yaşanan dağılmanın derinleştirilmesi de buna bağlıdır. Düzen kendi güç merkezini yeniden çelikleştirmeye çalışıyor. TDH ve Özgürlük Hareketi'nin de devrimin güç merkezini oluşturmaya başlaması kaçınılmazdır. Devletin cezaevleri ile taktik düzeyde devrimciler arasında bir tür kader birliğini zorlamaya devam edecektir."

"Devrimci Harekte Eylül sonrası yaşanan saflaşma ve ittifaklara yaklaşımda belirli bir çerçeve çizilmesini zorunlu hale getiriyor. Siyasi ittifaklara iki farklı zeminde yaklaşmak, bugünkü

koşullarda zorunludur. Eylül sonrası gelişmelerin ortaya çıkardığı saflaşmaları dikkate aldığımızda ittifaklarda birinci zemin, tasfiye sürecinde liberal bataklığa düşmeyen güçlerin meydana getirdiği siyasi zemin olmalıdır. Bu yönde kalın çizgiler son yaşanan on yılda yeterince kalın çizilmiştir. Şüphesiz hala bulanık bazı noktalar vardır. Ancak ana karakter ortaya çıkmıştır. Düzeni sınırlara sürüklenmemiş devrimci güçlerle ittifak özel bir öneme sahiptir. Ve dönemin gerçek ihtiyacı bu ittifakları şekillendirmektedir.

"İttifakların diğer zemini genel demokrasi mücadelesi içine giren güçlerle yapılacak olandır. Bu ittifaklar daha geniş çevreleri kapsayacaktır. Fakat yapısından dolayı rolü sınırlı ve hareket yeteneği daha az, hatta belli eylemlerle başlayıp biten geçit ittifaklar olabilirler. Bu ittifak zemininde, mücadele tarzı ve yeteneği ölçüsünde liberalleşen sol da yer alacaktır. Fakat bu zeminde etkili adımlar atılabilsin, devrimci ittifakların sağlamlık ve gücüne bağlıdır. Bu güçler motor rolü oynadığı ölçüde genel demokrat alandaki mücadele gerçekten düzene karşı etkili olabilir. Aksi durumda düzeni zorlamayan "sakal bırakma" protestoları biçiminde yozlaşabilir."

Herşey iktidar için olmalı

Öcalan, birlik konusundaki düşüncelerini ise şu şekilde açıkladı: "Biz güç birliğine varız, hazırız. Bizim için isim önemli değildir. Demokratik İttifak Kongresi Partisi dedim. Daha iyi bir isim bulunursa ben bu ismi kabul etmeye varım. Yalnız Demokratik Muhalefet Meclisi bana biraz dar gibi geliyor. Neden Muhalefet Meclisi, neden Halkın İktidar Partisi olması. İşte asıl reformizm biraz burada gizlidir.

İktidar da içinde barındıran bir ad vermeliyiz. Çünkü devrimin atacağı her adım salt muhalefete yönelik değildir. Kesinlikle ilk adımlarda bile iktidar vardır. Bunu isimlendirecek bir ad daha doğrudur, bu devrimde terminolojiyi biraz daha doğru geliştirelim. Halk adına meclis, halk adına kongre, halk adına cephe ve bütün bu kelimelere varız."

Gerekirse taktik önderliği bırakabiliriz

Gelinen aşamada herkesin birlik istediğini, birliğin gereklerini yerine getirmeye çalıştığını, bu konuda gözle görülür bir çabayı ilk defa gördüğünü belirten PKK Genel Başkanı, kendilerinin üzerlerine düşen her türlü görevi yerine getirmeye hazır olduklarını söyledi. Tüm örgütlerinin programlarının aşağı yukarı birbirlerine benzediğini hatırlatan Öcalan, asıl sorunun günlük politikalara cevap verecek

taktik önderlikte yatacağını vurguladı. Bu konuda objektif olarak Kürdistan ve Türkiye'deki taktik önderliğin kendileri tarafından yürütüldüğünü vurgulayan PKK Genel Başkanı Öcalan, "Objektif olarak böyle olanı subjektif planla tamamlayalım diyorum size. Yani iradeyle, ortak karar gücümüzle sizinle bu taktik önderliği paylaşalım. Hatta mümkünse size bırakalım. Ben Türkiye günlük pratik sorunlarına da güç getirebilirim. Yapmazsanız yapacağım da. Buna gücüm de var, hazırlıklarım da. Ama peşinen söyleyelim; sizlerle yapmazsak hile sonuna kadar mütevaziyiz de. Daha fazla katkı sunmak boynumuzun borcudur ve öderiz de. Eleştirilerinizi de saygıyla karşılık veririz. Yeter ki gerçekleri fazla zorlamayalım" dedi. Öcalan, şu görüşleri dile getirdi: "Tekrar söyleyeyim, şu kadar yer benim olsun, şu kadar ağırlığım olsun demiyorum, buna ihtiyaç yok. Mesele geniş güçlerin birlikteliğini

sağlamaksa benden katkı isteyin. Dağda gerilla merkezi mi oluşmalı, günlük olarak emir verelim, yahut cephede ortak koordine merkezi mi, derhal gereken yapalım. Zindanlarda da gereken derhal yapalım, Avrupa merkezindeyiz. Avrupa'da rahatlıkla bunlar yapılır. Derhal ortak birlik kongresi oluşturun, bütün Avrupa'daki muhalefetin tek sesi olmaya çalışın, bu konuda bütün gücümüzü yine belirli çerçevede kullanmaya somuna kadar varız. Buna benzer diğer bazı ihtiyaçlar olur, araç gereç sorunları hatta maddi sorunlarımız olabilir. Eğer devrim için olacaksa bu konuda da üzerimize düşeni yaparız. Fakat tüm bunlar çok sevdalısı olduğunuz devrim için olmalı tabii. Reformizme güç çarçur etmelerine karşı sonuna kadar sıkı tedbirlerinizi alın, bunun en iyi koruyucusu da ben olurum."

PKK: A. Öcalan'ın MED-TV'deki konuşmasından... (Özgür Politika, 29 Haziran '96)

Teori ve Program Sorunları

EKSEN YAYINCILIK

EKİM 1. GENEL KONFERANSI

Değerlendirme ve kararlar

EKSEN YAYINCILIK

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

EKİM 3. Genel Konferansı

Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)

EKSEN YAYINCILIK

Halkın birliğini sağlayacak, geniş emekçi kesimleri mücadeleye içine çekecek araçlar olarak ortaya koyduğumuz örgütlenme modelleri, hem bugünün somutluğunu kucaklayacak, hem de yarının örgütlenme ihtiyaçlarına da hizmet edecek örgütlenme biçimleridir. Bugün için gerek soldaki, gerekse de örgütsüz kesimler içindeki duyarlı, sorumlu grup ve kişileri bir araya getirecek olan örgütlenmeler, aynı zamanda örgütsüz, bugüne kadar sorunları, talepleri için bir mücadeleden uzak durmuş çeşitli kesimleri örgütlemenin de araçları olacaklardır. Çelişkilerin hızla keskinleşip saflaşmaların ortaya çıktığı bu süreç, yarın, büyüyen bir savaşı, halk ile oligarşinin artan şiddette, yaygınlıkta ve kesintisiz tarzda savaşmasını getirecektir. Halklar ve tüm halk güçleri bu duruma gerek örgütlenme ve gerekse de bilinç anlamında hazırlıklı olmak durumundadır. Birlik beraberlik, halkı, kitleleri örgütleyecek, taban örgütlenmeleriyle varolacak modeller önermekteki ısrarımızın bir nedeni bugünkü somut duruma bir diğer nedeni de budur.

Bugünün somutluğunda oligarşinin pervasızlığı kaynağını halk güçlerinin dağınık yapısından almaktadır. Halklar ve tüm halk güçleri bu gerçekten hareketle bugünden birleştirilebilmeli ve bu konuda mesafeye alınmalıdır.

Yarının garantisi bugünden bu adımları atmak, belirli zeminleri oluşturmak, birlikte mücadeleyi öğrenmek ve öğretmektir. Dahası bu birliklerin kalıcı olabilmesi öncelikle "birlikte pratik" yapmanın sonucu olacaktır.

Yarın ne olacağı, bugünden ortaya çıkacaktır.

Tutsak aileleri ve yakınları çerçevesinde oluşturulan birlik örneğinde olduğu gibi, altına imza attığımız bir birlik için kendimizi tereddütsüzce ortaya koyarız. Aman "birlik değil, bizim imzamız öne çıksın" gibi kaygılar duymayız. Ama uzun vadeli bir bakış açısını da asla elden bırakmamak durumundayız. Bu birlik bugün vardır, ama yarın olacağını garanti bir yerden sonra yoktur.

Biz bu ya da herhangi bir başka birliğin kalıcı olması için sonuna kadar çaba sarfederiz. Ancak bu duyarlılığın ve sorumluluğun muhataplarımız tarafından gösterileceğinin de bir garantisi yoktur. Türkiye solunun en azından bugünkü durumu bu konuda çok fazla emin olmamıza imkan verecek bir tablo sunmamaktadır.

Bu yüzden de, Cepheler, Meclisler esas olarak bir istikrar garantisi olmayan ve kendi içinde zaten bir darlık taşıyan "solun birliği" olarak değil, taban örgütlenmeleri üzerinde yükselmelidir. Bugünü kurtarmak için görünüşte kalacak birlikler oluşturmak yerine, Cephe ve Meclisleri daha sabırlı, kitleleri örgütleyen bir çalışma tarzıyla oluşturmayı önümüze koymalıyız.

Bunu yaparken hiç bir aşamada sola yönelik bir dışlama tavrı söz konusu olmamak durumundadır. Tersine solun "birlik hastalıklarını" aşmaya yönelik ideolojik ve pratik çabamızla birlikte, hep onları bu örgütlülüklerin içine çekmeye çalışan, güçlerimizin düşmanın karşısında yanyana savaşını amaçlayan yaklaşımlarımızı da aynı sabırla sürdürmeliyiz.

(Devrimci Sol, Sayı:8, Temmuz '96)

kurtuluş

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

"...Bizim birlik modellerimiz yanlış bulunabilir. İçeriğiyle, isimleriyle tartışılabilir. 'Ya bizim dediğimiz olur, ya da olmaz' gibi bir saplantı içerisinde değiliz. Yaklaşımımızın temel halkası, düzen karşıtı bütün güçleri birleştiren, savaştıran, legal, yarılegal, illegal her alanda, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki bütün devrimci sol güçleri birleştirebilmek ve iktidara merkezi darbeler vurarak zafer yürüyüşünü hızlandırmaktır.

Kimi siyasetler Demokratik Muhalefet Meclisi önerimizde 'muhalefet' ifadesine itiraz etmekte, bunu iktidarı istememek şeklinde yorumlayarak karşı çıkmaktadır. Belirttiğimiz gibi kelimelerle ifade edilen biçimselliklerin peşinde değiliz, bir avuç suda fırtına koparmak gibi, hiçbir niyetimiz yok. Demokratik Muhalefet Meclisi, iktidarı alacak, doğrudan iktidar için savaşan bir kurum değildir. Legal platformda kendi meşruluğunu dayatarak oluşturulacak böyle bir kurum, kuruluşu, yapısı ve işleyişi gereği bu iktidar organı olamaz. Bu şekilde düşünmek iktidar alternatifi ve iktidarı alacak devrimci örgütleri legalliğe teslim etmek ve tasfiye etmek anlamına gelir. Demokratik Muhalefet Meclisi, adında ifadesini bulduğu gibi, düzene karşı demokratik muhalefeti örgütleyecek ve bütün muhalif güçleri kendi bünyesinde toparlayacak tekmerkezden yönlendirilmesini sağlayacaktır. Bu meclis, örgütlü güçler yanında, bütün demokratik güçleri, hatta tek tek

kişilere varıncaya kadar dağınık halk güçlerini örgütleyecek, halkın en azından demokratik mücadeleye, hak ve özgürlükler savaşında karar sürecine katılmalarını sağlayacaktır. Nasıl ki, yüzlerce demokratik, mesleki örgütler iktidar organları değilse, doğrudan iktidar için savaşmıyorlarsa bu meclis de belirli farklılıklara rağmen, öz olarak bu kapsamda düşünülmelidir. Buna rağmen, kavramlar üzerinde durmuyoruz. 'Muhalefet' yerine isteyen başka bir isim de bulabilir, çok önemli değil. Sorun bütün muhalif güçleri birleştirmek, hareket ettirmek ve meşruluğunu sağlamaktır.

Faşizmin, tüm güçleriyle, yeni provokasyonlarla saldırılarını sürdüreceği ve devrimci halk güçlerinin mücadelesini geriletme isteği açıktır. Bugün, bölünmüş, parçalanmış ve merkezilikten yoksun bir şekilde süren karşı koyuşta çok daha uzun süre karşı konulamaz ve faşizmin halkı sindirme programı bozulamaz. Birlik üzerine küçümsememeyecek oranda çok şey söylenirdi. Kimin nerede ve nasıl duracağı artık netleşmeli ve pratik adımlar atmalıyız. Küçük hesaplarla, oyalamalarla zaman öldürecek lüksümüz yoktur..."

(Kurtuluş, Sayı: 51, s. 4)

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Sayı:148, 1 Temmuz '96, Başyazı

Güç birliğinin sorunları ve komünistlerin görevleri

Çok parçalılıktan öteye aşırı bir iç kopukluğu yaşamak, yakın zamana kadar devrimci hareketin temel bir zaafiyet durumundaydı. Hareketin küçük-burjuva kimliğiyle, bu kimliğin ürünü politik kültürle yakın bir ilişkisi olmakla birlikte, sözü edilen aşırı kopukluğun tek nedeni bu değildi. Bunun 12 Eylül sonrasının kitlelerden

kopma, güçten düşme ve bunun sonucu olarak iddiasızlaşma olgusuyla da yakın bir bağı vardı. Uzun yıllar kitlelerden kopuk kalmak, dolayısıyla siyasal mücadele sürecini etkileme yeteneğini de yitirmek, beraberinde, devrimci siyasal mücadelenin her zaman için temel bir ihtiyacı olan tüm devrimci kuvvetlerin güç ve eylem

birliği sürecine ilgisiz kalmayı da getirebilmiştir. Güç ve eylem birliği sorunlarının tam da Gazi Direnişiyle birlikte gündeme zayıf da olsa yeniden girmesi bu açıdan dikkate değerdir. Kitle hareketinde politizasyon ile bunun devrimci örgütler için bir güçlenme zeminine dönüşmesi, devrimci mücadelenin sorunlarına, bu arada güç

ve eylem birliği sorununa da artan bir sorumlulukla yaklaşmaya uygun bir ortam yaratmış oldu. Yine de '95 yılı için bu daha çok belirli semtlerle ve bu semtlerde çalışan devrimci örgütler arası yerel ilişkilerle sınırlı kaldı. Kaldı ki, bu sınırlı gelişmenin paradoksal bir yanı da vardı. Aynı olumlu sürece küçük-burjuva rekabetçiliği, grupçu çekişme ve didişmeler türünden geleneksel zaafılar da eşlik etti. Örgütlerin geleneksel kimliği ve kültürü kadar semtlerin sosyal-kültürel ortamı da, gelişen birlik eğilimini gerisin geri kendi içinde boğan bu zaafıları depreştirdi.

Fakat '96'nın hızlanan olayları, kitle hareketindeki yeni çıkışlar, devrimci hareketin bu gelişmeler içinde tuttuğu yer ve nihayet sermaye iktidarının bu gelişmenin önünü kesmek üzere son aylarda başlattığı genel karşı saldırı, değişik yönlerden, güç birliği sorununu gündeme sokan, onu acil bir ihtiyaç haline getiren bir etkide bulundular.

Devrimci güç ve eylem birliğine yönelik son gelişmeleri kendini dayatan bu ihtiyaca bir yanıt olarak değerlendirmek gerekir. Gelişmelerin basıncı, içinden geçilmekte olan çatışma döneminin kritik mahiyeti ve bunun beslediği devrimci sorumluluk bilinci, devrimci parti ve örgütleri bu doğrultuda harekete geçmeye zorladı. Haziran ayı içinde başlayan görüşmeler geçtiğimiz günlerde yayımlanan bir bildiriyle kamuoyuna da duyuruldu. DHKC, EKİM, MLKP, TKP/Kıvılcım, TKP/ML, TDP, TİKB, ERNK ve DHP adına yayınlanan bu ortak bildiride, halen sürmekte olan görüşmelerle, devrimci parti ve örgütler arasında bir mücadele ve eylem birliğinin hedeflendiği açıklandı.

Bu devrimci siyasal mücadele açısından son derece önemli bir olumlu adımdır. Kuşkusuz görüşmeler henüz sürmektedir ve sorunun bir sonuca bağlandığını söylemek için vakit henüz erkendir. Geleneksel örgütlerin bilinen zaafıları, bu zaafaların 1 Mayıs'ı izleyen günlerdeki iç karartıcı tezahürü, birliği gerçekleştirme sürecinin sancısız gerçekleşeceği konusunda hayallere yer olmadığını gösteriyor. Fakat yine de sürecin başlamış olması başlı başına olumlu bir gelişmedir. Bu, gelinen yerde bu sorumluluktan artık geri durulmadığını göstermektedir. Devrimci parti ve örgütlerin güç ve eylem birliği devrimci siyasal mücadeleyi ileriye taşımada önemli bir olanaksa eğer, bu olanağı gereğince kullanabilmek de ancak önemine uygun bir çaba ve iç mücadelenin sonucu olarak mümkün olabilecektir.

Öncelikle altını çizelim ki, devrimci örgütler güç ve eylem birliğini gerçekleştirmek doğrultusunda somut çalışmalara girşerek, yalnızca bugüne kadar ihmal ettikleri bir devrimci sorumluluğun gereklerini yerine getirmiş oluyorlar. Bir başka ifadeyle, sorun devrimci açıdan, devrime ve emekçi yığınlarına karşı sorumluluk açısından ele alındığında, yapılan bir yükümlülüğün gereklerini yerine getirmeye çalışmaktan başka bir şey değildir. Dolayısıyla, birlik sürecine katılmak fedakarlık ya da lütufkarlık değil, bugüne kadarki duyarsızlığın ve sorumsuzluğun nihayet bir yana bırakılması anlamına gelmektedir. Bu noktanın altını çiziyoruz; zira bunun bilincinde olmak, soruna ve sorumluluğa bu açıdan yaklaşabilmek, birlik görüşmeleri sürecinin olumlu bir sonuca bağlanmasını önemli ölçüde kolaylaştırır.

Tüm devrimci kuvvetler arasında sağlanması gereken güç birliği devrimci siyasal mücadelenin temel ve bugün için ayrıca çok yakıcı bir ihtiyacı olduğuna göre, komünistler de soruna bunun gerektirdiği bir duyarlılık, gayret ve sorumlulukla yaklaşabilmelidirler. Dahası bu konuda örnek ve sürükleyici bir rol oynamalıdır. Sürükleyicilik burada geleneksel darkafalılığa özgü bir "önderlik iddiası" biçiminde değil, fakat birliğin

gerçekleşmesi için azami çaba, fedakarlık ve özen olarak anlaşılmalıdır. Gerçek bir önderlik konumu, kapasitesi ve yeteneği, kendisini, doğru bir politik çizginin ötesinde, tam da bu alanlardaki pratik tutumda ortaya koyar.

Başlanmış bulunan sürece komünist militanlar özel bir ilgi göstermeli ve bu ilgiyi buldukları alanlardaki tüm devrimci militanlara ve devrimci örgütlerin tabanını oluşturan kitlelere yaymalıdırlar. Bugün için güç birliğine yönelik en acil pratik görevlerden biri budur. Birlik doğrultusundaki gelişmelerin devrimci tabana maledilmesi ve bunun birliğin olumlu bir sonuca bağlanması doğrultusunda bir basınca dönüştürülmesi sürecin seyrini kolaylaştırır. Kaldı ki güç birliği alanındaki zaafın sadece örgütlerin merkezi politikalarından kaynaklandığını sanmak da bir yanılgıdır. Tabandaki kadro ve sempatanlar da bu zaafa uygun bir politik kültürle yoğrulmuştur. Grupçuluk, önyargılar, rekabete ve didişmeye eğilim, tabandaki devrimci kadrolara da egemen bir kültür, bir davranış tarzıdır. Dolayısıyla birlik mücadelesini devrimci tabanda da etkili bir biçimde sürdürmek gerekir.

Hemen ekleyelim ki, içinde bulunduğumuz yılın kitlesel çıkışları, bu çıkışlar içindeki devrimci buluşmalar ve ortak davranışlar, tabanda, devrimci güç ve eylem birliğine uygun bir ortam yaratmış bulunmaktadır. Bundan en iyi biçimde yararlanmak, bu ortamı amacına uygun bir biçimde değerlendirmek her alandaki komünist militanların görevidir. Devrimci parti ve örgütlerin güç ve eylem birliği girişimlerini kamuoyuna açıklamış bulunmaları bunu ayrıca kolaylaştıran bir etkide bulunacaktır. Bu imkan daha bilinçli bir biçimde kullanılmalıdır.

Son siyasal gelişmeler, özellikle 1 Mayıs'ı izleyen genel karşı-devrim saldırısı, devrimci cepheye güç ve eylem birliğini yakıcı bir ihtiyaç haline getirdi. Zira devletin kaybettiği mevzileri geri almayı amaçlayan bu genel karşı saldırısını püskürtmenin temel önkoşullarından biri de mevcut devrimci kuvvetlerin olanaklı en ileri bir düzeydeki mücadele birliğidir. Bu yalnızca birleşik bir direniş odağı yaratmak yoluyla, güç dengesini devrim cephesi lehine güçlendirmekle kalmayacak, fakat yansırı, daha geniş kitlelere moral ve cesaret kazandırarak genel direnme gücünü çoğaltacak, direniş saflarını hızla genişletecek, bu arada toplumsal muhalefeti düzenin icazet sahasına hapsedmeye çalışan reformist odakların etkisizleştirilmesini de kolaylaştıracaktır. Komünistlerin birlik sorununa artan bir vurgu yapmaları, genel bir zaafın giderilmesinden öteye, bu güncel gerçeklerle de yakından bağlantılıdır.

Fakat öte yandan, devrimci güç birliğinin devrimci mücadele süreçlerini daha ileri noktalara taşımamanın olanaklarından yalnızca biri olduğunu gözönünde bulundurmak, buna olduğundan fazla bir anlam ve işlev de yüklememek gerekir. Dün olduğu gibi bugün de genel devrimci siyasal mücadele sürecinin en temel zaafı, işçi sınıfı hareketinin devrimci bir mecraya hala da geçememiş olmasıdır. Mücadele, temelde ve son tahlilde, sınıflar arasında geçmektedir. Devletle devrimci kuvvetler arasındaki çatışma bunun ön plandaki politik bir yansımasıdır. Fakat eğer işçi sınıfı ve emekçiler bu mücadelede etkin ve dolaysız bir biçimde yer almıyorlarsa, devrimci kuvvetler açısından mücadele güçsüz ve etkisiz olmakla kalmayacak, sağlıksız zeminlere kaymaya da müsait olacaktır.

Elbette devrimci güç ve eylem birliğinin kendisi, işçi sınıfı ve emekçilerin daha geniş kesimlerini devrimci mücadele sahnesine çekme, bunu kolaylaştırma ana amacına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu açıdan düşünüldüğünde, iki alandaki görev ve sorumlulukları karşı karşıya koymaya

kalkmak kadar anlamsız bir davranış olamaz. Ama buna rağmen konuya değinmemiz nedensiz de değildir. Gerek devrimci demokrat örgütlerin sınıfa uzaklıkla aynı anlama gelen geleneksel halkçı politik kimliği, gerekse Gazi Direnişini izleyen dönemde bunun yeni bir güçle depremiş olması gerçeği, devrimci mücadelenin bugünkü en temel zaafına doğru bir biçimde işaret etmemizi zorunlu kılmaktadır. Komünistler için bunun karartılmasına izin vermemek apayrı bir önem taşımaktadır.

Yineliyelim ki, bugünkü mücadelenin en temel zaafı, işçi sınıfının kendi devrimci kapasitesini siyasal sahnede henüz ortaya koyamamasıdır. Türkiye gibi bir ülkede, devrimci süreçlere gerçek bir güç ve belli bir istikrar kazandırmanın, kent yoksulları ve kamu emekçileri için bir önderlik eksenini yaratmanın, Kürt ulusal hareketi önünde yeni devrimci ufuklar açmanın bundan başka bir yolu yoktur. Hiçbir birleşik siyasal güç, devrimcileşmiş ve kendi devrimci öncüsünü bulmuş bir işçi sınıfının oynayabileceği bu nesnel rolü onsuz ve ona rağmen oynayamaz. Siyasal mücadele temelde bir sınıflar mücadelesi ise ve Türkiye'nin modern sınıf ilişkileri ortamında sermaye sınıfına karşı emekçiler ve ezilenler cephesine önderlik etmek kapasitesine sahip tek sınıf işçi sınıfı ise, sorunun başka türlü anlaşılması zaten mümkün değildir.

Bu vurgu, devrimci örgütlerin güç ve eylem birliğinin önemini hiçbir biçimde azaltmıyor. Yalnızca bu taktik adıma doğru ve sağlam bir genel perspektif içinde bakma olanağı sağlıyor. Bu ise, komünistlere, bir yandan güç ve eylem birliğine yönelik sorumluluklarına en sıkı biçimde sarılma, fakat öte yandan bunu genel stratejik hedeflerine ulaşmalarını kolaylaştıran bir olanağa dönüştürme perspektifiyle hareket edebilme sorumluluğu yüklüyor.

Aynı şekilde bu, komünist hareketin kendi gündemi ile devrimci güç birliği arasındaki ilişkiye de ışık tutmaktadır. Her ciddi siyasal akım için kendi bağımsız çalışması ve gündemi her zaman için esastır. Komünistler bunu bir an olsun unutamazlar. Dahası, ilk bakışta çelişkili gibi görünse de, güç birliği içinde etkin bir biçimde yer alabilmek ve belirgin bir rol oynayabilmek de bu bağımsız konum ve çalışmaya sıkı sıkıya bağlıdır. Fakat eğer güç ve eylem birliği ihtiyacı ve olanağı nesnelse, bu zaten farklı örgütlerin gündemlerinin mücadelenin genel seyri üzerinden bir dizi noktada örtüşebilmesi olanağının da nesnel varlığı anlamına gelir. Dolayısıyla, birliğin gerekleri ve genel çıkarları adına bağımsız çalışma ve gündemlerden vazgeçmek nasıl manasız bir davranışsa, aynı şekilde, bağımsız çalışma ve gündem adına güç ve eylem birliği ihtiyacını görmezlikten gelmek ya da ona hak ettiği önemi vermemek de aynı ölçüde manasız bir davranış tarzıdır ve devrimci sorumlulukla bağdaşır bir yanı yoktur.

Her birlik girişiminde olduğu gibi, devrimci örgütler arasındaki güç birliği girişimi içinde etkin biçimde yer almak da temelde bir özgüven sorunudur. Bu ortak eylem süreci, sadece devrimci mücadeleyi güçlendirmekle kalmayacak, fakat aynı zamanda farklı örgütleri bizzat birleşik mücadelenin pratiği içinde birbirlerinin tabanları karşısında bir sınamadan geçirecektir. Komünistler bu noktada tam bir güvenle hareket etmelidirler. Güç birliği sürecinin devrimci tabandaki önyargıların kırılmasına, böylece farklı örgütlerin, bunlar arasındaki gerçek farklılıkların önyargısız olarak değerlendirilebilmesine, teorinin ve pratiğin gerçek ölçüleriyle yerli yerine oturtulabilmesine hizmet etmesi için çalışmalıdır.

SSK Kurultayı toplandı:

Komünist ve Devrimci İşçiler Meydanı Reformistlere Bırakmadı!

Komünistler yasağcı tutuma karşı önden uyarılmışlardı:

İşçi platformuna bürokrat yasağı

Bilindiği gibi İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İİSSP) 14 Temmuz'da bir SSK Kurultayı düzenliyor. İİSSP yönetimi hazırlık çalışmaları süresince kurultay gündemini SSK'nın özelleştirilmesiyle sınırlamakla kalmadı, yanısıra kurultay çalışmasını EP ve İP gibi reformist partilerin hizmetine sunmak için bir dizi yasağcı tedbir aldı. Disiplin kisvesi adı altında alınan bu tedbirlere göre, kurultaya katılım belirlenmiş delegelerle gerçekleşecek ve önceden saptanmış konuşmacılar dışında kimseye söz hakkı verilmeyecek. Bir işçi platformunu reformist akımların tekeline alabilmek için başvurulan bu tür özel önlemlere bugüne kadar üst kademe sendika bürokratları bile cesaret edememişlerdi. Ama reformizmle kader birliğini kendi ideolojik eğilimlerine ve çıkarlarına uygun bulan ara kademe bürokratları böylesi bir gericiliğe cesaret edebiliyorlar!

Savunulan tavrın, alınan tedbirlerin hiçbir meşruiyeti yoktur. Sendikalar işçi örgütleridir ve kurultay sendika şubeleri adına düzenleniyor. Sendikalar adına düzenlenen her toplantıya ise bu sendikalarda örgütlü her devrimci eğilimden işçilerin hiçbir sınırlama olmaksızın katılma hakkı vardır. Aynı şekilde, çeşitli devrimci siyasal eğilimleri temsil eden işçiler bu tür platformlarda söz alıp görüş açıklama hakkına da sahiptirler.

Ara kademe bürokratları bu hakkı yalnızca yasal reformist partilere tanıyorlar. Tıpkı düzen temsilcileri gibi onlar için de yasal olmayan devrimci akımlar meşru da değildir. Düzenin "terörist örgütler" propagandası bu bürokratların dilinde "başbozuk örgütler" olarak yankılanıyor. "Disiplin önlemleri" devrimci örgütlere, işin aslında devrimci taban inisiyatifine karşı alınıyor. Ara kademe bürokratları komünist ve devrimci işçileri işçi örgütlerinden ve platformlarından dışlayabileceklerini zannediyorlarsa çok yanılıyorlar. Devletin ve üst kademe sendika bürokratlarının başaramadığı şeyi onlar hiç başaramayacaklardır.

İİSSP yönetiminin kurultay hazırlıkları süresince faşist rejimin genel plandaki saldırılarına sessizliği ve bu saldırının aynı günlerde odak noktasını oluşturan zindanlardaki direnişlere ilgisizliği de dikkate değerdir. Sınıfa yönelik iktisadi-sosyal saldırılarla bu genel saldırı arasındaki bağı ve bütünlüğü kurmaya, buna uygun bir çalışma ve eylem planı izlemeye yönelik öneriler karşısında gerici bir direnç gösterilmiştir. Bu gerici direnci

gösterenler bir de utanmadan ezilenlerin öncüsü olan işçi sınıfı adına hareket ettiklerini, sınıfın gündemini başka şeylerle dağıtmamak gerektiğini söyleyebiliyorlar. 13 Haziran'daki hazırlık toplantısında bu gerici tavır devrimci işçi temsilcileri ve bazı sendikacılar tarafından sert bir biçimde teşhir edilmişti. Aynı tavır 9 Temmuz günü gerçekleşen son toplantıda yeniden gündeme geldi. Bu bürokratlar, açlık grevlerinin ölüm sınırına yaklaştığı bir sırada verebilecekleri desteği bir basın açıklaması yapmak ve gazeteye ilan vermekle sınırlayabildiler. En iyi yanıtı da, işçi sınıfının faşist teröre karşı nasıl bir davranış çizgisine çekilmesi gerektiğini Tuzla Deri işçilerinin politik grevi üzerinden örnekleyen Deri-İş Tuzla Şubesi başkanı Musa Servi'den aldılar.

İşçi sınıfının dikkatini kendi dar ve günlük çıkarlarıyla sınırlamaya kalkmak büyük bir gericiliktir. SSK'nın tasfiyesi, başta özelleştirmeler, sosyal hak gaspları, sendikasılaşdırma ve devlet terörü olmak üzere sermayenin sınıfa ve emekçi kesimlere dönük topyekün saldırısının bir parçasıdır. Saldırının herhangi bir parçasına ilişkin yürütülen mücadelelerin etkin olabilmesi, bu bütünlüğün gözetilmesinden geçmektedir. SSK'nın özelleştirilmesine karşı mücadele ile devlet terörüne karşı mücadele birbirinden kopartılmaz. Zira sermaye, devrimci güçlere yönelik saldırıları ile kitleleri ve bu arada sınıfı öncüsüz ve savunmasız bırakmak istemektedir.

Bugün faşist sermaye düzeni tarafından giderek azgınlaştırılan terör ve baskı uygulamalarının hepsi işçi ve emekçi kesimlerin mücadelesini yalnızlaştırmak, sınıf hareketinin birleşik-militan ve böylece de etkin bir karakter kazanmasını önlemek amacıyla bağlanmaktadır. İşçi ve emekçilerin tüm kazanılmış haklarına yönelen, çalışan yığınlarla en ağır sömürü koşullarını dayatan, ezilenleri dipsiz bir zulümle zapturapt altına almaya çalışan bu kapsamlı saldırıların karşısına proletarya bağımsız politik sınıf tavrıyla çıkmalıdır. Bu başarılmadıkça, değil SSK'nın tasfiyesini engellemek, en sıradan bir mevziyi korumak dahi mümkün olmayacaktır. İşte tam da bu nedenle bugün temel ve acil görev devrimci sınıf tavrını en geniş işçi tabanına yaymaktır. En geniş sınıf kesimlerinin militan ve politik direnişini örgütlemektir. Her türlü araç ve olanağı bunun hizmetine koşmaktır.

EKİM, sayı: 148, 1 Temmuz 1996

İSSP, KESK, Emekli-Sen ve Tabibler Odası tarafından düzenlenen SSK Kurultayı 14 Temmuz Pazar günü gerçekleşti.

Kurultay'a yaklaşık 500 kişi katıldı. Ön çalışmalarında belirlenen 1050 delegeden sadece 300 kadarı Kurultay'a geldi. Bunun dışında kalan 200 katılımcı Kurultay'a fiilen dahil oldu.

Kurultay düzenleyicileri Kurultay'da delegasyon sistemi uygulamak istiyorlardı. Katılımcı her sendika şubesine verilecek belirli sayıda delege kontenjanı üzerinden Kurultay gerçekleşecekti. Belirlenen delegelerin dışında hiç kimse Kurultay'a katılamayacaktı. Ayrıca Kurultay'da yapılacak konuşmalar da önceden belirlenmiş durumdaydı.

Kurultay ön çalışmalarına, delege dağılımına ve konuşmacı listesine bakıldığında bu yasağcı tavrın EP ve İP gibi reformist partilerin hizmetinde olduğu görülmektedir. Kurultay bu reformist gruplara yeni yaşam alanları açan bir platforma dönüştürülmeye çalışılıyordu.

Ancak, Kurultay düzenleyicilerinin yasağcı tavrı tutmadı. Daha Kurultay'ın başlangıcında Tuzla deri işçileri ve komünistler, yaklaşık yüz kişilik bir grupla, yasağcı mantığı fiilen aştılar. Düzenleyici komitenin tüm engelleme çabalarına ve girişe kurulan iki barikata rağmen Tuzla deri işçileri ile komünistler omuz omuza "Kahrolsun Sendika Ağaları!" sloganı ile içeri girdiler. Kurultay'a getirilmeye çalışılan sınırlamayı fiilen aştılar.

Komünistler Kurultay'a hemen hemen tamamı işçilerden

oluşan 60'ın üzerinde bir katılım sağladılar. Devrimci sınıf politikasının temsilcisi olarak çeşitli fabrikalardan gelen komünist işçiler gerek sayısal olarak, gerekse de politik müdahaleleriyle Kurultay'ı kendi egemenliği altına almaya çalışan reformist barikatın karşısında ihtilalci güçlerini ortaya koydular. Örnek

mücadeleleriyle sınıfın onurunu temsil eden Tuzla deri işçileri ile ortak tutum alan komünist işçiler, reformist gericiliği büyük ölçüde püskürttüler. Sergiledikleri performans ve kararlılıkla, meydanın politika yasağcısı reformistlere, uzlaşmacılara, mücadele kaçkınlarına bırakılmayacağını gösterdiler. Kurultay'da ortaya konulan devrimci etkinlik, sınıf tabanında küçümsemeyecek bir güce erişen komünist işçilerin önümüzdeki süreçte reformist barikate giderek daha fazla zorlayacağını, kararlı bir tarzda yürütülen ihtilalci sınıf politikasının sonuçlarının mutlaka alınacağını habercisi oldu.

Kurultay'ın açılış konuşmasını Haber-İş Şube Başkanı Levent Dokuyucu yaptı. Tuzla deri işçilerinin ve komünistlerin Kurultay'a fiili katılımları karşısında sıkıntısını saklayamayan Dokuyucu, ısrarla Kurultay'ı düzenleyenlerin bürokrat olmadığını vurgulamaya çalıştı. Yasağcı yaklaşımlarını da; İSSP'nin çalışmalarına katılım düzeyi ve aldığı kararları hayata geçirme oranı ile açıklamaya çalıştı. Dokuyucu'nun konuşmasına en güzel yanıt yine Tuzla işçisinden geldi. Tuzla deri işçileri adına yapılan

Kurultay'dan İzlenimler... Kurultay'dan İzlenimler... Kurultay'dan İzlenimler...

ZAFER (PTT İşçisi):

“Çocukları işçi, emekçi ve devrim adına onca zulme direnen ailelere söz hakkı tanımak istemediler!”

Kurultay'ın başlama saatinde Petrol-İş'e gittiğimde 100'ü aşkın işçinin içeri alınmadığını gördüm. “Sizler delege değilsiniz, içeri giremezsiniz” gibi laflar savuruyorlardı. Bizim cevabımız; “madem ki bu kurultay işçi kurultayı, bizler işçiyiz, neden içeri alınmıyoruz?” oldu.

O sırada direnişçi Tuzla deri işçileri geldi. İlk bakışta bile dayanışmanın ve kararlılığın had safhada olduğu anlaşılıyordu. “Yaşasın İşçi Sınıfının Birliği!”, “Kahrolsun Sendika Ağaları!”, “Tuzla Deri İşçisi, Direnişin Simgesi!”, “İşçiler İçeri, Bürokratlar Dışarı!” vb.

sloganlarla Kurultay binasının önüne geldiler. Onları alkış ve sloganlarla karşıladıktan sonra hep birlikte kapıya dayandık. Bizleri salona sokmamak için kapıya 15-20 kişi arası adam koymuşlardı. Ama böyle militan bir güçle karşı karşıya kalacaklarını hesaba katmadıkları belliydi. Barikatı fazla zorlanmadan geçtik ve kendimizi Kurultay salonunda bulduk.

Sloganlar salonda da atılmaya devam ediyordu. Salona girili daha bir kaç dakika olmuştu ki, beni barikattan tanıyan bir şahıs, barikatın yarılmasını sindirememiş olsa gerek ki, öfkesini benden çıkarmak istercesine üzerime saldırdı. Arkadaşlar olaya müdahale edip bir takım olayların çıkmasına imkan vermediler. Çünkü bizim işçiler olarak orada bulunma sebebimiz belliydi. Haklarımızın gaspına mücadele etmemek, demokratik ve sendikal haklarımızın çiğnenmemesi, örgütsüzleştirmeye son vermek gibi haklı taleplerimizi duyurmak ve korumak gibi hedeflerimiz vardı. Başından beri huzursuzluk çıkarmak için çalışan karşı taraftı.

Ayrıca bizim işçiler olarak, büyük önemi olan cezaevlerindeki ölüm oruçlarına ve dışarıda devam eden faşist baskılara karşı daha duyarlı davranılması için acil taleplerimiz de vardı. Bu talepleri duyurmak için oradaydık. Ama sözde emekçi, sözde işçiden yana olan bazı partiler oraya egemen olmak gibi bir niyet taşıyordu. İşçi Partisi Başkanı Doğu Perinçek kürsüyü işgal ettiği sürece sınıf düşmanı tutumuyla işçilerin taleplerini ve konuşma haklarını bilinçli bir

şekilde gaspetti. Kurultay yöneticileri bu duruma bile bile müdahalesiz kalıp göz yumdular. Çünkü bu onların da işine geliyordu. Haklarının çalındığını anlayan işçiler tepkilerini “Partilere Değil, İşçilere Söz Hakkı!”, “İşçi Kurultayı İşçindir!”, “Hainler Dışarı!” gibi sloganlarla dile getirdiler. Perinçek kürsüden yuhalanarak indirildi.

Tutuklu aileleri de bu zihniyete tepki gösterdi. Öyle ya, çocukları işçi, emekçi, devrim adına içeride onca baskıya, zulme direniyorlardı. Meydanlarda işçiden, emekçiden, devrimden yana naralar savuran bu partilerden beklentilerini dile getirmek durumundaydılar. Ne var ki söz alma istekleri Kurultay divanı tarafından reddediliyordu. Bunun üzerine işçilerdeki tepkiler büyüdü. İşçilerin desteği ile ailelere verilen birkaç cümlelik söz hakkı dahi divan tarafından sürekli müdahalelerle engellenmeye çalışıldı.

Ailelerin, işçilerin söz hakları sürekli engellendiği gibi, işçiler tarafından verilen öneriler dikkate alınmadı, okunmaya dahi tenezzül edilmedi. Tıpkı Perinçek gibi yalana dayalı, gerçeklerle bağdaşmayan politik laflar sarfeden EP Genel Başkanı Levent Tüzel'in konuşmaları da aynı şeyi gösteriyordu. Reformistler İşçi Kurultayı'nın amacını saptırıp, parti kurultayı havasına sokmak istediler. Siyasi geleceklerini sendika ağalarına dayatan bu partilerin başka temelde hareket etmeleri zaten beklenemezdi. Siyasi zihniyeti bozuk olan parti liderlerine sormalıyız. Hangi temele, hangi mantığa dayanarak işçi-emekçi önderi olmak iddiasındasınız? Mücadele uğruna şehit düşen insanlara sahip çıkmayan, direnen insanları desteksiz bırakan bu zihniyet Kurultay süresince bilinçli olarak devrimci işçilerle münakaşa çıkarmıştır. Kurultaya girerken koymuş oldukları gerici tutumlarını kürsüye gelip fiilen konuşan bir bayanı tartaklayarak bir kez daha ortaya koydular. Bu saldırıların ardında yatan asıl şey Kurultay'ı oldu bittiye getirmek istemeleridir. Böylelikle bir Kurultay daha çözümsüzlükle sonuçlandı.

CEMAL (Tuzla Deri-İş Sekreteri):

“Bu kurultay her yönüyle anti-demokratiktir.”

Şimdi bu işçi kurultayı her yönüyle anti demokratiktir. Anti demokratik olmasının birinci sebebi şudur. Üye sayısı oranında sendikalara delege hakkı tanınmamıştır. Yani 500 üyesi olan bir sendikaya 100 tane delege veriliyor, 2500 tane üyesi olan bir sendikaya, artı bugüne kadar gerçekten eylemlilikleriyle, mücadelesiyle örnek bir tavır sergilemiş bir Tuzla Deri-İş şubesine 10 tane delege vermişlerdir. Tuzla Deri-İş sendikası olarak delege hakkımız olan 60 kişiyle oraya gittiğimizde bize malesef sarı sendika burjuva anlayışıyla engel olmaya çalıştılar.

Biz provokasyon ortamı yaratmadık. Provokasyon ortamı yaratan Şubeler Platformunun öncülüğünü yapan insanlardır. Aynen “çıkılmazsanız sizi

kolunuzdan tutup zorla atarız” diyebilmişlerdir. D. Perinçek'e ajan diyoruz, polis diyoruz. D. Perinçek yapısındaki bir insanın orada işi olmaması gerekirken Doğu Perinçek'in konuşmasını desteklemek için çaba harcamışlardır. Orada konuşacak insanlar işçi kurultayına katılan delegeler olmalıydı. Malesef delegeler konuşurulmadı. Zamanın çoğunluğunu varolan düzenin partilerine vermişlerdir. Kendilerine sosyalist parti yakıştırmasını yapsalar dahi bizim için yasal bir parti düzenle eşdeğerdir. Çünkü düzenden medet bekleyen bir parti bizim anlayışımıza ters düşüyor. Kurtuluşun halkın tabandan ayaklanıp halk müdahalesiyle olabileceğine inanıyoruz.

ALİ (Tekstil İşçisi):

“Serbest kürsü oluşturacaklarına, sınıf haini Perinçek'i konuşurdular!”

SSK Kurultayı, işçi sınıfının büyük bir çoğunluğunu temsil etmekten uzak bir şekilde düzenlendi. İşçi ve emekçilere uzaklığının en açık göstergesi, Tuzla Deri işçilerine 10 delegelik tanınmasıdır. Direnişçi Tuzla Deri işçileri Kurultaya 60 kişilik bir kitleyle gelerek, devrimci işçilerin safdışı edilmesi saldırısını boşa çıkarttılar.

Türkiye'de sermaye, emperyalizmin dayattığı saldırıları hayata geçirebilmek için herşeyden önce faşist teröre başvuruyor. Bir taraftan ekonomik ve sosyal haklar gaspedilirken, diğer taraftan demokratik hak ve özgürlükler tümüyle rafa kaldırılıyor. Her türlü toplumsal muhalefet faşist rejimin azgın saldırılarına maruz kalıyor. Devlet terörü vahşi bir şovenizm kampanyasıyla birlikte sürüyor.

İşçi sınıfı tüm bu saldırıları püskürtmelidir. İşçi sınıfı öncülüğünde taban örgütlenmelerine dayanan ve tabana yönelik çok kapsamlı bir çalışmayla ortaya konacak olan büyük bir muhalefet yaratılmadan somut kazanımlar elde edilemez.

Tüm bunların ışığında SSK Kurultayı'nın dar grupçu bir mantık ve çalışmanın ürünü olduğu ortadadır. SSK Kurultayı'nda düzenleyicilerin bulunduğu konum itibarıyla yaşananlar hiç de şaşırtıcı olmamıştır. Düzen karşısında “iş”ten, “ekmek”ten bahseden zihniyet, komünist ve Tuzla

Deri işçilerinin devrimci tavrıyla karşılaştığında onunla çatışma yoluna gidebiliyor. İşçilerin Kurultay salonuna alınmaması gibi gerici, yasakçı uygulamalar direnişin simgesi olmuş işçiler ve sınıf devrimciler tarafından püskürtüldü. “İşçiler İçeri, Bürokratlar Dışarı!”, “Kahrolsun Sendika Ağaları!”, “İşçi Kurultayı İşçilerindir!” sloganlarıyla bürokratlar tarafından oluşturulan barikatı parçalayarak içeriye girmemiz, devrimci bir coşku ve atmosferi salona hakim kıldı. Böyle bir kararlılık ve devrimci bir sınıf tavrıyla karşılaşan hain bürokratlar, neye uğradıklarını anlayamadılar. Özgür bir tartışma ve serbest kürsü oluşturacaklarına, sınıf haini Perinçek gibilerine geniş konuşma fırsatı tanıdılar. Bu, bardağı taşıran son damla olmuştur. Hainler bizzat işçiler tarafından konuşutulmayarak susturulmuştur.

Düzenleyicilerin ve konuşmacıların bu Kurultay'dan hiç bir beklentileri olmadığı açıktır. Fakat işçiler, kendilerini doğrudan ilgilendiren bu soruna müdahale etmişlerdir. Reformistlerin peşine takılarak düzen yardakçılığıyla bir yere varılamayacağını göstermişlerdir. “İşçilere Söz Hakkı!”, “Kahrolsun Düzen Partileri!” sloganlarıyla diğer sınıf kardeşlerine gereken mesajı iletmışlerdir. Genel grev talebini ortaya koymuşlardır.

Aşağıdaki metin kurultay sırasında hazırladığımız ve kısa bir sürede altına 70 imza topladığımız mesajdır. Bu 70 imzanın büyük çoğunluğu Kurultay'a bizim dışımızda katılmış olan Deri, Metal ve Tekstil işçilerine aittir.

"Divan Başkanlığına,

Sosyal güvenlik haklarımıza yönelik saldırılara karşı tepkilerini dile getirmek için burada toplanan işçi arkadaşları selamlıyoruz!

Düzenlenmiş olan bu kurultay, 30 milyonu aşkın işçi ve emekçi kitlesinin sorunlarını tartışmak iddiasını taşıyor. Kurultay düzenleyicilerinin iddiası bu en geniş kitlenin sesi olmak, onları temsil etmektir. Ancak; gerek kurultayın ön çalışmalarını, gerekse uygulanan delegasyon sistemi bu iddiayı boşa çıkarır niteliktedir. Fabrika ve işyerlerinden gelen işçi temsilcilerine serbest söz hakkının tanınması bu kurultaya gerçek niteliğini verecektir. Bu anlamda delegasyon sisteminin ve çeşitli siyasi grup çıkarları üzerinden daha önceden belirlenmiş olan konuşmacı düzenlenmesinin iptalini ve serbest kürsü oluşturulmasını talep ediyoruz.

Şunu da belirtmek gerekiyor ki; gerek sabah Tuzla Deri işçilerinin kurultaya fiili katılımı, gerekse hain Doğu Perinçek'in konuşmasına duyulan tepki provakasyon olarak nitelenemez. Ortada bir provakasyon varsa eğer, bu sorumluluk Doğu Perinçek gibilerine söz hakkı verip, kapıda işçilere karşı barikat oluşturanlara aittir."

Kurultay sırasında hazırlanan fakat okunmasına izin verilmeyen komünist bir delegenin mesajı:

Kurultay girişinde yaşanan olayları raslantı görmemek gerekiyor. Sanılanın aksine, temel sorun Kurultay'ın düzenlenişinden örgütlenişine, delege dağılımından mantığına kadar hakim olan anti-demokratik tutum ve anlayıştır. Yapılmak istenen ama becerilemeyen, Kurultay'ı devrimci politik etkiye kapatmaktır. Bir işçi kurultayı, işçilere kapatılmak istenmiştir. Hala da farklı görüşlere söz hakkı verilmemektedir. Amaç disiplini sağlamak değil, kendi görüşünü dayatmaktır. Hangi delegenin söz hakkı alacağına sendikalar karar verirse, sendikasız, sigortasız milyonlarca işçinin görüşlerini kim dile getirecek? Yasal partilere verilen söz hakkı, devrimci siyasetlere tanınmıyor. Sosyalist basına söz hakkı yok. Kıstasınız düzen yasaları mı?

Öncü işçilere, devrimcilere küfreden sermaye uşaklarına tanınan söz hakkı raslantı mı? Devrim şehitleri için yapılmaktan kaçınılan saygı duruşu raslantı mı?

Disiplin isteyenler, önce işçi sınıfının demokrasisini içlerine sindirsinler.

Kapılar devrimcilere, komünistlere kapatılarak, devrimcilere bozguncu, provakator denilerek, sınıfın eylem birliği sağlanamaz. Sınıf düşmanı sermayeye beraber vuralım, bayraklarımız ayrı dalgalansın. Aksi tutumların işçi sınıfının mücadelesine zarar vereceği açık olmalıdır.

**Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!
Tek Yol Devrim, Kurtuluş Sosyalizm!**

Petrol-İş Delegesi Bir İşçi

Komünist bir delegenin SSK Kurultay'ında engellenen konuşmasından...

"Yapacaklarımız açıktır: Birleşeceğiz, örgütleneceğiz ve harekete geçeceğiz!"

Arkadaşlar! Dostlar!

SSK'nın özelleştirilmesi saldırısını geri püskürtmek amacıyla yapılacaklarımızı kararlaştırmak için toplandık.

Hepimiz biliyoruz ki, sermaye iktidarının saldırısı SSK'nın özelleştirilmesiyle sınırlı olmadığı gibi, bu saldırılar yalnızca işçileri de hedeflemiyor. Burjuvazi tüm sömürülenler ve ezilenlerin yaşamını cehenneme çevirdi.

Yaşadığımız toplumun gerçeklerini iyi tanımak, sorumluluklarımızın kapsamını iyi görmek ve sahip çıkmak zorundayız.

Burjuva sınıfın örgütlü, hakim güç olduğu bir toplumda yaşıyoruz. Burjuvazi ekonomik ve siyasal örgütlülüğü sayesinde her türlü ayrıcalığı kendine bir hak görüyor. Ürettiğimiz toplumsal zenginlikleri mülkiyetine geçirerek lüks, ve sefahat içinde çılginca bir yaşam sürdürüyor. İşçi sınıfı ve tüm çalışanlara reva görülen ise açlık, işsizlik, sosyal güvenceden yoksunluk, konutsuzluk, eğitimsizlik, kültürsüzlük, ahlaki ve manevi çöküş yani kısaca sosyal yokoluş.

(...)

Ezilen sınıflar yıllardır "demokratikleşme" yalanıyla oyalanıyor. Burjuvazinin parlamento üzerinden yüzüne geçirdiği bu kirlili maskenin gerisinde ise en iğrenç türden riyakarlık, en vahşi biçimiyle kudurganlık ve çağ dışı yöntemlere dayalı saldırgan bir yönetim var. İşkence, zulüm, katliam, barbarlık vahşet, kısaca: faşist devlet terörü günlük yaşamın olağan uygulamasına dönüştü. İşçi sınıfı ve emekçiler terörle korkutulup yıldırılarak bu kölece yaşama teslim oluyorlar. Devrimci tutsaklar tabutluklara gömülüyor. Tutsak yakını emekçiler linç edilerek karakollara dolduruluyor. Çocukları kontr-gerilla tarafından kaçırılarak katledilip kaybedilen acılı analar saçlarından çekilerek yerlerde sürükleniyor. Acılı çığlıklar yürekleri deliyor.

Tüm bunları yapan ve yaptırımların grev çadırlarını yakanlardır. Bize taşeronlaştırmayı dayatan, sendika hakkını gaspeden, sendikalı olduğumuz için toplu kıyım yapanlardır. Onların siyasal örgütleri bu devletin kolluk güçleridir. Yönetenler memleketi soyup soğana çevirdi. Yolsuzluk, vurgunculuk, çetecilik

mafyalanmış bu devletin bilinen icraatlarıdır.

Kürt halkına karşı "ulusal onur" palavrasıyla ırkçılığı ve barbarlığı kışkırtan iktidar sahipleri öte yandan da emeğimizin ürünlerini ve toplumsal değerleri emperyalist efendilerinin ayakları altına cömertçe seriyorlar. Türk devletini CIA, ekonomisini IMF ve Dünya Bankası gibi uluslararası mali tekel yönetiyor.

Ne yazık ki, işçi sınıfı tüm bunlar karşısında hala da susukun. Burjuvazi tarafından zor ve hile ile toplumsal-siyasal yaşamın dışına itilmiş ve öylece olayları ve gelişmeleri izliyor.

(...)

Arkadaşlar!

Bu toplantıyı hazırlayan sendikacı arkadaşlar mevcut tutumlarıyla işçi sınıfının devrimci çıkarlarına hizmet etmiyorlar. Yaptıklarıyla burjuvazinin işini kolaylaştırıyorlar. Kurultayın ön sürecindeki toplantılar işçilerden ve devrimci güçlerden gizlendi. Bir grup sendikacının kapalı kapılar ardında yaptığı bu toplantılar gerçekte sendika ağalarının, Meral gibi hainlerin yıllardır yaptıklarıyla aynıdır. Meral ve efendilerine göre de işçiler tartışma ve toplantıların dışında kalmalı. Kendileri işçiler adına karar alıp uygular. Oysa İSSP kendini ilerici, alternatif platform olarak tanımlıyor. Gerçekten ilerici ve alternatif platform olması için fazlasıyla imkan var. SSK'nın özelleştirilmesi gibi hayati bir sorunla işçileri aydınlatmak, tabanını harekete geçirmek, örgütlü tüm fabrikalara ulaşmak, daha büyük bir güç olarak toplanmak varken, seçilen bu yöntemi ilerici ve sınıfın sorunlarına sahip çıkmak çerçevesinde anlamak olanaklı değil. Kurultayı hazırlayan sendikacı arkadaşlar bu tutumlarıyla işçileri süreçlerin dışına iterek aslında bir tür burjuva politikasına alet olduklarını görmüyorlar mı?

Bu arkadaşların daha vahim bir hatası da "bozguncu grupları bulaştırmama" demagojisiyle işçilerin geri bilincine seslenmeleridir. Israr edilmesi halinde affedilmez bir suçta dönüşecek olan bu demagojik propagandanın asıl sahibi yine burjuvazidir. Bunu yıllardır da sermayenin tescilli uşağı Perinçek ve avanesi tekrarlıyor. Bu ağız devrimcilerin, ilericilerin, sosyalistlerin değil, burjuvazinin iğrenç kokan ağızıdır.

Burjuvazi yıllardır devrimcilere "bozguncu" diyor. Kendi sınıfsal çıkarları için böyle demesi normaldir. Çünkü devrimciler kurulu bulunan sömürü düzenini bozmaya çalışıyor. Peki kendilerine ilerici, sınıftan yana, hatta sosyalist diyenler bu aynı söylemi neden kullanıyorlar? Bu son derece düşündürücü değil mi?

Arkadaşlar!

Bu toplantıda işçi sınıfının sorunlarını, gerçek sorumlulukları tartışarak pratik değeri olan kararlar almak zorundayız. Bu toplantı ön sürecindeki bir dizi sakatlığa rağmen yine de bir imkandır. Eğer geçmiş örneklerde yaşandığı üzere sadece laf üreten, pratik hükmü olmayan bir kurultay olacaksa bu, üzülmek belirtelim ki, İSSP işçi sınıfını oyalayan bir konumda olduğunu kendisi tescil etmiş olacaktır. Artık hiçbir inandırıcılığı da kalmayacaktır. Sendika ağalarının üstlendiği uğursuz rolü üstlendiğini ortaya koymuş olacaktır. Bunu temenni etmek istemiyoruz. Zira bunun en büyük zararı yine işçi sınıfına olacaktır. İşçilerde sendika ağalarına karşı oluşan güvensizlik, sendikalara karşı bir güvensizlik riskine dönüşecektir ki, burjuvazinin de zaten istediği budur.

Biz devrimci işçi hareketini yükseltme çabamızdaki sınıf devrimcileri olarak işçi sınıfı hareketi yararına olacak her çabaya sahip çıkacak, desteğe vereceğiz. İSSP'ye yaklaşımımızı belirleyen de bu temel kriter olacaktır.

Dostlar!

Pratik olarak yapacaklarımız açıktır. Birleşeceğiz, örgütleneceğiz ve harekete geçeceğiz. Tuzla Direniş işçilerinin yaptığı gibi davranacağız. Düzenin zulmüne, işverenin uygulamalarına sınıf olarak tutum alacağız. Antep tekstil işçilerinin yaptığını İstanbul işçi sınıfı olarak yapacağız.

(...)

Düzenin çizdiği sınırlar içinde kalmak, "meşruiyet" adına burjuvazinin koyduğu yasalara uymanın sonu kesin bir hüsrandır. Sınıflar arası kavganın kendince kuralları vardır. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. Bu bilinçle hazırlanmalı, bedel ödemeyi göze alan sıkı bir kavgaya girmelidir.

**Yaşasın Emeğin Kurtuluşu
Kavgası!
Yaşasın Sosyalizm!**

Kurultay'dan İzlenimler... Kurultay'dan İzlenimler... Kurultay'dan İzlenimler...

Tuzla Deri-İş Başkanı Musa SERVİ:

“Emek Partisi Kurultayı yapma düşüncesi ağır basmış!”

Tuzla şubesi olarak; Şubeler Platformunun ihtiyaçtan doğan bir çaba olduğunu düşünüyoruz. Genel merkezlere iş yaptırmak, sınıfın yanında yer almak, sınıf misyonunu yaratmak temelinde bir çaba. Kiminde 4 şube bir araya geliyordu, kiminde de 5-10 şube. Ama nedir, gerçekten tabanın sıkıştırması sonucu, genel merkezler düzeyinde, konfederasyonlar düzeyinde, sınıfa yönelik saldırıların önüne geçilmesi için, kitleleri alanlara taşıdığı bir misyona sahipti.

Gelinen süreçte bu misyonunu kaybetti. Gündemin çok gerisine düştü. Şubeler Platformu amacının dışına taşındı. Ülkede yaşanan anti-demokratik uygulamalara karşı sağır sultan konumuna düşüldü. Sosyal Sigortaların tasfiyesi, genel saldırıların önüne geçebilmek için üretimden gelen güç kullanılırsa daha iyi göğüslenebilir. Hastanelerin önünde kitlesel gösteriler organize ediliyor. O dönemde biz söylemiştik. Üretimden gelen güç kullanılmadığı taktirde kitlesel gösterilere katılma şansımız da zayıf olacaktır. Mesela Tuzla'da, nereye gideceksin? Okmeydanı'ndaki SSK'nın önüne gidebilmek için ne yapmak gerekir? Üretimi durdurmak. Günümü kurtarayım, bir şeyler yapar görüneyim düşüncesi, mücadele geleneğimizle denk düşmüyor. Önerimiz, genel saldırılara karşı bütünleşmek, üretimden gelen gücü kullanmak temelindeydi. Sadece SSK yasası değil, Sosyal Sigortalar Kurumu olayıyla ilgili ne yapılması gerekir? Bölge temsilciler toplantısını yaptığımız dönemde biz Kartal'da, Harb-İş sendikasında Tuzla Şube yöneticileri ve Tuzla temsilcileri olarak şunun üzerinde durmuştuk. Acil olarak, o dönemde 30. güne gelen cezaevlerindeki açlık grevlerinin, özgürlük tutsaklarının eylemlerinin desteklenmesi gerekir. Bu temelde bazı eylemlilik kararlarının çıkarılması gerekir. Bunların hepsinin bütünleştirilmesinin gerekliliğini söylemiştik. Artı, son dönemlerde yoğun bir saldırı ve baskı var. Bunlarla ilgili hiç bir şey yok. Bakıyorsun, Emek Partisi'ne Ankara'daki saldırıdan sonra Platform birşeyler yapmaya çalışıyor. Platform yürütmesinde olan sadece bir iki arkadaşın dar grupçu anlayışları ön plana çıkıyor. Emek Partisi'ne endeksli bir çalışmayı esas aldılar. Bunun çalışma tarzımıza uygun olmadığını söyledik.

Bizim gördüğümüz kadarıyla, gerek şubeler platformunun 1 Mayıs sonrası

açıklamaları, gerek sendika ağalarının yaptığı açıklamalar biraz denk düşüyor. Yani, sınıfı mümkün olabildiği kadar devrimcilerden koparmak yolundaki devlet politikası etkili oluyor. SSK Kurultayı'na son şekil verilmeden şubelerin düşünceleri alınacaktı. Yani tabanın söz ve karar hakkını hayata geçirmek doğrultusunda. Fakat toplantı beklerken bir baktık delege tesbiti yapılmış. Yürütmede olan iki üç tane arkadaş kendi başına karar almış. Bu nedir? Delege tesbitinde anti-demokratik bir uygulama var. Sayıyı neye göre belirliyorsun? Ben yürütmede olan Deri-İş 1 nolu şube başkanını aradım. Bize on tane delege ayırmışlar. Delegeyi neye göre yaptınız? diye sordum. Üye sayısını mı, yoksa şubeler platformunun aldığı kararlara etkili bir şekilde katılımı mı baz aldınız? Şimdi her iki tarafa baktığımızda da, bizim diğerlerinden, gerek Yol-İş, gerek Haber-İş'ten daha fazla delege sayımızın olması gerekir. Şubeler Platformunun aldığı tüm kararlara uymuşuz. Tüm üyelerimiz eylemlere katılmış, hem de kitlesel bir tarzda. Üye sayısına bakarsan keza öyle. Hatta o arkadaş, bir yanlışlık var dedi, bana 100 tane vermişler, 2600 tane üyem var. Eğer ben dağıtmış olsaydım 50 tanesini size verecektim.

Demek ki bunlar, Emek Partisi dışında düşünen insanları, oraya katmamayı düşünüyor. Emek Partisi'nin kurultayını yapma düşüncesi ağır basmış. Devrimcileri demokratları oraya almamalarının nedeni burdan kaynaklanıyor. Böyle küçük hesaplar peşindeler. Bunlar sınıf mücadelesine denk düşen hareketler değil. Bakıyorsun, Evrensel gazetesinde temsilcilerle konuşulmuş bir söyleşi yapmışlar. Bakıyorsun, hiç bir eylemde olmayan Tez Koop-İş sendikası başkanı şunları söylüyor: “Ya bu

arkadaşlar toplantılara gelmiyor ondan dolayı”. Halbuki hiç bir toplantıyı kaçırmadık. Bir şube başkanı toplantıya katılmıyorsa eğer delege arkadaşları cezalandırmaya hakları yok herhalde. Bir diğeri de “bunlar işçi değil” diyor. “Oranın huzurunu kaçırmak için sınıf tavrına uymayan tavırlar içerisine girmişler” Fakat biz şunu söylüyoruz. Her geçen gün sınıf mücadelesi ve sınıf mücadelesine yönelik saldırılar büyüyor. Bu temelde sınıfta yer alan tüm güçler bir araya gelip mutlaka şubeler platformunu bu çıkmazdan çıkarmak için çaba harcaması gerekir. Biz bu konuda gereken çabayı harcayacağız.

Kurultay'da da, en çok karşı çıktığımız olay şu. Kurultaya giderken yürütmeye de söyledik. Biz 50-60 delegeyle geliyoruz. Bizde 80-100 tane temsilci var. Tüm katmanları katmak gerekir. Gerçekten emekten yana olan tüm insanların oraya katılması gerekir. Yer yoksa dışarıya taşın. İşçiler emekçiler bu konuyla ilgili, saldırılara karşı duyarlıdır demek gerekir. Salonlara sığmıyor demek gerekir. Onlar ise tam tersine, küçük hesaplar peşinde oldular. Biraz da yasallaştılar işte, yasalar çerçevesi içerisinde hareket ettiler. Suç demeye başladılar. Sizden değil demeye başladılar. Devletin politikası kurultaya doğru gidiyor.

Salona giderken, baktık sağda solda oturan arkadaşlar var, slogan ata ata gittik. Kapıya gittiğimizde giremezsiniz dediler. Biz şimdiye kadar devletin barikatlarını aşmışız. Ordaki barikatı aşmamak tabii sınıf mücadelesi geleneğine denk düşmez. Başta iyi niyetle bu sorunun çözümüne çalıştık. Ama baktık ki saldırgan bir tutumla üzerimize gittiler. Artık oraya gelen delege arkadaşlar da barikatı aşarak girdiler. Orda devrimci demokrat insanlar da bizimle birlikte girmek yolunda aldı karar, birlikte girdik.

Salona girdikten sonra baktık ki

Kurultay'ı erteleme kararı çıkarmaya çalışıyorlar. Çağırdılar bizi. Siz bu gelen arkadaşlara kefil misiniz? Bunlar yoksa pankartlar açarlar, yok vesaire gibi çok çirkef şeylerle karşılaştık. Dedik ki, bu gelen insanlar sınıf bilincini taşıyan insanlar. Buraya mesajlarını vermek için geldiler. Orada gördünüz. Devrimciler, demokratlar, sınıf perspektifi geniş olan insanlar ortak davrandı. Öbür tarafta da sendika ağaları, sendika bürokratları ile Emek Partisi ortak davrandı. Şimdi düşünün, Evrensel gazetesi divan delegelerin seçimiyle yapıldı diyor. Oysa tam tersine tepeden, önceden tertiplenmiş, tezgahlanmış. İşçi Partisi Başkanı'nı konuşuyorlar. Bu daha düne kadar, işçilere, emekçilere, devrimcilere küfreden bir insan.

Öğleden önceki zamanı olduğu gibi partilere ayınmaları, genellikle sınıf anlayışına veyahut da Kurultay'a denk düşmeyen hareketlerdir. Divan devrim şehitleri için bir saygı duruşunu yapma zahmetine bile katlanmadı. Tabii anlayışı gereği. Ama biz, inanıyorum, bu boşluğu az da olsa doldurmaya çalıştık.

Sağda solda Deri-İş sendikası Tuzla şubesi'ni, gerek kendi ekonomik demokratik haklarını almak konusunda, gerek ülkede yaşanan vahşete, anti-demokratik uygulamalara sessiz kalmayan, az da olsa üzerine düşeni yapan bir şubeyi, bir anlayışı yıpratmaya çalışıyorlar. Yani onun nezdinde devrimcileri yıpratmaya çalışıyorlar. Ama pratik mücadele şunu gösterecektir. Süreç içerisinde onlar, sendika bürokratlarıyla birleşen anlayışlar tarihin çöplüğüne atılacak diye düşünüyorum.

H.FIRAT

İş-Emek-Özgürlük Slogunu Üzerine

Liberal

Demokratizmin

Politik

Platformu

Genişletilmiş 2. Baskı

EKSEN YAYINCILIK

Mücadele Postası... Mücadele Postası... Mücadele Postası... Mücadele Postası...**“Parti bayrağımız meşalemiz olacaktır!”**

Ben, Erzincan'da yaşayan yoksul bir vatandaşım. Geçimimi bileğimin gücü ve alınımın teriyle sağlamaya çalışıyorum. Tüm devrimci düşüncelerimle bu faşist düzenin verdiğimiz savaşla yıkılacağına ve tüm emekçilerin haklarını alacağına inanıyorum. Erzincan'da bu mücadeleyi yürütmek hayli zor da olsa, elimizden geldiği kadar destek olmaya çalışıyoruz. Burada, devrimci yayınlarını bulmak oldukça zor. Tek bulabildiğimiz yer Eğitim-Sen. Adresinizi de orada bulduk. Bu yazıyı size, parti bayrağımızı alabilmek için gönderiyoruz. Eğer bayrağı bize gönderirseniz, müadelemize öncülük edip, meşalemiz olacaktır.

Tüm devrimci duygularıyla sizleri selamlarım.

Kurtuluşta Tek Yol Devrimdir!
Bir Kızıl Bayrak okuru / Erzincan

Tekstilde Sömürü

Merhaba Emekçi Kardeşlerim!

Ben büyük bir firmada (tekstil) çalışan bir emekçiyim. Ben tekstilde sömürgecilik olayını, emek veripte karşılığını alamadığımız firmadan örnek vererek anlatacağım. Bu firma mağaza personeliyle beraber tam 230 kişidir. Bu 230 emekçinin 179 kişisi Kürdistan kökenli. Diğerleri, ben de dahil olmak üzere bozuk düzenin TC vatandaşıyız. Çalıştığımız firmada sömürünün en ileri seviyesini yaşıyoruz. Bunlara bazı örnekler vermek istiyorum:

1) Fabrika da emek veren 150 kişinin sadece 50-60 kişisi sigortalıdır. Bu emekçi kişilerin de yarısına girdi çıktı yaptırıyorlar. Sigortaları dahi tam ödenmiyor. Diğer 100 emekçi de iş kazalarına vb. aldırılmadan çalışıyorlar.

2) Yemek olayı çok bozuk. Öğle ve mesai yemekleri hiç bir işe yaramıyor. Emekçi arkadaş 45 dakikalık yemek paydosunda sıraya giriyor, 30 dakikasını burada harcıyor sonra da berbat yemekler karşısında kahroluyor, niye bu iğrenç yemekler için koskoca 30 dakika harcadım diye.

3) Sık sık yani haftanın 5 günü, bir de Cumartesi 6 günü mecburen mesaiye bırakılıyor. Bu olaya itiraz ettiğimizde emekçilere deniliyor ki, “işinize gelirse...”

Esenyurt'tan bir tekstil işçisi

Çiçekler Çekecek Halaylarımızı

Kanatlanıyor, şahlıyor o güzelim umut
Yürüyor korkunun, yürüyor üstüne üstüne.

Hainin, zalimin, şerefsizin

Ve onurlu ölümün üstüne yürüyor.

Durmak yok bu kavgada
Evreni kızıla çevirene dek.
Korkumuz yok ölümden

Zindanlarda da ölsek

kurşuna da dizilsek

darağacına da çekilsek

Bilmekteyiz zafere doğru koştuğumuzu.

Ezgilerimizi, marşlarımızı dağlarımız söyleyecek

Çiçekler çekecek halaylarımızı.

Yarına oğullarımız, kızlarımız var yetişmekte.

Yüreğinde DEVRİM sevdası

Gözlerinde mutlak hesaplaşma günü.

Birkaç yoldaş daha ayıracaksınız bizden sonsuza dek

Bu binlerce can çoğalmak olacak bahara

Ama gördünüz, bir kez daha yendik ölümü

Ve bir kez daha meydanlardayız

Bir kez daha yankılanacak sokaklarda şiarlarımız

Biz hep varız kavgaya yiğitçe

Çünkü biz halkın umuduyuz

Biz anaların ağdındaki yiğitleriz

Biz sizleri ölenlerimizle yeneceğiz

Kötülüğü yer yüzünden silene dek

Yeni şafaklarda yeni zaferlere koşacağız

Sosyalizm bayrağı ellerimizde.

Ölüm durduramaz bizi, baskı, işkence hiç durduramaz. Biz kararımızı yıllar önce verdik. Savaşık hayatın her alanında. Ve her defasında alınımız ak çıktık, pişmanlık duymadık bir tek defa. İhanet etmedik geçmişimize, tarihimize. O tarih ki, tanıktır yolları bir bir yürüdüğümüze. Engelleri aştığımızı. Tanık olmaya devam edecek bu kavgaya.

Savaşacağız. Kazanacağız. Geçmişin hesabı sorulacak bir bir.

Ölen yoldaşların öcü alınacak. Bu böyle bilene...

Devam kavgaya DEVAM!...

Boran/GEBZE

“Pasif kaldığımız sürece hep ezileceğiz!”

21.4.1996 tarihinde Cevizli Tekel Fabrikası'nın önünde bir arkadaşım kaza yaptı. Sol bacağı yaralandı, kemik ve ilik diye bir şey kalmadı. Kırık dökük vaziyette hastaneye kaldırıldı. İşçiydi ve parası yoktu. “Paran kadar sağlık” mantığı ile işleyen SKK hastanesinde ona doğru dürüst bakılmadı. Yine bir mesai arkadaşım gece saat 11:00'de aniden kalbi sıkıştı. Acile gittiği halde doktorlar orda yoktu. Doğru dürüst bakılmadılar ama vizite kağıdı olmadığından avanta 4 milyon rüşvet aldılar. Saat 12'de kata çıkarıldı. Bir saatin içerisinde de can verdi. Ölüsüyle bile ilgilenmediler.

Ailesi doktora bağırdı. Oysa suç herşeyden önce biz işçilerin sağlığıyla değil, son nefese kadar bizi nasıl sömüreceği ile ilgilenen sistemindir.

Size sesleniyorum. İşçi sınıfına ve emekçi olan bütün insanlara sesleniyorum. Hepiniz elele verin ve mücadelenizi verin. Biz pasif kaldığımız sürece burjuvazi hep emekçi sınıfı ezecek. Devrimci olarak bütün devrimci arkadaşlara sesleniyorum. Bu işe artık bir çare bulalım ve burjuvazinin sömürüsüne dur diyelim.

İşçi sınıfının bir parçası olarak tüm işçi arkadaşlarımızı selamlarım.

C. Azim / İSTANBUL

Ölüm orucu şehitlerine!

Ölüm geldi ak alnıma
yüreğim yangın yeri.
tuzlu yanağım
iki damla...

Bana ağlamak yasak;
gülmekse kavga...

Ne çok severler
çarşaf
çarşaf
yorumları,
ölüm üzerine
nutukları!

Yanan sanki yalnız
anaların yüreği
Sanki babalar
tek kahrolan...

Onbinlerle gelemezse
kavga yerine
sınıfın utancı
benim utancım!

Aydınlar hala
utanmadı
kaleminden,
bukalemunlar
çarşaf çarşaf
akıl dökümler
renkli sayfalara.
... sen sustun...
yüreklere döndü
kendi sofrasına
kaşığın zehir...

Siz gittiniz
alnım
ışığı...

Rahime HENDEN / İSTANBUL

Katil Polis!

Katil iktidar!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete